Chương 26: Mike đến từ Hợp Chủng Quốc, woa, tôi không biết đâu (37000 nguyệt phiếu cộng canh)

Vương Trung: "Chờ một chút, thật ra tôi không hiểu lắm, mọi người đều chuẩn bị đăng toàn văn bài diễn thuyết của tôi, vì sao còn muốn phỏng vấn chứ? Chuyện quan trọng trong diễn thuyết tôi đều nói rồi."

"Đúng vậy, trong bài diễn thuyết đã nói hết rồi. Cho nên phỏng vấn chủ yếu là hỏi một số chuyện không quan trọng." Phóng viên Mike cười cười.

Đúng lúc này, bên ngoài đoàn tàu truyền đến tiếng phát thanh: "Tiếp theo đây phát ra ca khúc do tướng quân Rokossovsky sáng tác: 《 Chiến tranh thần thánh 》, mời nghe."

Sau đó, phiên bản do dàn nhạc Philharmonic của Yekaterinburg diễn tấu vang lên khắp nhà ga, ngay cả toa xe của Vương Trung cũng tràn ngập âm nhạc hùng tráng.

Mike cười nói: "Bắt đầu từ bài hát này đi, lúc điều tra trước đó tôi phát hiện, anh chưa từng học về âm nhạc sao? Nhưng anh lại sáng tác ra bài hát chắc chắn có thể lưu danh sử sách âm nhạc này?"

Vương Trung: "Về chuyện này, thật ra tình huống là như vậy, tôi chỉ là lúc ở trên chiến trường cảm xúc dâng trào, thuận miệng ngân nga một đoạn giai điệu, tựa như vậy."

Vương Trung lập tức ngân nga một đoạn cho phóng viên nghe, nhưng bị tiếng nhạc bên ngoài ảnh hưởng, nghe không rõ lắm.

Mike: "Nghe..."

Vương Trung: "Rất vụng về đúng không? Chính là như vậy, trên thực tế tối hôm đó trong buổi dạ tiệc tôi đã từng ngân nga bài hát này, sau đó vị nhạc trưởng đã cười nhạo tôi."

"Cười nhạo anh sao?"

"Đúng vậy, cười nhạo tôi. Bài hát mà anh nghe được bây giờ, là do một người lính dưới trướng của tôi tên là Vasily Vladimirovich Bradsky viết, cha của anh ấy là giáo sư khoa Âm nhạc của đại học Yekaterinburg, bản thân anh ấy được tiếp nhận nền giáo dục Âm nhạc tốt nhất. Anh ấy dựa vào đoạn nhạc mà tôi ngân nga, cùng với cảm xúc lúc ấy của tôi để viết nên bài hát này."

Mike nhíu mày: "Vậy tại sao anh ta không ký tên?"

"Bởi vì anh ấy rất ghét việc trở thành một nhà soạn nhạc, đây là mâu thuẫn giữa hai cha con họ. Có lẽ ngày nào đó khi anh ấy buông bỏ được, tôi nghĩ anh ấy sẽ ký tên." Vương Trung nói.

Lúc này ngoài cửa sổ xe truyền đến tiếng còi, báo hiệu đoàn tàu sắp khởi hành.

Vương Trung nhìn chằm chằm Mike, xem anh ta có sử dụng "kỹ năng bị động" của "báo chí" hay không.

Thế nhưng Mike lại chuyển chủ đề: "Tôi nghe nói anh ngoài âm nhạc, còn thích làm thơ, anh có thể chia sẻ với chúng tôi một ít được không?"

Vương Trung: "Cái gì? Thơ?"

Lúc này Lyudmila đứng bên cạnh anh nói: "Ý anh ấy là những bài thơ mà trước kia anh đọc trong buổi trà chiều, hiện tại bởi vì danh tiếng của anh vang dội, rất nhiều tiểu thư đã lật lại những bài thơ mà anh tặng họ."

Vương Trung bỗng nhiên có dự cảm chẳng lành, liền hỏi: "Tôi không nhớ rõ mình đã viết gì, đều là những bài thơ gì vậy?"

Lyudmila cười nói: "Đừng lo lắng, những bài thơ đó ít nhất cũng có vần điệu."

Vương Trung bắt đầu toát mồ hôi, ít nhất cũng có vần điệu là sao, chẳng lẽ đều là thơ cùng một đẳng cấp với thơ của Trương Tông Xương sao? "Hồ Đại Minh lớn như hồ Minh, hồ Đại Minh có hoa sen. Trên hoa sen có con cóc, nhảy nhót lung tung" kiểu vậy sao?

Mike tiếp tục hỏi: "Anh đã từng tặng thơ cho rất nhiều tiểu thư sao?"

Vương Trung: "À... Đúng vậy."

"Chỉ là tặng thơ thôi sao?"

"À... Chúng ta vẫn là nói về cuộc tấn công của Prosen đi."

Mike cười nói: "Tin tức về cuộc tấn công chắc chắn sẽ được đăng trang nhất, độc giả muốn xem sẽ tự động tìm đọc. Bài phỏng vấn này của chúng ta sẽ không được đăng trang nhất. Cho nên chỉ là tặng thơ thôi sao?"

Lyudmila: "Tất nhiên là không phải, anh ấy còn khiêu vũ với họ trong các buổi vũ hội, đúng không Alyosha?"

"Đúng vậy!" Vương Trung gật đầu: "Tôi thích khiêu vũ, rèn luyện thân thể."

Mike: "Thì ra là thế, vậy anh cũng thường xuyên khiêu vũ cùng Thái nữ sao?"

Vương Trung: "Đó là đương nhiên, tôi và hầu hết các tiểu thư ở Yekaterinburg đều đã từng khiêu vũ, xã giao mà. Hơn nữa tôi còn chơi rất thân với Thái tử, là bạn tốt của Thái tử, cho nên rất nhiều cô gái vì muốn tiếp cận Thái tử nên tiếp cận tôi."

Đúng lúc này đoàn tàu chuyển bánh, sân ga ngoài cửa sổ bắt đầu lùi về phía sau.

Mike tiếp tục hỏi: "Mối quan hệ giữa anh và Thái tử rất thân thiết đúng không?"

"Đúng vậy."

"Anh đã công khai chỉ trích Sa Hoàng trong lễ quốc tang, nói ông ta không hiểu con của mình, đây là một lời buộc tội vô cùng nghiêm trọng, điều này có nghĩa là anh cho rằng Sa Hoàng là một người cha vô cùng thất trách sao?"

Tốt lắm, cuối cùng cũng đi vào vấn đề chính rồi, những câu hỏi trước đó chỉ là màn dạo đầu thôi.

Vương Trung bình tĩnh đáp: "Ý của tôi là, Sa Hoàng bệ hạ bận trăm công nghìn việc, không có nhiều thời gian quan tâm đến con cái."

Mike: "Nhưng anh cũng nhiều lần chỉ ra những sai lầm của Sa Hoàng trong việc hoạch định chính sách và xây dựng quân đội."

Vương Trung: "Đó là trách nhiệm của một người lính trung thành với Bệ hạ. Chẳng lẽ ở đất nước của các anh không có những người lính dám bất chấp tất cả để chỉ ra lỗi sai của tổng thống hay hội đồng tham mưu trưởng sao?"

Mike: "Tất nhiên là có. Nhưng có người cho rằng, anh cảm thấy Sa Hoàng không đủ năng lực để lãnh đạo đất nước trong tình hình hiện nay."

Vương Trung: "Ai nói vậy? Anh có thể tiết lộ một chút được không? Tôi có một người bạn ở Tòa án, anh ấy rất quan tâm đến chuyện này."

Mike cười cười, lại hỏi: "Anh có nghĩ rằng Sa Hoàng nên chịu trách nhiệm chính trong thất bại của Agasukov hay không?"

Vương Trung: "Trách nhiệm chính phải thuộc về Skorobo, hắn ta là gián điệp của Prosen, cố tình đẩy quân ta vào chỗ chết. Hắn ta đã lừa dối Bệ hạ và Bộ Tổng tư lệnh."

Đây là những gì chính phủ đang tuyên bố, Vương Trung tất nhiên sẽ không nói những lời khác.

Mike: "Ý anh là không ai trong Bộ Tổng tư lệnh phải chịu trách nhiệm sao? Anh không lo lắng sẽ có thêm nhiều binh sĩ phải hy sinh vô nghĩa sao?"

Vương Trung: "Tôi tin rằng Bộ Tổng tư lệnh sẽ rút kinh nghiệm."

Mike nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, trong khoảng thời gian này, không ai trong toa xe nói một lời nào.

Bên ngoài cửa sổ xe, thành phố đã khuất bóng từ bao giờ, thay vào đó là những cánh đồng trải dài bất tận.

Phóng viên đổi một câu hỏi khác: "Anh nói Thái tử đã giao em gái cho anh, có ai khác nghe thấy điều này không?"

Vương Trung: "Điều đó có quan trọng không?"

"Không, không quan trọng. Vậy anh hiểu câu nói đó như thế nào?"

Vương Trung: "Olga là em gái của chúng tôi, tôi nghĩ Thái tử muốn tôi thay anh ấy chăm sóc cho em gái."

"Vậy có khả năng nào, anh ấy muốn anh cưới cô ấy không?" Mike vừa hỏi vừa liếc nhìn Lyudmila.

Vương Trung: "Tôi hiểu rõ anh em mình. Anh ấy là người thông minh, biết rõ hôn nhân của một người con gái hoàng tộc không liên quan gì đến tình yêu, và đó cũng không phải là chuyện chúng tôi có thể quyết định."

Đùa à, con gái hoàng tộc là tài nguyên quan trọng, bất kể là dùng để đổi lấy quyền thừa kế ngai vàng hay là liên minh với các quốc gia khác, đều cực kỳ hữu dụng —— game thủ hội P như Vương Trung thầm nghĩ.

Mike: "Vậy nếu... Ý tôi là nếu như, đế quốc Ant không còn là một đế quốc nữa, mà trở thành một quốc gia liên bang giống như Hợp Chủng Quốc, vậy thì với danh tiếng hiện tại của anh, việc kết hôn với Thái nữ, chính là cách tốt nhất để bảo vệ cô ấy, phải không?"

Vương Trung: "Phóng viên, chúng ta vẫn là nói về tình hình chiến sự đi."

"Được rồi, chúng tôi nhận được tin tức, anh cho rằng Prosen sẽ lại tấn công thủ đô vào giữa tháng 9, xin hỏi..."

Vương Trung: "Anh nhận được tin tức từ đâu vậy? Tôi có một người bạn ở Tòa án, anh ấy rất quan tâm đến chuyện này..."

...

————

Ngày 25 tháng 8, 9 giờ tối, Vương Trung đến Sở chỉ huy Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 "Cờ đỏ" đóng tại Shostka.

Nhìn thấy Vương Trung, Pavlov không đến nhà ga đón anh mà nói ngay: "Trông anh mệt mỏi quá, đã xảy ra chuyện gì ở thủ đô vậy?"

Popov đi đón Vương Trung ở nhà ga đáp: "Bởi vì anh ấy đã đưa một phóng viên của Hợp Chủng Quốc lên xe, và bị anh ta hỏi dồn dập trong suốt tám tiếng đồng hồ."

Vương Trung: "Đừng nhắc đến nữa. Báo cáo tình hình của Sư đoàn đi."

Pavlov: "Tiến độ xây dựng công sự hiện tại đạt khoảng 40%. Ngoài ra chúng tôi đã di dời toàn bộ cư dân ở bờ Tây sông Desna sang bờ Đông, hiện đang bố trí họ ở trong những ngôi nhà lớn của các quý tộc địa phương.

"Tất cả những ngôi nhà trống ở bờ Tây, chúng tôi đã cho nổ tung và san phẳng. Hiện tại toàn bộ khu vực bờ Tây đều trống trải, rất thuận lợi cho việc quan sát và tấn công."

Nói xong, Pavlov chỉ vào cửa sổ.

Vương Trung đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy bờ Tây sông Desna trống trải, không có bất kỳ vật gì che khuất tầm nhìn.

Pavlov: "Tất nhiên, chúng tôi vẫn để lại một số vật làm mục tiêu ngắm bắn, ví dụ như xác của chiếc xe tải kia. Thật ra là dùng xe tải hỏng đốt lên. Đó là mục tiêu ở khoảng cách 800 mét."

Vương Trung giơ tay lên định nhìn cho rõ, nhưng lại phát hiện mình không đeo ống nhòm, bèn quay sang nói: "Ống nhòm!"

Lập tức có một người lính mang ống nhòm đến.

Vương Trung nhìn qua ống nhòm, tuy trời đã tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng vị trí của xác xe tải được đánh dấu bằng một vệt sơn trắng.

"Tốt lắm, rất tốt." Vừa dứt lời, anh bỗng nhiên quay đầu lại nhìn người lính vừa đưa ống nhòm, "Vasili?"

Chuẩn úy trẻ tuổi cười toe toét: "Là tôi. Giờ tôi là sĩ quan tham mưu của Sư đoàn."

Vương Trung đấm nhẹ vào vai anh ta: "Cậu nhóc, cậu khiến tôi bất ngờ đấy!"

"Đừng khách khí." Vasili cười nói.

Vương Trung: "Cha cậu đã đến thăm cậu chưa?"

Nụ cười trên mặt Vasili vụt tắt.

"Sao vậy?" Vương Trung nghi hoặc hỏi.

Vasili: "Đừng nhắc đến ông ấy nữa, ông ấy đã đến đây, mang theo hai chai rượu muốn "trò chuyện với tôi như những người bạn"!"

Vương Trung: "Chẳng phải đó là chuyện tốt sao?"

Đó là điều mà tôi hằng mong ước mà không thể thực hiện được!

Vasili lắc đầu: "Nhưng ông già đó không biết uống rượu! Uống được vài ly là bắt đầu say xỉn, chạy ra đường hát vang bài "Hãy đứng lên, hỡi người con của đất nước vĩ đại"! Hát thì thôi đi, hát xong lại còn cầm chai rượu lên giả làm kèn saxophone, vừa đi vừa biểu diễn!

"Biểu diễn thì thôi đi, ông ấy còn không chịu đứng im một chỗ, cứ thấy tôi lại gần là chạy. Ông ấy chạy trước, tôi đuổi theo sau!"

Vương Trung phì cười khi tưởng tượng ra cảnh tượng đó.

Vasili bực bội nói: "Cười cái gì! Tôi mất mặt muốn chết! Đến cả lính thủy đánh bộ cũng chạy ra xem và cười nhạo tôi! Giờ cả thành phố này đều biết chuyện của tôi rồi!"

Vương Trung: "Chẳng phải đó là chuyện tốt sao, sau này sẽ không còn ai nói chuyện cậu đi dọn phân nữa."

"Tôi thà đi dọn phân còn hơn!" Vasili dậm chân.

Câu nói của anh ta khiến mọi người trong phòng cười phá lên, không khí căng thẳng trong phòng bỗng chốc tan biến.

Cười xong, Vương Trung cảm thán: "So với thủ đô, tôi vẫn thích bầu không khí ở đây hơn. Ở đây tôi mới cảm thấy thoải mái."

Những người khác đều ngẩn người, không hiểu tại sao Vương Trung lại đột nhiên nói vậy.

Lúc này, một người lính gõ cửa bước vào: "Trung tá Kharlamov, chỉ huy Trung đoàn Tiêm kích 31 đến báo cáo."

Vương Trung nhíu mày: "Kharlamov? Có phải là người đã hộ tống tôi đến Yekaterinburg không?"

"Anh ta được điều động đến sân bay gần đây, phụ trách phòng không." Pavlov nói: "Chắc là đến để báo cáo kết quả trinh sát trên không hôm nay."

Vương Trung: "Mau mời Trung tá vào."

(Hết chương 26)

Chương 27: Tình hình ngày 26 tháng 8 (38000 tháng phiếu cộng canh)

Kharlamov vào phòng, giơ tay chào theo kiểu quân đội: "Tướng quân Rokossovsky, chào ngài."

Vương Trung: "Anh thấy quen với cuộc sống ở đây chứ? Dù sao ở đây cũng không có những bữa tiệc rượu và các cô gái xinh đẹp."

"Đó là do ngài có thành kiến với phi công chúng tôi thôi. So với việc khiêu vũ với các cô gái, chúng tôi thích bay lên trời và khiêu vũ với kẻ thù hơn."

Vương Trung: "Kết quả khiêu vũ thế nào?"

"Bắn hạ ba chiếc." Kharlamov cười nói, "Tất cả đều làm theo lời khuyên của ngài, áp dụng chiến thuật tấn công thấp để đối phó với Stuka. Chúng thường lợi dụng tốc độ cao khi bổ nhào để thoát khỏi sự truy đuổi, nhưng chúng tôi bay ở độ cao 3000 mét để tích lũy tốc độ, khi phát hiện Stuka bổ nhào xuống, tốc độ của chúng tôi nhanh hơn chúng, chỉ cần một cú lượn ngang là có thể bắn hạ chúng."

Vương Trung: "109 của địch không bám riết các anh sao?"

"Tôi không gặp chúng, nhưng Semyon cùng đội nói chỉ cần cơ động một chút là có thể bắn hạ chúng."

Vương Trung mỉm cười, Yak-1 kém xa Yak-3 về mặt hiệu suất, nhưng nếu chiến đấu ở độ cao thấp thì việc đối phó với 109 không phải là vấn đề.

Mấu chốt là phải ở độ cao thấp.

Kharlamov: "Tướng quân, tại sao ngài lại am hiểu về không chiến như vậy?"

Bởi vì tôi chơi War Thunder - tiếc là không thể nói như vậy, vì thế Vương Trung thuận miệng nói: "Vasili đã nói cho tôi biết."

Vasili giật mình: "Tôi?"

Vương Trung: "À, là một Vasili khác, cậu ấy tham gia câu lạc bộ hàng không."

Vasili: "Cậu ta cũng từng đi dọn phân sao?"

Vương Trung lúng túng, vội vàng chuyển chủ đề: "Ảnh đâu? Ảnh chụp trinh sát trên không đâu?"

Kharlamov lấy ra một túi tài liệu đóng dấu "tuyệt mật": "Ở đây. Sau khi tôi gửi cho cơ quan tình báo của Giáo hội và Tập đoàn quân, Giáo hội nói có thể đưa cho ngài một bản. Đây là lần đầu tiên tôi gặp trường hợp như vậy."

Vương Trung: "Bởi vì tôi và Đức Đại Mục thủ rất thân thiết."

Vương Trung không nói dối, anh và Đức Đại Mục thủ rất thân thiết.

Đức Đại Mục thủ còn mời rượu anh nữa.

Nhưng những người khác lại cho rằng anh đang nói đùa, mọi người đều cười phá lên.

Pavlov nhận lấy túi tài liệu, đưa cho Popov: "Anh mở ra đi, sau này có chuyện gì thì anh cũng dễ ăn nói hơn."

Popov không chút do dự mở túi tài liệu ra, ảnh chụp được đổ lên bàn bản đồ.

Vương Trung cầm một tấm ảnh lên xem, sau đó xác định bản hack của anh không có tác dụng với ảnh chụp.

Bản hack của anh chỉ có thể làm nổi bật kẻ thù trong tầm nhìn của anh, ngay từ đầu đã như vậy.

Vì thế Vương Trung từ bỏ việc xem những bức ảnh mờ ảo này, trực tiếp hỏi Kharlamov: "Có gì đáng chú ý không?"

Kharlamov lập tức dựa theo số hiệu chọn ra vài tấm ảnh: "Đây là những kho hậu cần của địch, vị trí ở những nơi này."

Kharlamov cầm bút chì đánh dấu số hiệu ảnh chụp tương ứng trên bản đồ.

Vương Trung: "Pháo của chúng ta có thể bắn đến đó không?"

Pavlov cầm compa lên, nhưng sau đó nhận ra Kharlamov vẫn chưa đánh dấu vị trí trên bản đồ, bèn ngẩng đầu lên nhìn vị Trung tá không quân.

Kharlamov viết số hiệu ảnh chụp lên bản đồ.

"Tukha... " Pavlov lẩm bẩm tên địa danh trên bản đồ, sau đó dùng compa đo khoảng cách, "Có thể bắn tới, chúng tôi đã đi trinh sát thực địa rồi, tọa độ trên bản đồ có chút sai lệch, nhưng không ảnh hưởng đến việc ngắm bắn."

Vương Trung: "Các anh đã đi trinh sát thực địa sao?"

"Chúng tôi tranh thủ lúc địch chưa đến để đi trinh sát trước, anh đã từng nói, nếu anh có việc bận thì chúng tôi cứ tự quyết định."

Vương Trung: "Rất tốt, vậy thì khai hỏa đi. Đạn dược đã được bổ sung đầy đủ chưa?"

Popov: "Đã được bổ sung một phần, hiện tại có 18 khẩu pháo hạng nặng 152mm sẵn sàng chiến đấu. Đạn pháo cũng đã được chuyển đến một nửa."

Vương Trung vỗ tay: "Vậy thì khai hỏa!"

Pavlov lập tức cầm điện thoại: "Kết nối với Trung đoàn Pháo binh."

————

Tiếng còi tập hợp vang lên inh ỏi trong doanh trại của Trung đoàn Pháo binh.

Dmitri, người vừa được chuyển sang Trung đoàn Pháo binh, hét lớn: "Tôi biết ngay mà! Tướng quân vừa trở về là khai hỏa ngay! Hơn nữa còn là nửa đêm!"

Tân binh tò mò hỏi: "Nổ cái gì thế?"

"Kẻ địch."

"Kẻ địch đến rồi à?" Tân binh kinh hãi: "Chẳng thấy gì cả!"

"Ngu ngốc, oanh tạc mục tiêu cách đây hơn chục cây số, cho chúng nó lên trời trong lúc ngủ mơ đấy. Nhanh lên, hành động mau!"

————

Pavlov đặt điện thoại xuống: "Đoàn pháo binh cần thời gian tập hợp, dù sao họ cũng không ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Hơn nữa giờ đã muộn thế này, tân binh chắc đều đi ngủ rồi."

Vương Trung: "Bảo họ mau thích nghi đi. Còn tình báo gì nữa không?"

Kharlamov: "Hiện tại chúng ta đang đối mặt với bộ binh địch. Không thấy lực lượng thiết giáp."

Xem ra hiệu quả trinh sát trên không thời này chỉ đến thế là cùng.

Vương Trung tính toán xem khi nào mình bay một vòng trên trời, soi sáng toàn bộ quân địch.

Vương Trung nhìn bản đồ, đột nhiên nhớ ra một việc, bèn hỏi: "Bây giờ đã có bộ binh địch ở phía trước, đường sắt đi Shepetovka bị cắt đứt rồi à? Vậy

họ tiếp tế kiểu gì?"

Pavlov: "Hiện tại đang duy trì tuyến đường thông Borsk. Xem ra có vẻ họ sẽ rút lui về phía đó, gia nhập tập đoàn quân Borsk. Hiện tại công tước vẫn đang cố gắng giải vây, nhưng hiệu quả không khả quan. Bộ binh địch đã củng cố chiến tuyến, tình hình hiện tại không thể công phá."

Ngoại trừ không quân, những người có mặt đều biết sức chiến đấu của bộ binh Prosen mạnh đến mức nào.

Vương Trung: "Chúng ta có giao tranh với quân địch chưa?"

"Đội tuần tra chúng ta phái đi đã chạm trán địch." Pavlov vẽ hai dấu chéo trên bản đồ: "Giao tranh bất phân thắng bại. Trưa hôm qua còn thấy một toán nhỏ quân cơ giới xuất hiện trong tầm mắt của quân ta ở đầu cầu."

Cả bờ tây, sư đoàn cận vệ 1 chỉ kiểm soát được một đầu cầu.

Vương Trung: "Công sự ở đầu cầu được xây dựng thế nào rồi?"

"Đều là công sự vĩnh cửu đổ bê tông. Nhưng bê tông cần thời gian đông cứng, nếu bây giờ địch tấn công thì pháo hạng nặng 152 ly có thể dễ dàng san bằng đầu cầu." Pavlov líu lưỡi: "May mà chúng nó sẽ không tấn công ngay lập tức."

Vương Trung: "Thiết giáp địch chắc đã hoàn thành nhiệm vụ, giờ đang nghỉ ngơi hồi phục. Không biết sẽ mất bao lâu."

————

"Chúng ta dự kiến nghỉ ngơi đến giữa tháng chín." Heinz Wilhelm Guderian, tư lệnh Tập đoàn quân thiết giáp số 2 nói với Hoàng đế Prosen Reinhardt: "Hai sư đoàn của chúng ta tổn thất nặng nề, số xe tăng sẵn sàng chiến đấu có lúc giảm xuống dưới 5%. Toàn là do gã Rokossovsky khét tiếng kia gây ra."

Thấy Hoàng đế nhíu mày, Guderian vội vàng nói thêm: "May là sau khi đánh đuổi quân của Rokossovsky ra khỏi Olaci, lực lượng sửa chữa chiến trường của chúng ta đã sửa chữa được một số xe tăng. Dự kiến trong 30 ngày tới có thể sửa chữa thêm một số.

"Số xe tăng sẵn sàng chiến đấu của hai sư đoàn bị thiệt hại nặng sẽ hồi phục lên 50%, ngoài ra, họ còn một số lái xe tăng dự bị, chỉ cần bổ sung xe tăng là hai sư đoàn này có thể khôi phục hoàn toàn."

Guderian nói xong, Nguyên soái von Bock lập tức nói thêm: "Trên chiến trường, địch bỏ lại rất nhiều xe tăng, chỉ cần sửa chữa sơ bộ là có thể sử dụng. Có thể thấy hậu cần của địch rất tệ hại, gần như không có khả năng sửa chữa.

"Chúng ta có thể tận dụng số xe tăng này, dùng vũ khí của chúng để tấn công chúng!"

Von Guderian gật đầu: "Đúng vậy. Quân đội đã tiếp nhận một số xe tăng của địch, đánh giá rất cao loại xe tăng hạng nặng, ngoài ra loại T34 kia cũng rất tốt, nhưng lính tráng phàn nàn không có trưởng xe và radio nên không quen sử dụng.

"Họ chỉ thích dùng xe của trưởng xe trong số đó. Ngoài ra, hệ thống ngắm bắn tệ hại của Ant và độ chính xác kém cỏi của pháo cũng bị phàn nàn rất nhiều."

Hoàng đế Prosen lắc đầu: "Nếu xe tăng của chúng kém cỏi như vậy, tại sao chúng lại có thể giành được những chiến thắng vang dội như vậy? Đặc biệt là xe tăng hạng nặng, ta thấy rất nhiều báo cáo nói rằng loại xe tăng hạng nặng này đã tiêu diệt rất nhiều xe tăng của chúng ta, cuối cùng phải dựa vào bộ binh mới có thể tiêu diệt được."

Von Guderian đáp: "Ý của ngài là xe tăng KV, hiện tại quân đội đánh giá rất cao loại xe tăng này, ngoại trừ hay gặp sự cố cơ học nghiêm trọng, gần như không có điểm nào để chê. Tôi đã gửi một chiếc KV về trung tâm nghiên cứu xe tăng của Đế quốc.

"Để đối phó với ưu thế xe tăng của quân địch, chúng ta cần phải có một loại xe tăng hạng nặng được trang bị pháo 88mm, đồng thời sở hữu lớp giáp có thể sánh ngang với xe tăng của địch."

Hoàng đế Prosen đứng dậy, lắc đầu: "Không, không, các vị lo lắng quá rồi. Mặc dù quá trình tiêu diệt quân của Agasukov diễn ra chậm hơn dự kiến, nhưng chúng ta đã giáng một đòn mạnh vào Ant!

"Lực lượng tinh nhuệ của Ant đã bị chúng ta bao vây và tiêu diệt! Từ khi chiến tranh bùng nổ đến nay, chúng ta đã tiêu diệt ba triệu quân địch, quân đội của chúng ta đã thể hiện hiệu suất đáng kinh ngạc!

"Ant bây giờ giống như một ngôi nhà cũ, chỉ cần đá một cái là sập!"

Lúc này, Siegfried, Tổng tư lệnh Đoàn kỵ sĩ Asgard của Đế quốc, người im lặng từ nãy đến giờ lên tiếng: "Bệ hạ, kẻ địch vừa mới dựa vào quốc tang để khích lệ tinh thần cả nước, e là không nên quá lạc quan."

Reinhardt xua tay: "Đó chỉ là sự vùng vẫy cuối cùng mà thôi! Chỉ cần chúng ta đá một cái, đất nước lạc hậu, già cỗi này sẽ sụp đổ, đất đai màu mỡ của nó sẽ trở thành vựa lúa của Prosen chúng ta.

"Vòng phong tỏa của Hợp Chủng Quốc và Liên hợp Vương Quốc đối với chúng ta sẽ tự sụp đổ, chúng ta sẽ có được tất cả những gì chúng ta thiếu, dầu mỏ, cao su, khoáng sản! Cuối cùng chúng ta sẽ giành chiến thắng, chúng ta sẽ có được toàn thế giới!"

(Hết chương)

Chương 28: Cơn bão

Siegfried sờ mái tóc đỏ của mình: "Vẫn nên cẩn thận một chút, thưa Bệ hạ. Ant rất rộng lớn, tiềm lực chiến tranh rất lớn."

Reinhardt dừng lại: "Đúng vậy, tiềm lực chiến tranh của bọn chúng rất lớn, ta biết. Vì vậy, ngay từ đầu, mục tiêu của ta là phá hủy ý chí chiến đấu của chúng.

"Tinh thần chiến đấu mà chúng có được từ cái chết của Hoàng thái tử chỉ là nhất thời, không có người lãnh đạo mới, tinh thần chiến đấu đó sẽ sớm tiêu tan.

"Thật không may, chúng lại xuất hiện một nhà lãnh đạo quân sự mới, nhưng chúng lại không đưa người này lên vị trí trung tâm, biến thành biểu tượng tinh thần.

"Đây là cơ hội của chúng ta, Siege. Theo thông tin tình báo đáng tin cậy, Rokossovsky hiện đang ở Shostka trên sông Desna, đây là hướng tấn công tiếp theo của chúng ta.

"Chúng ta sẽ dùng 1,8 triệu quân, 2.000 xe tăng, phát động tấn công gọng kìm từ hai hướng Nam - Bắc, Shostka nằm chắn ngay trước gọng kìm phía Nam! Để tiêu diệt hắn, ta sẽ tăng cường cho mũi chủ công phía Nam, Tập đoàn quân thiết giáp số 2, hai sư đoàn kỵ sĩ!"

Von Guderian lập tức ngẩng đầu: "Cảm ơn Bệ hạ, thần nhất định không phụ lòng mong đợi."

Reinhardt: "Sức chiến đấu trước đó của ngươi đã khiến Rokossovsky được dịp phô trương thanh thế. Nhưng lúc đó ngươi không biết hắn ta sẽ trở thành nhân vật quan trọng trong việc khích lệ tinh thần chiến đấu của Ant, hơn nữa còn có nhiệm vụ tấn công về phía Nam.

"Bây giờ, ngươi có thể sửa sai! Để giúp ngươi hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ giao quân đoàn Brandenburg của Otto Kurtz cho ngươi! Đây là một lực lượng đặc biệt, đã đóng vai trò quan trọng trong giai đoạn đầu xâm lược của chúng ta, chiếm được rất nhiều cây cầu quan trọng.

"Hãy tận dụng lực lượng này, tiêu diệt hoàn toàn Rokossovsky!"

Von Guderian đứng nghiêm, ngẩng cao đầu đáp: "Vâng! Sau 20 ngày chỉnh đốn, tập đoàn quân của tôi sẽ bắt đầu tấn công. Cuối cùng tôi cũng có thể thực hiện tâm nguyện bấy lâu nay, dẫn quân tiến vào Yekaterinburg!

"Kính thưa Bệ hạ, tôi xin đề nghị đặt tên cho chiến dịch lần này là Lễ hội tháng mười một, để ăn mừng chúng ta đã tiêu diệt hoàn toàn cỗ xe lu Ant luôn đe dọa Uropa."

Reinhardt lắc đầu: "Không, làm như vậy với một dân tộc thấp kém như Ant thì quá khách khí! Không được, không thể dùng cái tên yếu đuối đó. Chiến dịch lần này phải được gọi là - Cơn bão! Chúng ta phải giống như một cơn bão, quét sạch Ant, kết thúc chiến tranh trước khi mùa đông đến!

"Tháng 12 năm nay, chúng ta sẽ ký kết văn kiện đầu hàng với quân địch ở Yekaterinburg, giống như tháng 5 năm ngoái ở Garmisch-Partenkirchen!"

Nguyên soái von Bock và các tướng lĩnh khác đồng loạt đứng dậy, hô vang: "Prosen muôn năm! Hoàng đế muôn năm!"

————

Nghe thấy tiếng pháo nổ bên ngoài, Vương Trung ngẩng đầu, bước đến bên cửa sổ.

Đáng tiếc là trong bóng tối không thể nhìn thấy đường đạn.

Ngay cả khi chuyển sang chế độ nhìn toàn cảnh cũng không thấy gì. Nhìn chế độ toàn cảnh, toàn bộ bờ tây chìm trong bóng tối, chứng tỏ không có đơn vị nào của địch.

Vương Trung: "Không biết sự yên bình này còn kéo dài được bao lâu."

Vasili: "Kẻ địch không thể yên bình được đâu, sáng mai chúng sẽ phải đào hố chôn đồng đội chết trong lúc ngủ mơ."

Vương Trung: "Pháo binh địch mà tới thì chúng ta cũng vậy. May là chúng ta có sẵn công trình bê tông cốt thép để tránh pháo. Việc gia cố công trình ở bờ đông thế nào rồi?"

Pavlov: "Vẫn chưa bắt đầu, nhiệm vụ chính hiện tại là đổ bê tông lô cốt, đổ sớm để bê tông đạt độ cứng sớm nhất. Tuy nhiên, chúng ta đã gia cố thép cho một số công trình trọng yếu."

Vương Trung gật đầu: "Tốt. Ngoài ra, chúng ta đã mang đến một loại pháo hoàn toàn mới và một loại pháo tự hành hoàn toàn mới, ngày mai tập trung lực lượng pháo chống tăng, trước khi địch tấn công, phải để họ làm quen với hai loại vũ khí này càng sớm càng tốt.

"Đặc biệt là pháo chống tăng tự hành, chúng ta cần phải chuẩn bị công sự, lên kế hoạch di chuyển cho loại pháo này."

Popov cau mày: "Ý anh là cái xe máy cày xấu xí đó hả? Trông nó như thể chỉ là một khẩu súng trường buộc lên xe máy cày. Mặc dù tôi không rành về pháo, nhưng khẩu pháo đó trông khác với tất cả các loại pháo của chúng ta.

"Nó trông thon gọn hơn pháo 76 ly, nhưng nòng lại rất dài! Giống như cây kim thêu vậy!"

Vương Trung: "Đúng, là cây kim thêu, hơn nữa là cây kim được sản xuất rất công phu. Sản xuất một khẩu pháo như vậy tốn kém gấp mấy lần so với sản xuất một khẩu pháo 76 ly. Nhưng sức mạnh của nó rất khủng khiếp, độ chính xác cũng rất đáng sợ."

Vasili cười nói: "Nghe có vẻ hay đấy. Vừa hay lực lượng pháo chống tăng của chúng ta chỉ rút về pháo thủ của mình. Anh lấy được loại pháo này ở

đâu vậy?"

Vương Trung: "Những người khác chê nó chưa được thử nghiệm nên không cần."

Mọi người đều sửng sốt.

Vasili cười nói: "Anh lại trêu chúng tôi đấy à! Chưa được thử nghiệm mà anh đã thổi phồng nó lên thế?"

Vương Trung thầm nghĩ tôi nói vậy là vì trên Trái Đất loại pháo này đã được chứng minh rồi.

Vương Trung nhìn Vasili: "Ngày mai chúng ta sẽ thử nghiệm loại pháo này."

Nụ cười trên mặt Vasili tắt ngúm.

Vương Trung: "Anh phải hiểu, hiện tại quân giới của chúng ta rất khan hiếm, vì hầu hết các nhà máy đều đang được di chuyển về phía đông, cho dù di chuyển xong cũng cần thời gian để khôi phục sản xuất.

"Chính vì vậy, chúng ta chỉ có thể tiếp tục sản xuất T34 để bổ sung quân số, từ từ mở rộng sản xuất loại xe tăng duyệt binh được khen ngợi kia."

Kharlamov là phi công, nghe đến xe tăng duyệt binh thì đầu óc mù mịt: "Xe tăng duyệt binh?"

Vương Trung: "Để một tên lính bộ binh không được huấn luyện về xe tăng như tôi có thể ngồi trên xe tăng chỉ huy chiến đấu, nên chiếc xe số 422 của tôi được sản xuất theo tiêu chuẩn xe tăng duyệt binh. Nhưng không ngờ nó lại thể hiện hiệu suất chiến đấu tuyệt vời."

Kharlamov trợn tròn mắt: "Có phải vừa rồi anh vừa nói 'lính bộ binh không được huấn luyện về xe tăng ngồi trên xe tăng chỉ huy chiến đấu'?"

Vương Trung: "Tôi là lính bộ binh mà."

Kharlamov hít một hơi lạnh: "Cái gì? Tôi cứ tưởng anh xuất thân từ lính thiết giáp! Dù sao... dù sao anh cũng đã chỉ huy xe tăng tiêu diệt tám tướng Prosen rồi còn gì?"

"Hai, hai tướng Prosen thôi." Vương Trung đã chán phải đính chính điều này: "Hơn nữa, một trong số đó là bị pháo binh bắn chết."

"Vậy à. Nhưng chiến tranh thật kỳ lạ, một trong những vị tướng xe tăng giỏi nhất của Prosen, vậy mà lại viết cuốn sách 'Bộ binh tấn công'." Kharlamov lắc đầu: "Biết đâu một ngày nào đó, một vị tướng bộ binh như anh cũng có thể trở thành nguyên soái không quân đấy."

Vương Trung cười ha hả, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ không giấu gì anh, tôi đã bắn hạ hơn một nghìn máy bay địch trong War Thunder rồi nhé!

Thể chất của tôi mà có thể chịu đựng việc bay lên trời, nhất định sẽ cho anh thấy thế nào là phi công át chủ bài.

Nhưng máy bay bây giờ không có ghế phóng, phi công bị bắn rơi thì tỉ lệ tử vong rất cao, thôi thì cứ an phận làm tướng trên mặt đất vậy.

Mặc dù trên mặt đất cũng chưa chắc đã an toàn hơn trên không là bao.

Lúc này, Nelly đẩy cửa bước vào, đẩy theo một chiếc xe nhỏ: "Giờ ăn khuya rồi! Hôm nay có sữa chua và bánh quy bơ mang từ Yekaterinburg về đấy."

Kharlamov nhìn thấy Nelly liền mở to hai mắt: "Sao lại có một cô bé ở đây? Trông con bé bằng tuổi con gái tôi, chắc đang học lớp năm nhỉ!"

Nelly nhìn viên phi công với vẻ mặt khinh bỉ: "Tôi tốt nghiệp lớp 10 lâu rồi."

"Hả? Thật sao?" Trung tá Kharlamov kinh ngạc.

Vasili lên tiếng: "Anh có con gái à?"

"Tất nhiên, tôi luôn mang theo ảnh vợ con bên mình như bùa hộ mệnh. Nhìn này!" Kharlamov lấy chiếc dây chuyền đeo trên cổ ra, mở tấm ảnh bên trong cho mọi người xem.

Đó là tấm ảnh gia đình được gấp đôi, chỉ để lộ mặt vợ con ông.

Pavlov nhìn tấm ảnh, líu lưỡi: "Ghen tị với anh thật đấy."

Vương Trung: "Tham mưu trưởng, anh cũng có nhẫn cưới mà?"

"Ừ, tôi có. Nhưng vợ tôi... thôi không nói nữa." Vị tham mưu trưởng lực lưỡng lắc đầu: "Bà ấy khỏe đến nỗi có thể lên núi đánh nhau với gấu rồi."

Vương Trung cười nói: "Chẳng phải đó là chuyện bình thường sao? Phụ nữ Ant tương lai đều phải lên núi chiến đấu với gấu."

Nelly cau mày, nhìn Vương Trung.

Kharlamov nhìn ảnh vợ, lắc đầu: "Vợ tôi chắc chắn không đánh lại gấu, cô ấy là giáo viên trung học, khá yếu đuối. Mùa đông chỉ cần ra ngoài chẻ củi là đau lưng rồi.

"Sau đó, Giáo hội lắp đặt lò than cho các gia đình trí thức trong thành phố, cô ấy đã cảm ơn Giáo hội suốt mấy năm liền, cứ đến mùa đông, khi ngồi vo viên than, cô ấy lại kể cho con gái nghe về thời kỳ trước đây chỉ có thể đốt củi sưởi ấm."

Vương Trung: "Bây giờ mùa đông không phải đều dùng dầu của Kuban để sưởi ấm sao?"

Kharlamov lắc đầu: "Bên tôi không vận chuyển đến được, thà dùng than còn hơn, gần đó có mỏ than. Trước đây, sản lượng than rất thấp, sau khi Giáo hội tiếp quản, sản lượng tăng lên, ai cũng có thể dùng than."

Vương Trung: "Ra vậy."

Kharlamov nói tiếp: "Chúng tôi vốn định chuyển đến Kazaria, nhưng giờ Kazaria đã thất thủ rồi."

Vương Trung nghiêm túc đáp: "Chưa thất thủ. Tôi vẫn còn giữ một hộp đất Kazaria bên mình. Chừng nào tôi còn sống, Kazaria sẽ mãi có một mảnh đất chưa bị chiếm đóng, mảnh đất đó nằm ngay bên cạnh tôi."

Kharlamov ngẩn người, sau đó vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi anh, tôi..."

"Hơn nữa, hiện tại tập đoàn quân Borsk vẫn đang chiến đấu, đó cũng là đất của Kazaria. Vì vậy, nói Kazaria thất thủ là không chính xác." Vương Trung nghiêm túc đính chính.

"Xin lỗi anh." Kharlamov chân thành xin lỗi.

Pavlov nói: "Tình hình của tập đoàn quân Borsk cũng không khả quan, nhưng quãng thời gian còn lại trong năm nay, nếu hướng tấn công chính của địch là Yekaterinburg, có lẽ họ có thể có thời gian để thở dốc. Nếu địch muốn chiếm dầu mỏ của Kuban, sớm muộn gì chúng cũng sẽ tấn công Borsk."

Vương Trung: "Bất kể mất bao nhiêu phần lãnh thổ, cuối cùng chúng ta cũng sẽ giành lại tất cả. Chắc chắn là như vậy."

Mọi người trong phòng đồng thanh: "Đương nhiên rồi."

Nelly: "Ăn bánh quy bơ có cần kem chua không?"

Vương Trung: "Có!"

Hẹn gặp lại

(Hết chương)

Chương 29: Rokossovsky và chuyến trinh sát tiền tuyến

Ngày 26 tháng 8, 0 giờ 5 phút, Shostka.

Lyudmila và Nelly giúp Vương Trung mặc quần áo chỉnh tề, Vương Trung nhìn mình trong gương, hài lòng gật đầu.

Lyudmila: "Hôm nay em phải trở về đơn vị rồi."

Vương Trung: "Hả? Vậy mỗi sáng anh ôm ai đây?"

"Anh có thể ôm Nelly."

Lyudmila vừa dứt lời, Nelly lùi lại một bước, vẻ mặt không vui.

Vương Trung chỉ tay vào Nelly: "Em xem, em làm Nelly sợ rồi kìa!"

Lyudmila mỉm cười, vuốt tóc Vương Trung: "Alyosha, trước đây không phải anh toàn ngủ một mình à?"

"Sướng quen rồi, khổ không chịu được đâu, hiểu không?"

"Alyosha." Lyudmila chỉ khẽ gọi tên Vương Trung, nhìn anh.

Vương Trung thở dài: "Anh chỉ hơi tiếc nuối khi phải xa em thôi mà. Bắn hạ thêm vài chiếc máy bay địch nữa nhé."

Nói rồi, anh ôm Lyudmila vào lòng, để cô tựa vào ngực mình, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Vài chục giây sau, Vương Trung luyến tiếc buông Lyudmila ra, nói với Nelly: "Đưa Lyusha về đơn vị đi."

"Ừm." Nelly gật đầu.

Vương Trung xoay người bước ra khỏi khu nhà, nói với Grigory đang đứng ngoài cửa: "Chuẩn bị yên cương cho Bucephalus, tập hợp một tiểu đội tinh nhuệ, tất cả mang theo tiểu liên."

"Đi trinh sát tiền tuyến à?" Grigory vứt điếu thuốc xuống đất, dẫm tắt: "Để tôi đi tập hợp đội hình."

Lyudmila đuổi theo: "Alyosha, anh là chỉ huy của cả sư đoàn, sao còn tự mình đi trinh sát?"

"Chính vì anh là chỉ huy của cả sư đoàn nên mới phải tự mình đi trinh sát." Vương Trung vỗ vai vị hôn thê: "Yên tâm, anh có đôi mắt tinh tường, nhìn thấy kẻ địch từ cách hai cây số."

Đây là sự thật.

Lyudmila: "Lỡ như anh không nhìn thấy chúng thì sao? Lỡ như anh bị bao vây thì sao? Anh nỡ lòng nào giao đội quân mà anh dày công xây dựng cho người khác chỉ huy sao?"

Lúc này, Grigory lặng lẽ chuồn mất, rõ ràng là không muốn dính vào cuộc tranh cãi của hai người.

Pavlov từ trong trụ sở sư đoàn bước ra, vừa ngó đầu sang đã bị Lyudmila túm lấy: "Tham mưu trưởng, anh nói xem, anh ấy lại muốn tự mình đi trinh sát kìa!"

Pavlov: "Ở Olaci, cậu ấy cũng làm vậy đấy, sau đó quân cơ giới của địch xuất hiện gần đó, tôi mới cấm cậu ấy đi. Bây giờ, đội tuần tra của chúng ta vẫn đang hoạt động bình thường ở bờ tây, để cậu ấy đi xem một chút cũng không sao."

Lyudmila kinh ngạc: "Anh ủng hộ anh ấy đi sao?"

"Chỉ huy đích thân đi trinh sát tình hình quân địch, sĩ khí quân đội sẽ được nâng cao rất nhiều. Trường quân đội dạy như vậy đấy, từ thời Suvorov đã như vậy rồi." Pavlov nhún vai.

Lyudmila: "Nhưng anh ấy đứng bét lớp đấy!"

Chưa kịp dứt lời, Vương Trung đã ôm chầm lấy Lyudmila, hôn ngấu nghiến.

Nelly không nhịn được, buột miệng: "Giống như đang gặm chân giò heo vậy."

Vương Trung gặm đến khi Lyudmila dùng sức đẩy ngực hắn mới thôi, lúc vị hôn thê đang há mồm thở dốc, hắn vẫn đang mút mát.

Nelly: "Mặn à?"

Vương Trung nhìn Nelly: "Cô cũng hài hước đấy."

"Quá khen." Nelly khiêm tốn nói.

Vương Trung lại nhìn Lyudmila, nói: "Phụ nữ Ant sẽ không ngăn cản đàn ông thực hiện chức trách, đúng không?"

Lyudmila thở dài: "Đúng vậy, em chỉ đang thảo luận với anh xem có cần thiết như vậy hay không!"

"Cần, tin anh đi." Vương Trung nhìn thẳng vào mặt cô gái.

"Được rồi, anh đi đi."

Vương Trung xoay người hấp tấp chạy xuống lầu.

Bucephalus lắc lắc miếng chặn miệng, vì bị chặn nên nó không thể gặm đầu Vương Trung được nữa, chỉ có thể thở phì phò trước mặt hắn.

Vương Trung nhẹ nhàng vuốt ve cổ ngựa, cười nói: "Nhớ ta không?"

Con ngựa hí vang, vó ngựa giậm xuống đất.

Lúc này, Grigory và đội cảnh vệ đã tập hợp xong xuất hiện.

Vương Trung xoay người lên ngựa, gật đầu với Lyudmila đang lo lắng, đang định quay đầu ngựa lại thì Vasili đeo bộ đàm xuất hiện: "Tôi cũng đi, nếu không mọi người gặp chuyện gì cũng không thể liên lạc với Sư đoàn được."

Vương Trung: "Cũng được. Nhưng sao lại mang cái này theo?"

Vasili: "Pin của nó ổn định, sáng nay tôi mới sạc đầy. Pin của chúng ta không ổn định, còn phải mang theo máy phát điện nữa. Cho tôi một con ngựa."

Grigory nói với một chiến sĩ: "Cậu đi chọn một con khác trong chuồng ngựa đi, con này cho Thiếu úy."

Người chiến sĩ lập tức xoay người xuống ngựa, đưa dây cương cho Vasili.

Vài phút sau, đội nhỏ đã chuẩn bị xong. Vương Trung vẫy tay chào tạm biệt Lyudmila, dẫn theo đội ngũ rời khỏi đại viện Sư đoàn.

Bucephalus chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã men theo con đường lớn chạy đến bờ sông. Sau đó, nó chạy thẳng xuống bãi sông, đến bờ sông bắt

đầu uống nước.

Vương Trung: "Này! Cậu ta cũng tự do quá đấy!"

Lúc này, lính hải quân đang tuần tra dưới cầu nói với Vương Trung: "Tướng quân, tuy là mùa khô nhưng đoạn giữa vẫn ngập đầu người đấy! Qua sông cần phải cẩn thận."

Vương Trung: "Toàn bộ đoạn sông chúng ta phòng thủ đều không thể qua sao?"

"Tôi chỉ nói là cần phải cẩn thận. Bọn tôi muốn bơi qua vẫn có thể bơi được, mang theo vũ khí hạng nhẹ và lựu đạn. Còn không biết bộ binh Prosen có bơi giỏi như chúng ta hay không." Nói xong, anh lính hải quân kéo chiếc áo khoác màu đen của mình để lộ ra một chút chiếc áo kẻ sọc của lính hải quân.

Vương Trung suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Vậy nếu chúng ta đổ dầu lên mặt sông, sau đó châm lửa, có thể ngăn chặn quân địch qua sông không?"

"Tất nhiên là có thể. Nhưng mà cần bao nhiêu xăng dầu, hơn nữa lại chỉ dùng được một lần. Thà lắp thêm một vài khẩu súng máy còn hơn."

Vương Trung: "Lúc nguy cấp thì dùng. Ý tôi là, lúc súng máy không kịp phong tỏa mặt sông."

"Vậy ngài quyết định đi." Người lính hải quân nói, "Kỳ thực cũng không cần quá lo lắng, mặt sông rộng như vậy, chắc chắn quân địch sẽ nghĩ đến việc đi qua cầu trước tiên. Nếu không thì sẽ dùng lực lượng công binh để bắc cầu phao."

Vương Trung gật đầu, lúc này Bucephalus đã uống nước xong, nó hừ một tiếng rồi lại tiếp tục chạy, vài bước đã leo lên cầu thang bên cạnh đường sông, đi lên con đường ven sông rồi rẽ vào cây cầu lớn.

Cây cầu lớn là cầu đường sắt, chỉ có đường ray mà không có mặt cầu, bên cạnh có một con đường nhỏ lát ván gỗ.

Bucephalus men theo con đường nhỏ chạy thẳng đến đầu cầu bên này.

Đội quân canh giữ đầu cầu chào Vương Trung.

Vương Trung dừng lại, nhìn mặt cầu, lẩm bẩm: "Nếu như quân địch bố trí súng máy ở bên cạnh để phong tỏa mặt cầu, quân đội ở bờ tây sẽ trở thành quân bị cô lập."

Người lính đứng gác bên cạnh lô cốt cười nói: "Vậy thì súng máy của quân địch phải chịu được hỏa lực của chúng ta mới được. Ngài xem bên này còn chỗ nào có thể làm công sự cho quân địch lợi dụng không, ngài còn lo lắng ván gỗ trên mặt cầu bị quân địch lật tung lên à?"

Vương Trung quay đầu lại nhìn, gật đầu: "Cũng đúng, chờ đổi thành tấm sắt rồi dùng bu lông cố định lại."

"Vậy thì tôi xin thay mặt mọi người cảm ơn ngài, Tướng quân."

Vương Trung lại hỏi: "Lương thực và đạn dược dự trữ có đủ không?"

"Đủ, có thể trụ được khoảng một tuần. Ngài cứ yên tâm."

Vương Trung gật đầu, thúc ngựa chạy tiếp.

————

Nửa tiếng sau, bọn họ đụng độ quân địch.

Hơn nữa không phải là đội trinh sát của địch, mà là bộ binh Prosen đang phòng thủ trên cao.

Vương Trung ra lệnh cho quân lính xuống ngựa từ xa, để lại vài người trong rừng trông coi ngựa, còn bản thân dẫn theo những người khác men theo địa hình tiếp cận vị trí của địch, chỉ cách vài trăm mét.

Khác với đồng bằng Kazaria rộng lớn, nơi đây cây cối rậm rạp, rất thuận tiện cho việc tiếp cận quân địch một cách bí mật.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn của chim bay, quan sát quân địch trên cao.

Có một trung đội địch, hơn nữa không hề ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Vương Trung quay đầu hỏi Grigory: "Nếu chúng ta gọi pháo binh bắn phá, sau khi bắn phá xong, anh có thể dẫn quân đánh chiếm cao điểm với số quân hiện có không? Trên đó có thể có một trung đội."

Grigory: "Tôi đề nghị không nên dùng pháo binh bắn phá, chúng ta sẽ tiếp cận và tấn công bất ngờ. Những người đi theo đều là lính kỳ cựu, hơn nữa đều được trang bị súng tiểu liên, cận chiến chúng ta có lợi thế hơn."

Vương Trung: "Được. Anh đi đi."

Grigory vừa định bò lên thì đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại nói với một trung sĩ: "Anh dẫn theo Lavrov ở lại đây, bảo vệ Tướng quân cho tốt."

Trung sĩ nhíu mày: "Chẳng phải đã có Vasili đi theo Tướng quân rồi sao?"

Grigory: "Chấp hành mệnh lệnh. Anh có chết cũng không được để Tướng quân chết, hiểu chưa?"

"Giao cho tôi." Trung sĩ chào.

Sau đó, Grigory mới dẫn người luồn ra khỏi bụi cỏ.

Người trung sĩ bị bỏ lại nhìn Vasili: "Quân sĩ trưởng không yên tâm về anh rồi, nhạc sĩ."

Vương Trung: "Nhạc sĩ?"

"Sau khi cha tôi phát cơn nghiện rượu, họ cứ gọi tôi như vậy." Vasili nói với vẻ mặt đau khổ.

Vương Trung: "Cách gọi này cũng hay đấy chứ. Anh đúng là một nhạc sĩ đại tài."

Vasili: "Ngài đừng trêu chọc tôi nữa."

"Tôi không trêu anh đâu." Vương Trung nói xong, lại tập trung chú ý vào cao điểm.

Bằng mắt thường cơ bản không nhìn thấy Grigory và đồng đội ở đâu, nhưng chuyển sang góc nhìn từ trên cao có thể thấy bọn họ đã tiến đến chỗ cách quân địch một hàng rào cây cối, Grigory đang phân công nhiệm vụ cho binh lính, ở góc nhìn này không nghe được hắn nói gì.

Dù sao thì bọn họ cũng nhanh chóng tản ra, chia thành từng nhóm hai người, tiếp cận cao điểm.

Grigory tiếp cận vị trí súng máy của quân địch, sau đó nhân lúc tên địch quay người lại, hắn xông ra kết liễu hai tên địch ở vị trí súng máy chỉ bằng một nhát dao.

Các tổ khác cũng bắt đầu hành động, trong nháy mắt, vài tên lính gác trên trận địa đã bị tiêu diệt gọn.

Nhưng có một tên lính gác trước khi chết đã kịp bắn một phát súng, khiến quân địch cảnh giác.

Ngay lập tức, có mấy tên lính Prosen xông ra từ công sự bên cạnh Grigory, kết quả bị hắn dùng súng tiểu liên bắn gục toàn bộ.

Người hạ sĩ đi theo hắn ném một quả lựu đạn vào trong công sự, một lúc sau, sóng xung kích từ vụ nổ phát ra từ cửa công sự.

Những người khác cũng chiếm giữ các vị trí trọng yếu và nổ súng, tiếng súng tiểu liên và lựu đạn vang lên không ngớt.

Grigory xông đến trước sở chỉ huy của địch, một loạt đạn bắn gục hai tên lính canh, sau đó ra lệnh cho hạ sĩ yểm trợ, còn hắn cầm lấy lựu đạn.

Vương Trung thầm nghĩ, đừng mà, bắt sống tên chỉ huy chứ!

Nhưng Grigory đã ném quả lựu đạn ra ngoài.

Mấy người trong sở chỉ huy đều sững sờ, sắp sửa bị tiêu diệt hết thì viên sĩ quan phụ tá của tên chỉ huy đã lao ra che chắn cho hắn.

Vương Trung: "Tốt!"

Vasili: ?!

Sau vụ nổ, Grigory dẫn đầu xông vào. Tên sĩ quan chỉ huy địch rút súng ra, kết quả bị Grigory đá bay.

Đối mặt với họng súng, quân địch chỉ còn cách giơ tay đầu hàng.

(Hết chương)

Chương 30: Tướng quân đích thân thẩm vấn tù binh là chuyện kỳ lạ lắm sao (Cảm ơn 39.000 phiếu đề cử)

Sau khi xác định trận địa đã được kiểm soát, Vương Trung tự mình dẫn Vasili và hai vệ sĩ lên trận địa.

Grigory chào Vương Trung: "Bắt được mười lăm tên tù binh, ngoài một tên thiếu tá ra, những tên còn lại cấp bậc cao nhất là chuẩn úy."

Vương Trung: "Ở đây có thuốc men không?"

"Có, băng gạc y tế đều có."

Vương Trung: "Bắn cho mỗi tên một phát vào vai, sau đó dùng thuốc của chúng băng bó lại, rồi ra lệnh cho chúng quay về căn cứ."

Grigory gật đầu, xoay người đi chấp hành mệnh lệnh.

Hắn để lại một hạ sĩ trông coi tên thiếu tá vừa bắt được.

Vương Trung: "Vasili, đến lượt anh đấy."

Vasili tiến lên, dùng báng súng đập vào người tên thiếu tá.

Vương Trung ngạc nhiên: "Tôi bảo anh dùng tiếng Prosen để hỏi cung mà!"

Vasili: "Hả? À, vâng. (Chuyển sang tiếng Prosen) Tướng quân muốn hỏi anh đấy."

Tên thiếu tá Prosen vừa bị đánh một cái, vẫn còn đang choáng váng, đáp: "(Tiếng Prosen) Tôi yêu cầu được đối xử theo Công ước về tù binh chiến tranh!"

Vasili: "(Tiếng Prosen) Loại cầm thú thì đòi hỏi gì đối xử theo Công ước?"

Lúc này, tiếng súng vang lên từ phía Grigory.

Ở góc độ này không nhìn thấy cách Vương Trung "xử lý" những tên lính quèn, vì vậy tên thiếu tá này đã hiểu lầm, tưởng rằng bọn họ đang xử bắn tù binh.

Tên thiếu tá: "Các người làm vậy là vi phạm Công ước quốc tế!"

Vasili lại dùng báng súng đánh vào người tên thiếu tá, đánh cho mũi hắn gãy gập, máu mũi chảy ròng ròng: "(Tiếng Prosen) Mẹ kiếp, lúc bọn mày tàn sát thường dân của chúng tao sao không nói đến Công ước quốc tế? Phải ném hết bọn mày xuống bồn cầu cho chết đuối hết đi!"

Vương Trung: "Chuyện gì vậy?"

Vasili quay đầu lại: "Hắn ta tưởng chúng ta xử bắn tù binh, đang lên án chúng ta không tuân thủ luật pháp quốc tế."

Vương Trung: "Nói cho hắn biết, luật pháp quốc tế là để ràng buộc con người, không có bất kỳ điều luật quốc tế nào có hiệu lực với cầm thú."

Vasili lập tức phiên dịch.

Tên thiếu tá trợn tròn mắt.

Vương Trung rút súng lục ra, lên đạn một cách thành thạo: "Khẩu súng này của tôi đã được Đức Đại Mục thủ Belinsky của Giáo hội phương Đông ban phước, đặc biệt thích hợp để bắn chết lũ ác quỷ Prosen."

Sau khi Vasili phiên dịch, tên thiếu tá sợ hãi nhìn chằm chằm vào khẩu súng của Vương Trung: "Đừng dùng khẩu súng này bắn tôi, tôi sẽ không được lên thiên đường!"

Vương Trung nhìn Vasili, anh ta phiên dịch: "Hắn ta nói nếu bị khẩu súng này bắn chết thì sẽ không được lên thiên đường."

"Nói cho hắn biết, hắn ta vốn dĩ sẽ phải xuống địa ngục."

Nói xong, Vương Trung giơ súng lên nhắm.

Tên thiếu tá vội vàng nói một tràng dài.

Vương Trung: "Hắn ta nói gì?"

"Hắn ta nói hắn ta khai hết, chỉ xin đừng dùng khẩu súng này bắn hắn ta. Dùng dao găm đâm chết cũng được."

Vương Trung thầm nghĩ, đám người này cũng mê tín thật đấy, bèn nói: "Vậy phải xem biểu hiện của hắn ta đã. Hắn ta thuộc đơn vị nào, tại sao lại đến đây?"

Sau khi Vasili phiên dịch xong, tên thiếu tá vội vàng đáp: "Tôi là Tham mưu thuộc Sư đoàn bộ binh 337, Quân đoàn 35, Tập đoàn quân số 9. Sư đoàn của tôi đóng quân ở đây, tôi đến đây để kiểm tra tình hình phòng thủ."

Vương Trung vừa nghe Vasili phiên dịch đến "Tập đoàn quân số 9" thì liền cắt ngang hỏi: "Ai là Tư lệnh của Tập đoàn quân số 9?"

Vasili: "(Tiếng Prosen) Này, tên Tư lệnh Tập đoàn quân số 9 tên là gì?"

"Là Trung tướng Walter Model."

Vương Trung vừa nghe cái tên đã nhíu mày: "Walter Model? Hắn ta thích trồng đậu Hà Lan à?"

Vasili ngẩn người: "Cái này cũng cần phiên dịch sao? Ý tôi là, phần đậu Hà Lan ấy?"

Vương Trung: "Không, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi. Sư đoàn 337 của các người đóng quân ở đâu? Quân đoàn đóng ở đâu? Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân

đóng ở đâu?"

Tên thiếu tá (bỏ qua đoạn phiên dịch): "Trong túi tài liệu của sĩ quan phụ tá của tôi có bản đồ, trên đó có đánh dấu đầy đủ."

Vasili phiên dịch xong, Vương Trung lập tức hỏi người hạ sĩ đang áp giải tên thiếu tá: "Túi tài liệu đâu?"

Hạ sĩ lấy ra: "Đây ạ."

Vasili nhận lấy, mở túi, lấy ra một tấm bản đồ rồi trải ra.

Vương Trung không hiểu tiếng Prosen trên bản đồ, nhưng có thể hiểu được các ký hiệu quân sự trên đó. Nhìn sơ qua, toàn bộ mặt trận phía trước căn bản không hề có lực lượng thiết giáp.

Nếu không phải lo ngại quân địch có thể bố trí pháo 88 và pháo chống tăng Pak 38, Vương Trung đã muốn cho xe tăng đột phá một lần cho đã.

Nhìn trên bản đồ, tiểu đoàn xe tăng gần nhất cũng cách nơi này 200 km ——

Vương Trung: "Cất bản đồ đi, chúng ta rút lui nhanh thôi, kẻo đêm dài lắm mộng. Sao chép một bản rồi nộp lên trên, còn tên thiếu tá này, đánh ngất rồi trói lại, vác lên lưng ngựa."

Người hạ sĩ áp giải tên thiếu tá cười nói: "Chuyện này tôi quen rồi, tôi xuất thân là thợ săn, sau khi săn được hươu cũng trói lại rồi vác lên lưng ngựa, người còn nhẹ hơn cả hươu nữa."

Vasili hỏi: "Không gọi pháo binh bắn phá sao? Nhìn trên bản đồ, Sư đoàn 337 của chúng đóng quân trong tầm bắn của pháo binh mà."

Vương Trung: "Bây giờ mà bắn phá thì bọn chúng sẽ đề phòng, đợi tối rồi tính."

Vasili cười toe toét: "Ngài nói đúng."

————

Khi Vương Trung dẫn theo đội quân tinh nhuệ này trở về bờ tây Shostka đã bị phá hủy hoàn toàn, phát hiện có rất nhiều binh lính đang hoạt động ở bờ tây.

Có lẽ bọn họ được đưa đến bằng phà, một chiếc phà đang đậu bên cạnh phòng bán vé đã bị phá hủy của bến phà.

Những người này đang dỡ những khối bê tông xuống khỏi xe tải.

Vương Trung cưỡi ngựa đến gần, tò mò hỏi: "Những khối bê tông này là để làm gì vậy?"

Viên trung úy bị hỏi lập tức chào: "Báo cáo Tướng quân, đây là bia ngắm, lát nữa bộ đội pháo binh chống tăng sẽ bắn vào những khối bê tông này."

Vương Trung: "Bắn vào khối bê tông?"

Trung úy: "À không, là bắn vào tấm bia gỗ được dựng trên khối bê tông, chỉ là bia chưa được dựng lên thôi ạ. Trước đó, bộ đội đã bắn thử ở khoảng cách 800 mét rồi, chính là chiếc xe kia, bắn trúng hoàn toàn, vì vậy mới điều chúng tôi đến đây dựng bia mới ạ."

Nói xong, trung úy chỉ vào đống sắt vụn của chiếc xe tải.

Lấy sắt vụn làm bia ngắm đúng là tiện thật.

Vương Trung nhìn đống sắt vụn, sau đó quay đầu nhìn về phía bờ đông, kết quả nhìn thấy một khẩu pháo ZIS-30 đang đậu ở đó. Ở khoảng cách này, nếu không dùng góc nhìn từ trên cao thì thực sự rất khó nhìn rõ, nó quá nhỏ.

Nếu như ngụy trang thêm một chút cỏ cây, làm thêm công sự ngụy trang, e rằng nếu không khai hỏa thì quân địch sẽ không thể phát hiện ra.

Vương Trung buông ống nhòm xuống, hỏi viên trung úy đang bố trí bia ngắm: "Trang bị mới thế nào?"

Trung úy: "Tướng quân tự mình xem đi ạ, xuyên thủng cả đống sắt vụn kia, hơn nữa độ chính xác rất cao, nghe nói là nhắm vào cửa hút gió của động cơ, kết quả là bắn trúng thật. Mà khoảng cách đến đó tận hơn 800 mét đấy ạ! Nếu là pháo 45 mm thì chưa chắc đã bắn trúng."

Vương Trung: "Bởi vì bắn quá chuẩn nên mới phải dựng bia ở khoảng cách 1.000 mét à?"

"Vâng ạ."

Trong lúc nói chuyện, các binh sĩ đang dựng tấm bia gỗ lên trên khối bê tông.

Vương Trung quay đầu hạ lệnh: "Đưa "thịt nai" kia qua sông trước, chúng ta ở bên này xem pháo binh dùng vũ khí mới đánh như thế nào."

"Vâng." Người sĩ quan chở tù binh lập tức thúc ngựa, giục ngựa đi về phía cầu.

Viên thiếu tá trên yên ngựa nhìn về phía Vương Trung, dáng vẻ như thở phào nhẹ nhõm.

Vương Trung lạnh lùng nghĩ: Đợi đến khi vào tay tòa án binh, hắn sẽ ước gì bị khẩu súng lục đã được mình ban phước bắn chết còn hơn.

Một phút sau, bia ngắm đã được dựng xong, viên trung úy nói với Vương Trung: "Tướng quân, mời ngài lại đây ạ, chúng ta tránh xa một chút."

Vương Trung: "Mọi người lái xe đi, chúng tôi cưỡi ngựa đi theo là được."

"Vâng." Viên trung úy cùng thuộc hạ lên xe, nhanh chóng rời xa bia ngắm. Vương Trung cũng cưỡi Bucephalus đi theo sau xe tải.

Rất nhanh, đoàn người và bia ngắm đã cách nhau khoảng một trăm mét, viên trung úy liền bắn pháo hiệu từ trong cabin xe tải —— hai bên không có radio, chỉ có thể dùng pháo hiệu liên lạc.

Vương Trung giơ ống nhòm lên, thực chất là chuyển sang góc nhìn từ trên cao, liền nhìn thấy các pháo thủ trên ZIS30 đã lắp ráp xong, bắt đầu điều chỉnh nòng pháo.

Quá trình ngắm bắn kéo dài khoảng 20 giây, sau đó khẩu pháo 57mm khai hỏa.

Có vẻ tiếng nổ nhỏ hơn một chút so với pháo 76mm.

Một tia sáng bắn trúng mục tiêu —— bệ bê tông phía dưới.

Trên bệ bê tông bốc lên một đám bụi.

Viên trung úy bực tức giơ cao lá cờ vàng, ra hiệu cho bên kia ngừng bắn, sau đó cầm cờ đi về phía bia ngắm.

Vương Trung xuống ngựa, đi theo viên trung úy, nghe thấy anh ta lẩm bẩm: "Biết thế này thì cần gì phải trình diễn! Cái bệ đó là để làm mục tiêu mà!"

Đến trước bệ bê tông, Vương Trung ngồi xuống kiểm tra —— viên đạn pháo đã bắn vào bên trong bệ bê tông, sau đó xuyên ra từ cạnh bên. Có vẻ như bệ bê tông đã làm thay đổi đường đi của viên đạn.

Vương Trung ước lượng độ sâu của vết lõm trên bệ bê tông, lắc đầu nói: "E là tất cả xe tăng của địch đều không chịu nổi một đòn này."

Trung úy: "Tôi cũng nghĩ vậy, dù sao vừa rồi lấy xe tải làm mục tiêu, viên đạn xuyên thẳng qua. Mặc dù động cơ của xe tải đã được tháo ra, nhưng vẫn rất lợi hại."

Vương Trung: "Ừ. Kết quả rất khả quan."

"Nếu có thể có nhiều loại pháo này hơn một chút, quân Prosen sẽ không tên nào có thể quay về." Trung úy thở dài.

Vương Trung chỉ biết cười khổ.

Hiệu suất của pháo 57mm rất tốt, nhưng thời gian sản xuất quá dài, sản xuất quá chậm, muốn trang bị nhiều hơn thì chỉ có thể trông cậy vào việc Vương Trung bỗng dưng thức tỉnh năng lực triệu hồi vũ khí từ hư không.

Vương Trung kiểm tra các góc nhìn, xác định mình không có loại năng lực này.

Chỉ có thể tận dụng tối đa số pháo 57mm hiện có.

Vương Trung lại nhìn khẩu pháo tự hành ZIS30 ở bờ bên kia sông.

————

Vương Trung qua sông, đi thẳng đến bên cạnh khẩu ZIS30.

Trong số các pháo thủ chống tăng có một vài lão binh từng trải qua trận huyết chiến ở Olaci đang khen ngợi vũ khí mới: "Giá mà ở Olaci chúng tôi có thứ này, kết hợp với những hầm hào đã đào cho xe tăng, thì đã sớm tiêu diệt toàn bộ lực lượng thiết giáp của bọn chúng rồi! Tiêu diệt toàn bộ!"

Vương Trung: "Bây giờ mọi người cũng có thể tiêu diệt toàn bộ lực lượng thiết giáp của chúng."

Mọi người quay đầu lại, sau đó đồng loạt đứng nghiêm chào: "Tướng quân!"

Khoảnh khắc đó Vương Trung chợt nghĩ, liệu có ngày nào đó, khi nhìn thấy mình, binh lính chỉ biết hô vang "Ura" hay không?

Giống như gã lùn nào đó, quân Caroling nhìn thấy hắn chỉ biết hô vang "Hoàng đế vạn tuế".

Chỉ cần nghĩ thôi, cũng thấy rất oai phong rồi. Đáng tiếc, có lẽ tương lai Ant không có Sa hoàng.

Vương Trung: "Mọi người thấy thứ tôi mang đến thế nào?"

"Rất tuyệt vời." Người lính già vừa nãy lên tiếng: "Chỉ tiếc là bây giờ mới có."

"Không, đây là thành quả chiến đấu của mọi người ở Olaci! Chiến thắng ở Olaci đã mang lại cho tôi đủ uy tín để giành lấy loại vũ khí này cho mọi người." Vương Trung nhìn mọi người: "Đây là sự ghi nhận cho nỗ lực của mọi người! Hiểu chưa?"

Bất kể là tân binh hay lão binh, lúc này đều lộ vẻ vui mừng.

Nỗ lực được ghi nhận, đối với người lính mà nói chính là vinh dự to lớn.

Vương Trung: "Tiếp theo sẽ còn rất nhiều pháo ZIS30 được đưa đến từ hậu phương. Mọi người phải nhanh chóng làm quen với chúng. Muộn nhất là 20 ngày nữa, quân địch sẽ tấn công."

"Xin tướng quân yên tâm!" Người trung sĩ già lúc nãy thay mặt mọi người đáp: "Chúng tôi nhất định sẽ khiến quân Prosen có đến mà không có về!"

(Hết chương)

Chương 31: Tình hình đêm ngày 9 tháng 9 (Cộng thêm chương cho 40.000 phiếu Nguyệt phiếu)

Ngày 9 tháng 9 năm 914 lịch Julian, Shostka, Sở chỉ huy Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, 2 giờ 30 phút sáng.

Pavlov nhìn đồng hồ: "Tối nay chắc là không có điện báo nữa đâu. Xem ra Agasukov đã thất thủ rồi."

Điện báo mà Pavlov nói đến là những bức điện báo được gửi bằng mã nguồn mở từ đầu tháng 8 bởi Agasukov - tất cả sổ mật mã của Agasukov đã bị phá hủy, chỉ có thể gửi điện báo bằng mã nguồn mở.

Nội dung điện báo rất ngắn gọn, chủ yếu là "Chúng tôi là Agasukov, chúng tôi vẫn đang chiến đấu", có một khoảng thời gian đài phát thanh của Agasukov cũng liên tục phát đi đoạn này bằng sóng ngắn, tất cả radio ở Ant đều có thể nhận được.

Nhưng những thông điệp này đã bị gián đoạn gần nửa tháng nay.

Vương Trung đứng trước bản đồ, nhìn vào thế trận phòng thủ của toàn bộ Tập đoàn quân phía Tây: "Agasukov đã cầm cự đủ lâu rồi, đó là một điều tốt. Lực lượng thiết giáp của địch đã được nghỉ ngơi và phục hồi gần một tháng, nhưng bộ binh của chúng vẫn phải liên tục chiến đấu."

Popov: "Bộ binh của Tập đoàn quân số 9 đối diện với chúng ta và Kashukhov cũng đã được nghỉ ngơi rất lâu rồi - ý tôi là, nếu không tính việc bị chúng ta pháo kích mỗi đêm."

Lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng rít.

Vương Trung giờ đã là một người lính dày dặn kinh nghiệm, nghe thấy tiếng pháo không còn lập tức nằm xuống nữa. Nhưng để phán đoán điểm rơi dựa vào âm thanh thì vẫn chưa thể làm được, anh chỉ có thể chuyển góc nhìn, xem xét khu vực bị ném bom.

"Nghe như nhà ga bị ném bom rồi." Anh nói như một lão binh dày dạn kinh nghiệm.

Pavlov: "Chắc chắn rồi, các tòa nhà chính trong thành phố đã được gia cố xong xuôi, chúng cũng biết ném bom vào đó cũng chẳng có tác dụng gì, chi bằng đánh cược xem có thể phá hủy đầu máy xe lửa và những thứ chúng ta chưa kịp di chuyển hay không."

Nói xong Pavlov cười: "Đáng tiếc là nhà ga của chúng ta không có lấy một chiếc đầu máy xe lửa nào, tất cả đều đến rồi đi trong ngày. Cậu nói xem, tại sao bọn Prosen không chịu thay đổi một chút, ném bom vào ban ngày?"

Vương Trung nhún vai: "Có lẽ vì chúng ta toàn ném bom vào ban đêm?"

Vasili chen vào: "Đôi khi tôi thật sự cảm thấy quân Prosen cứng nhắc đến đáng sợ."

"Chính là lũ cứng nhắc đó đã đánh cho đất nước chúng ta tan hoang như thế này đây." Vương Trung đáp lại, "Đừng vì tác phong cứng nhắc của chúng mà coi thường chúng."

Lúc này, chuông điện thoại vang lên, Pavlov nhấc máy: "Sở chỉ huy đây. Có chuyện gì vậy? Các cậu không đợi được nữa à?"

Anh ta che ống nghe, nhìn về phía Vương Trung: "Trung đoàn pháo binh hỏi có nên bắn trả hay không."

Vương Trung: "Bắn trả. Nhưng mà tiết chế một chút, chúng ta phải để dành đạn pháo cho những trận đánh sắp tới."

Trong khi Pavlov ra lệnh, Popov nói: "Rõ ràng là nguồn cung cấp của địch đã được cải thiện, chúng không còn sử dụng đạn pháo một cách dè xẻn như trước nữa. Có vẻ như cuối cùng chúng đã thích nghi được với hệ thống đường sá trong nước của chúng ta."

Vương Trung: "Cũng có thể là chúng đã khôi phục được hệ thống đường sắt. Việc khôi phục hệ thống đường sắt nhanh chóng như vậy, chắc chắn là không thể chỉ dựa vào công nhân đường sắt từ Prosen sang, ít nhất là lực lượng công nhân đường sắt của chúng ta đã không bị tàn sát trên diện rộng."

Popov lắc đầu: "Nói thế nào nhỉ, công nhân đường sắt là những người gần gũi nhất với Giáo hội phái thế tục, chúng đã thiêu sống nông dân, khơi dậy ngọn lửa giận dữ của người dân, vậy mà lại giữ lại công nhân đường sắt..."

Vương Trung có thể tưởng tượng ra cảnh những tín đồ Đông Thánh giáo ẩn mình trong số các công nhân đường sắt sẽ gây rối như thế nào.

Hay là làm một cây đàn tỳ bà, coi như thánh vật gửi qua đó nhỉ, ở thế giới này, biết đâu sẽ có một thế lực siêu nhiên nào đó giáng thế, như một lưỡi dao găm đâm thẳng vào trái tim của đế quốc Prosen.

Lúc này, một người lính phụ trách thông tin liên lạc từ phòng bên cạnh bước vào: "Báo cáo tướng quân, có điện báo từ Tập đoàn quân 51 của Kashukhov."

Vương Trung: "Đọc lên."

"Theo như trinh sát của chúng tôi, đội hình quân địch ở phía trước đã thay đổi, chúng tôi nghi ngờ Sư đoàn Thiết giáp số 5 và số 9 của địch đã được điều động đến phía trước mặt trận của chúng tôi."

Vương Trung nhìn vào tấm bản đồ trên tường: "Cuối cùng cũng điều động lực lượng thiết giáp đến đây rồi sao?"

Pavlov: "Trinh sát trên không ngày hôm qua cũng phát hiện ra xưởng sửa chữa dã chiến của địch, không quân cũng đã tiến hành không kích. Mặc dù không nhìn thấy xe tăng, nhưng ... xưởng sửa chữa đã được điều động đến đây, đúng không?"

Vương Trung gật đầu: "Ừ. Tiếc là sau vụ tấn công bất ngờ lần trước, chúng đã tăng cường phòng thủ."

Pavlov: "Sau đó, tù binh mà chúng ta bắt được có chức vụ cao nhất cũng chỉ là đại úy, cũng không mang theo bất kỳ tài liệu nào, cậu đã khiến cho bọn chúng phải chừa cái thói bất cẩn rồi."

Popov: "Đúng vậy, còn khiến cho chúng không dám ở trong nhà nữa, chỉ cần nằm trong tầm bắn của pháo binh, thì nhà của dân làng đều trống

không, thậm chí chúng còn không dám dựng lều ở ven đường. Nghe nói Kashukhov cũng đang học theo kinh nghiệm của cậu, trong vòng bán kính 20 km tính từ đường ranh giới quân sự, tất cả nhà cửa đều trống rỗng."

Vương Trung cười lớn: "Đó là bởi vì trong phạm vi hỏa lực của chúng ta cơ bản không có công trình bằng bê tông cốt thép kiên cố, hầu hết chỉ là nhà gạch. Cậu xem, chúng ta đang sống trong các thành phố lớn, chẳng phải cũng không sợ pháo kích của chúng hay sao."

Pavlov nói: "Bây giờ chúng ta đang ở thế phòng thủ, có lợi thế như vậy cũng không có gì lạ. Nhưng khi chúng ta tấn công ... chẳng lẽ chúng ta cũng không dám ở trong nhà nữa hay sao?"

Vương Trung: "Cấu trúc hỏa lực của địch khác với chúng ta, pháo hạng nặng của chúng nhiều nhất là ở cấp Tập đoàn quân, không có cụm pháo hạng nặng cấp chiến dịch, trên thực tế, ở cấp Tập đoàn quân, hỏa lực của chúng ta mạnh hơn chúng rất nhiều.

"Các cậu hỏi giải quyết như thế nào? Đương nhiên là dùng số lượng để giải quyết, sử dụng tập trung hỏa lực cấp chiến dịch, đưa tất cả các cứ điểm quan trọng của địch lên trời, như vậy chúng ta sẽ không phải lo lắng về các cuộc pháo kích hàng ngày của chúng nữa."

Pavlov: "Cậu đã bắt đầu tính toán đến cấp chiến dịch rồi, cậu đang định trở thành Tư lệnh Tập đoàn quân à?"

Vương Trung: "Chỉ cần nhân dân Ant cần, tôi có thể chỉ huy một sư đoàn, một quân đoàn, một tập đoàn quân, hay một chiến dịch. Vinh quang cá nhân của tôi không quan trọng, điều quan trọng là đánh bại lũ Prosen khốn kiếp đó."

Lúc này, điện thoại lại vang lên, Pavlov nhấc máy: "Sở chỉ huy đây. Ừm. Tiếng động cơ? Ngay bây giờ? Được rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Pavlov nói với Vương Trung: "Peter nói nghe thấy tiếng động cơ từ hướng đông, hình như là một loại máy bay nhỏ. Chúng ta không nhận được bất kỳ thông báo nào từ không quân?"

Vương Trung xua tay: "Đừng lo lắng, đó là máy bay ném bom ban đêm của chúng ta. Bảo mọi người đừng căng thẳng."

Pavlov và Popov nhìn nhau, sau đó Pavlov nhấc điện thoại: "Kết nối với Trung đoàn phòng không."

Sau khi đã thông báo, Pavlov quay sang Vương Trung: "Làm sao cậu biết đó là máy bay ném bom ban đêm?"

Vương Trung: "Vasili nói."

"Lại là tôi nói à?" Vasili thở dài: "Đừng như vậy, không vui chút nào."

Vương Trung: "Một người bạn ở thủ đô nói cho tôi biết."

Thực ra đó là kiến thức vượt thời gian.

Pavlov: "Người bạn đó của cậu, là nữ à?"

"Nam." Vương Trung nghiêm túc đính chính: "Đừng có nói như thể tôi chỉ có thể kết bạn với phụ nữ vậy."

Lúc này, tiếng động cơ vang lên trên bầu trời, Vương Trung đứng dậy, bước đến bên cửa sổ nhìn lên.

Thực ra chỉ cần chuyển góc nhìn là có thể thấy sáu chiếc máy bay hai tầng cánh Po-2 đang bay chậm rãi trên bầu trời thành phố.

Những người khác cũng bước đến bên cửa sổ, nhưng không nhìn thấy máy bay.

Đột nhiên, tiếng động cơ nhỏ dần.

Pavlov: "Chuyện gì vậy?"

"Như vậy chúng mới có thể lặng lẽ lướt đến trên đầu quân địch và tấn công." Vừa dứt lời, Vương Trung đã nhìn thấy những chiếc máy bay bằng mắt thường, anh chỉ tay lên trời hét lớn: "Nhìn kìa!"

Vasili: "Ôi trời. Sao lại là máy bay hai tầng cánh? Chúng ta đã thảm hại đến mức phải dùng đến thứ lạc hậu như vậy rồi sao?"

Vương Trung: "Đây gọi là tận dụng mọi thứ. Máy bay hai tầng cánh thì sao? Bom do chúng ném xuống cũng chết người như thường. Ngay cả thiết giáp hạm của Prosen cũng có thể bị máy bay hai tầng cánh đánh chìm đấy!"

Tao nói đúng không Bismarck? [Không hiểu lắm có lẽ cách nói khoáy, vì Otto von Bismarck là thủ tướng Đức]

Vasili lắc đầu nguầy nguậy: "Không thể nào, cậu đang dọa tôi đấy à! Đôi khi tướng quân cũng ba hoa khoác lác chẳng khác gì tôi."

... Anh cũng biết là anh hay ba hoa khoác lác mà!

————

Tối ngày 9 tháng 9 năm 914 lịch Julian. Sở chỉ huy Tập đoàn quân Thiết giáp số 2 của quân Prosen.

Vị trung tướng tóc đỏ Siegfried vừa bước xuống xe, nhìn thấy Sở chỉ huy sáng trưng đèn điện liền nhíu mày.

"Không thực hiện giới nghiêm ánh sáng à?"

Viên tham mưu của Tập đoàn quân Thiết giáp số 2 đến đón cười nói: "Giới nghiêm làm gì? Ant không còn chút sức lực nào để tấn công chúng ta nữa, hơn nữa hôm nay chúng ta đã công phá Sở chỉ huy Tập đoàn quân Tây Nam của quân Ant, đội quân của Agasukov đã bị đánh tan, toàn quân đang ăn mừng chiến thắng."

"Ăn mừng chiến thắng thì ăn mừng, nhưng cũng đâu có liên quan gì đến việc giới nghiêm ánh sáng." Trung tướng Siegfried chất vấn: "Ai ra lệnh vậy?"

"Đại tướng Von Guderian ạ."

Siegfried chỉ biết thở dài: "Thôi được, đưa tôi đi gặp ngài ấy."

Người tham mưu lập tức làm động tác mời.

Siegfried bèn đi theo anh ta vào Sở chỉ huy, đến trước mặt vị đại tướng.

"Đại tướng Von Guderian, từ hôm nay trở đi, tôi và các binh sĩ của tôi sẽ chiến đấu dưới quyền chỉ huy của ngài."

Von Guderian nhìn Siegfried, cười nói: "Đừng khách sáo, chúng ta đều là binh lính dưới trướng Hoàng đế, chỉ là sát cánh chiến đấu cùng nhau mà thôi."

Trung tướng Siegfried: "Chỉ huy thống nhất có thể tránh được sai lầm, mong ngài cứ xem tôi như những quân đoàn trưởng khác dưới quyền mà chỉ huy."

"Yên tâm đi, tôi biết rồi." Vị đại tướng bước đến trước bản đồ, "Chúng ta đã bố trí hai sư đoàn thiết giáp ở hạ lưu sông Desna, hai sư đoàn này còn được bốn sư đoàn bộ binh yểm trợ. Tất nhiên, mặt trận không đủ rộng để triển khai nhiều quân như vậy, nên bộ binh chỉ có thể chờ sau khi thiết giáp sư chọc thủng phòng tuyến ở bến phà mới có thể tiến vào."

Siegfried: "Hai sư đoàn đó đã hoàn thành việc chuyển đổi sang hình thức lội nước chưa?"

Đại tướng Guderian: "Chúng tôi đang gấp rút tiến hành, dự kiến sẽ hoàn thành vào ngày 19 tháng 9. Cân nhắc đến việc bổ sung quân số và tích trữ đạn dược, chúng tôi dự định sẽ phát động tấn công vào ngày 20 tháng 9."

Siegfried gật đầu: "Quân đội của tôi sẽ triển khai ở mặt trận Shostka. Sư đoàn lính dù thiết giáp của tôi được trang bị loại xe tăng đổ bộ mới nhất. Ngoài ra, Lữ đoàn Brandenburg sẽ đổ bộ đường không xuống phía sau lưng địch, cùng lúc đó, Sư đoàn lính dù số 100 của Công tước Meyer cũng sẽ được triển khai."

Đại tướng Guderian đang định trả lời, thì đột nhiên có một "viên đá" đập vỡ cửa sổ kính của Sở chỉ huy.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía cửa sổ bị vỡ, ngay sau đó, một tiếng nổ vang lên.

Vài viên tham mưu đứng gần cửa sổ nhất ngay lập tức trúng phải mảnh bom.

Những người khác đồng loạt nằm rạp xuống, chỉ còn lại Guderian và Siegfried là vẫn đứng.

Lúc này, pháo phòng không bên ngoài bắt đầu khai hỏa, tiếng còi báo động vang lên inh ỏi.

Guderian giận dữ quát: "Chuyện gì vậy?"

"Bị không kích, thưa ngài."

Trung tướng Siegfried: "Đại tướng, có vẻ như quân Ant vẫn có cách tấn công Sở chỉ huy của ngài, vẫn nên thực hiện giới nghiêm ánh sáng thì hơn."

Vị đại tướng lắc đầu: "Không, cuộc tấn công này chứng tỏ quân địch đã hết hơi, chúng ta sẽ đường đường chính chính giành lấy chiến thắng. Trung tướng Siegfried, hai tháng nữa, chúng ta sẽ tiếp nhận sự đầu hàng của Sa hoàng ngay tại Cung điện Mùa hè của hắn!"

(Hết chương)

Chương 32: Phát động

22 giờ ngày 19 tháng 9 năm 914 lịch Julian, Shostka, Sở chỉ huy Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1.

Một tên tù binh bị đội trinh sát áp giải vào Sở chỉ huy.

Mọi người trong Sở chỉ huy cùng nhau quan sát tên tù binh.

Pavlov: "Bộ quân phục này ... có phải rất giống với loại mà chúng ta từng gặp ở Olaci ... cái loại sư đoàn nhà giàu đó? Chính là sư đoàn được trang bị cực kỳ hiện đại, thậm chí còn có rất ít xe tăng Panzer II, toàn là xe tăng Panzer III và Panzer IV?"

Vương Trung: "Sư đoàn kỵ sĩ Asgard, được thành lập bởi Hoàng đế Prosen nhằm củng cố quyền lực của mình, thoát khỏi sự kiềm chế của Bộ Chiến tranh."

"À, đúng rồi, chính là cái tên đó." Pavlov gật đầu, "Nhưng có phải là tôi nhớ nhầm không? Lần trước chúng ta đánh nhau khá dễ dàng mà."

Popov: "Hai ngày đầu tiên rất dễ dàng, bởi vì áp lực tấn công của địch dồn hết lên quân đoàn của Công tước Myshkin. Đến ngày thứ ba, chúng ta đụng độ với lực lượng chủ lực của chúng, và ngay lập tức bị đánh tan tác."

Vương Trung: "Cậu nói vậy không đúng, gì mà bị đánh tan tác, chúng ta vẫn giữ được đội hình và rút lui an toàn. Chúng ta hãy tập trung vào tình hình hiện tại. Vasili!"

Vasili sải bước về phía trước, đấm thẳng vào mặt tên tù binh, khiến máu mũi hắn ta phun ra.

"Ồ", Vasili giả vờ ngu ngốc: "Anh muốn tôi dịch thuật à?"

Mẹ kiếp, rõ ràng là muốn đánh người ta còn giả vờ!

Popov cau mày: "Tự ý đánh đập tù binh, Vasili, cậu làm vậy là không đúng."

"Thẩm phán cũng đánh đấy thôi?" Vasili cãi lại.

Popov: "Thẩm phán đánh là do công việc, còn cậu đánh là phải đi dọn phân đấy."

Vasili: "Vậy thì đáng."

Nói xong hắn lại cho tù binh một quyền, sau đó mới quay đầu hỏi Vương Trung: "Muốn hỏi gì?"

Vương Trung: "Hỏi bọn họ thuộc sư đoàn nào, quan chỉ huy là ai."

Vasili vừa phiên dịch xong, tù binh liền bắt đầu thao thao bất tuyệt, vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo.

Vasili: "Hắn nói, 'quân đội các người như lợn bị tiêu diệt hết, hơn triệu quân còn chẳng đánh lại nổi lợn rừng', tôi không cố ý châm ngòi đâu, hắn ta nói vậy đấy."

Kẻ địch dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Vương Trung, tiếp tục lải nhải.

Vasili: "Hắn nói hắn nhận ra anh, tất cả các đơn vị đều được phát ảnh của anh, bắt sống hay chết đều được phong bá tước."

Vương Trung nhíu mày: "Tôi nổi tiếng vậy sao? Bảo hắn lấy ảnh của tôi ra xem nào."

Vasili nói với kẻ địch vài câu.

Lúc này người áp giải lên tiếng: "Có, lúc khám xét chúng tôi tìm thấy, đây ạ."

Nói xong người áp giải dựng bức ảnh lên, cho mọi người xem.

Là tấm ảnh phóng viên Hợp Chủng Quốc chụp, rõ ràng là cắt từ báo ra, nên ảnh hơi mờ, nhưng vẫn thấy rõ mặt Vương Trung.

Vương Trung đứng trước xe ZIS-30 và T-34, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn thẳng.

"Chụp cũng đẹp trai đấy chứ." Vương Trung tặc lưỡi, đưa tay ra: "Nào, đưa đây, tôi mang đi khoe Lyudmila Vasilyevna Melekhovna chơi."

Pavlov nhận bức ảnh từ tay trinh sát, xem rồi đưa cho Vương Trung: "Rất oai phong."

Vương Trung cầm lấy xem, tấm tắc: "Bảo sao tên phóng viên kia mạnh miệng bảo có thể đoạt giải Pulitzer."

"Pulitzer là gì?" Vasili hỏi.

Vương Trung: "Giải thưởng báo chí do một gã lừa đảo lập ra."

Lúc này, thấy không ai để ý, tù binh lại thao thao bất tuyệt.

Vasili: "Hắn nói, điều hắn hối tiếc nhất là chưa bắt được anh. Nhưng không sao, đồng đội của hắn sẽ tóm gọn, bắn chết anh... Tôi đập hắn được không?"

Vương Trung nhún vai: "Anh đã xin phép rồi, thì tôi phải nói là không được."

Vừa dứt lời, Nelly đẩy cửa bước vào, "cộc cộc" tiến đến trước mặt tù binh, tung một cước vào háng hắn ta.

Tù binh rú lên như heo bị chọc tiết.

Dù sao cũng bị mũi giày da cứng như sắt của cô hầu đá trúng, chắc tan nát hết rồi.

Mọi người đều sửng sốt, ngơ ngác nhìn Nelly.

Pavlov hoàn hồn trước, quay sang hỏi Popov: "Xử lý thế nào đây?"

Popov: "Nhân viên phục vụ coi như công nhân của quân đội, cũng như nữ công giặt là, chủ yếu là phê bình giáo dục, cùng lắm là giam lại thôi."

Vương Trung đang định giáo huấn cô hầu kiêm nữ công giặt là riêng của mình, thì nghe tên tù binh kia gào lên giận dữ.

Vasili: "Hắn nói các anh... à không, chúng ta... ngày mai sẽ chết, vũ khí mới của đế quốc Prosen sẽ nghiền nát chúng ta, còn có không quân yểm trợ, đây là cuộc tấn công lớn nhất của đế quốc."

Vasili còn chưa dịch xong, tù binh đã cười như điên dại, sau đó làm động tác cứa cổ, rồi lại lải nhải.

Vasili: "Hắn ta nói chúng ta sắp chết đến nơi, toàn bộ nước Ant sẽ diệt vong trước ngày quốc khánh năm nay. Sau đó những kẻ xâm lược sẽ được chia ruộng đất."

Mọi người nhìn nhau.

Popov: "Lừa binh?"

Pavlov lắc đầu: "Không, trinh sát báo cáo là địch sắp tấn công, hơn nữa thời gian này bọn chúng buộc phải đánh, nếu không sẽ mưa."

Ant một năm có hai mùa lầy lội.

Một là tuyết tan vào mùa xuân, mặt đất lầy lội khủng khiếp, kéo dài từ tháng ba đến tháng sáu.

Lần thứ hai ngắn hơn, là mùa mưa cuối thu, đất đai lầy lội, nước sông dâng cao.

Pavlov: "Sau khi mưa, nước sông Desna dâng ít nhất cũng đến vạch ba cột đo thủy văn, lúc đó muốn vượt sông rất khó. Hơn nữa sau khi nước dâng, pháo hạm của hải quân có thể tiến vào, chẳng lẽ bọn chúng muốn dùng xe

tăng đấu với pháo hạm sao?"

Vương Trung: "Vậy là hắn ta nói thật, mai sẽ tấn công, còn có lính dù. Gọi cho trung tướng Kirienko ở hậu phương."

Pavlov lập tức nhấc điện thoại: "Nối đến trung tướng Kirienko... sở chỉ huy Tập đoàn quân ấy! Alo? Tôi là tham mưu trưởng sư đoàn cận vệ 51 Pavlov, chúng tôi vừa có tin tình báo mới, mời trung tướng Kirienko nghe máy."

Lát sau, Pavlov đưa ống nghe cho Vương Trung: "trung tướng đây."

Vương Trung nhận lấy: "trung tướng Kirienko, tôi có tin tình báo mới, chúng tôi bắt được một tên tù binh, hắn khai ngày mai địch sẽ tấn công, sẽ có lính dù đổ bộ xuống phía sau sư đoàn chúng tôi."

Kirienko: "Lính dù quy mô thế nào? Phía sau anh là trận địa của sư 331, nhiệm vụ của họ là bảo vệ đường sắt."

Vương Trung bịt ống nghe, quay sang nói với Vasili: "Anh khích tướng hắn đi, moi cho bằng được quy mô đội quân đổ bộ."

Vasili: (tiếng Prosen) "Các người đừng hòng! Hậu phương chúng tôi vững như bàn thạch, có thể dễ dàng tiêu diệt quân đổ bộ của các người! Bọn chúng chỉ đến nộp mạng!"

Tên tù binh cười ha hả, thao thao bất tuyệt.

Vasili: "Hắn khai rồi, là sư đoàn lính dù 100, hơn nữa còn có một đơn vị đặc biệt."

Vương Trung: "trung tướng Kirienko, địch có khoảng một sư đoàn lính dù và một đơn vị đặc biệt quy mô chưa rõ. Tôi đoán đơn vị đặc biệt này sẽ mặc quân phục của ta, nói tiếng Ant."

Câu sau là Vương Trung thêm vào, dựa theo kiến thức lịch sử của mình.

Kirienko tặc lưỡi: "Lại trò trá hình luồn sâu à? Được, tôi có một sư đoàn bảo vệ nội bộ, toàn thẩm phán, tôi điều động họ đến, bọn họ chuyên nghiệp."

Vương Trung: "Cần cả xe tăng nữa, bộ binh địch trên đồng bằng không có vũ khí chống tăng, xe tăng có thể tiêu diệt gọn."

"Tôi sẽ yêu cầu lực lượng tăng thiết giáp chiến sẵn sàng xuất kích bất cứ lúc nào. Anh đã báo cho không quân chưa?"

"Sắp rồi, nhưng tôi chỉ có một trung đoàn tiêm kích Yak-1, e là không cản nổi máy bay vận tải bay cao. Cần MiG-3."

"Vậy để tôi báo, Kirienko out." Nói xong đầu bên kia cúp máy.

Vương Trung đưa ống nghe cho Pavlov: "Gọi cho Kashukhov, chắc chắn địch không chỉ tấn công mình ta. Quân đoàn 51 cũng sẽ bị đánh. Gọi cho sân bay, thông báo cho họ sáng mai sẵn sàng xuất kích khẩn cấp, có thể sẽ bị không kích. Tôi cần Yak-1 bảo vệ trên đầu."

Loại pháo ZIS-30 này rất sợ không quân, bởi vì không có gì bảo vệ, chỉ cần bị bắn trúng, dù không ném bom, thì pháo thủ cũng toi mạng.

Nếu Stuka ném bom 500 kg trúng vào phạm vi 50 m xung quanh ZIS-30, thì coi như xong.

Ngoài bom 500 kg, bom 50 kg cũng đủ thức, xe mui trần mà, phải trả giá thôi.

Tất nhiên ZIS-30 của Vương Trung có thể không sợ không kích như vậy, bởi vì mấy hôm nay, Vương Trung đã chỉ huy xây dựng rất nhiều hầm pháo cho ZIS-30.

Họ khoét lỗ trên tường những ngôi nhà quay lưng ra bờ sông, cho ZIS-30 chui vào, biến cửa sổ thành lỗ châu mai.

Miễn là không thò nòng súng ra ngoài, bắn trong nhà, có khi địch còn không phát hiện ra.

Mặc dù đã chuẩn bị như vậy, nhưng có không quân yểm trợ vẫn tốt hơn.

Nếu Stuka ném bom 500 kg chính xác, chắc chắn sẽ gây thương vong nặng nề.

Pavlov gọi liền mấy cuộc, cuối cùng cũng truyền đạt xong mệnh lệnh, anh ta nhìn Vương Trung: "Tôi đề nghị anh đi ngủ đi, khi giao tranh còn chỉ huy."

Vương Trung nhìn tù binh, nói với Vasili: "Làm cách nào đó moi cho bằng được giờ tấn công."

Vasili lập tức khích tướng.

Tên tù binh cười khinh bỉ, nói một thôi một hồi.

Vasili: "Hắn ta nói dù chúng ta có biết cũng vô dụng. Cuộc tấn công sẽ bắt đầu lúc 4:30 sáng."

Vương Trung và Pavlov nhìn nhau.

Thật ra, nếu không biết rõ lịch sử, thì Vương Trung đã nghi ngờ tên này là gián điệp.

Trong lịch sử chiến tranh thế giới, tù binh Đức do quá tự tin, đã để lộ kế hoạch, khiến Hồng quân Liên Xô có chuẩn bị.

Vương Trung: "Vậy 4 giờ chúng ta pháo kích địa điểm tập kết của chúng, kéo giờ tấn công đến 9 giờ, lúc đó bọn chúng không thể phối hợp với lính dù."

Pavlov gật đầu: "Được. Anh đi ngủ đi, 3 giờ Nelly gọi dậy."

Hẹn gặp lại vào ngày mai

(Hết chương)

Chương 33: Khai chiến

Ngày 20 tháng 9 năm 914 theo lịch Julian, 3:30 sáng, Vương Trung đã có mặt tại hầm chỉ huy sư đoàn.

Pavlov cầm chiếc cốc thép cỡ bự, thấy Vương Trung bước vào liền hỏi: "Uống trà không? Hôm nay chắc là một ngày dài đấy."

Vương Trung: "Thôi, khỏi trà của anh. Nelly, pha trà cho tôi."

Popov: "Cho tôi cốc!"

Nelly lập tức đi ra ngoài.

Vương Trung cầm ống nhòm, đến bên cửa sổ quan sát của hầm. Tầm nhìn ở đây không bằng cửa sổ phòng bản đồ, nhưng Vương Trung có bản đồ vệ tinh, chỉ cần chuyển góc nhìn là thấy rõ.

Trong ánh bình minh lờ mờ, bờ bên kia yên tĩnh lạ thường.

Ngay cả bản đồ vệ tinh của Vương Trung cũng không hiển thị bất kỳ đơn vị nào.

Vương Trung: "Địch không thám thính gì sao?"

Pavlov đáp: "Tối qua sau khi anh ngủ, toán thám báo của địch xuất hiện, anh không nghe thấy tiếng súng máy à?"

Vương Trung lắc đầu, rồi nhận ra điều gì đó: "Anh không ngủ à?"

Pavlov: "Ngủ chút, khoảng hai tiếng. Yên tâm đi, không ảnh hưởng đến công việc đâu, tôi là tham mưu trưởng, công việc chủ yếu là theo quy trình, nhiều khi giao cho sĩ quan tham mưu là được."

Vương Trung nhìn quầng thâm mắt của Pavlov: "Nhìn anh lo quá."

Lúc này Nelly bưng khay thức ăn vào, trên đó không chỉ có ấm trà, cốc, mà còn có bánh ngọt. Cô đặt khay lên bàn bản đồ.

Vương Trung: "Ấy, đừng để lên bản đồ phòng thủ, để chỗ khác, hôm nay không cần bản đồ toàn chiến tuyến."

Nelly dịch khay sang chỗ khác, rót cho Vương Trung một cốc trà nóng.

Popov đưa cốc của mình ra: "Cho tôi đầy cốc."

Nelly đổ hết ấm trà vào cốc cho anh ta, rồi cầm ấm đi ra.

Vasili: "Hết rồi, chúng tôi không có mà uống."

Vương Trung mỉm cười, tiếp tục quan sát bờ bên kia.

Đột nhiên, bản đồ vệ tinh hiển thị đội hình thám báo của địch xuất hiện ở bờ bên kia.

Vương Trung: "Tới rồi!"

Vasili vội vàng chạy đến dùng ống nhòm quan sát: "Đâu? Không thấy."

Vương Trung: "Điện thoại, tiểu đoàn chống tăng."

Pavlov lập tức nhấc điện thoại, hô: "Tiểu đoàn chống tăng", sau đó đưa ống nghe cho Vương Trung.

Vương Trung nhận lấy, vừa lúc nghe thấy giọng nói bên kia: "Tiểu đoàn chống tăng, xin nghe."

"Thám báo địch xuất hiện ở bờ bên kia, tôi lệnh cho đầu cầu bắn pháo sáng, các anh dùng đạn nổ. ZIS-30 bắn, bắn xong chuyển vị trí ngay."

"Rõ, ZIS-30 bắn, bắn xong chuyển vị trí."

Vương Trung nói xong, Pavlov đã dùng một chiếc điện thoại khác gọi cho đầu cầu: "Bắn pháo sáng, chú ý giấu vị trí súng máy, dùng súng bộ binh bắn."

10 giây sau, một quả pháo sáng từ đầu cầu bay lên, chiếu sáng toán lính thám báo đang bò tiến ở bờ bên kia.

ZIS-30 đã bố trí sẵn trên bờ sông lập tức khai hỏa, đạn nổ tung trên mặt đất bằng phẳng.

Tiếp theo là tiếng súng bộ binh vang lên như hạt đậu rơi.

Đáng tiếc ánh sáng yếu, khoảng cách xa, nên độ chính xác có hạn.

Lượt đạn nổ thứ hai ập đến.

Sau lượt bắn đầu tiên hiệu chỉnh, lượt này rơi trúng đội hình địch, khiến chúng lao đao.

Sau đó chúng bắt đầu rút lui.

Popov cũng bước đến cửa sổ quan sát, dùng ống nhòm nhìn: "Giờ này mới thám thính, có muộn quá không. Địch khinh địch chăng? Cứ như tên tù binh hôm qua."

Vương Trung: "Đó chẳng phải là điều tốt sao? Kiêu binh tất bại, hôm nay để chúng thành ma dưới này."

Pavlov cũng tham gia vào cuộc trò chuyện: "Tôi hơi lo cho đầu cầu. Hay là rút người về, cho nổ cầu luôn đi."

Vương Trung: "Rồi bọn chúng sẽ phân tán dọc bờ sông, chúng ta khó tiêu diệt tập trung. Mục đích giữ cây cầu này là thu hút sự chú ý, tiêu diệt càng nhiều càng tốt, đầu cầu là mồi đấy."

Nói xong Vương Trung uống một ngụm trà, lấy bánh ngọt, thấy toàn dưa chuột.

Vương Trung: "Dưa chuột muối đâu?"

Vasili: "Mấy hôm trước, anh bảo chúng tôi mở hết ra, lấy nắp lừa địch. Chúng tôi phát hiện ra mìn thật bị pháo bắn trúng là nổ, nhưng nắp lon dưa chuột muối thì không, chúng tôi chôn nông nông, sau khi bọn chúng pháo kích, đất bị thổi bay, công binh của chúng sẽ đến gỡ mìn."

Vương Trung nhìn Vasili: "Giỏi đấy nhạc sĩ, áp dụng hay đấy."

Vừa nghe thấy cái tên "nhạc sĩ", Vasili như ăn phải ruồi, nhưng vẫn nói tiếp: "Chúng tôi còn giấu một số mìn thật, nhưng tháo kíp nổ ra, như vậy sẽ không bị nổ do sóng chấn động.

"Chúng tôi lắp kíp nổ mới dưới quả mìn, dùng nam châm hút, khi địch nhấc quả mìn lên, nam châm mất tiếp xúc, dòng điện sẽ kích hoạt kíp nổ, phát nổ."

Vương Trung: "Tuyệt vời đấy nhạc sĩ!"

Vẻ mặt Vasili từ ăn phải ruồi chuyển sang ăn phải gián, lại còn là ăn phải nửa con.

Popov: "Tôi không rành về điện, nhưng nếu mìn bị pháo địch bắn lệch thì sao?"

Vasili: "Thì cũng không mất gì, mìn áp lực vốn đã nổ khi bị sóng chấn động rồi."

Vương Trung: "Kinh nghiệm này có thể phổ biến, chờ chống giữ ổn định, anh viết báo cáo."

Vasili: "Vâng, miễn là không phải viết nhạc, gì cũng được."

Lúc này đồng hồ báo thức reo lên.

Nelly vừa bưng ấm trà mới bước vào, giật mình vì tiếng đồng hồ.

Pavlov tắt đồng hồ: "Đến giờ rồi, bắt đầu pháo kích chưa?"

Vương Trung nhìn đồng hồ: "Bắt đầu đi."

Pavlov nhấc điện thoại: "Tiểu đoàn pháo binh. Tiểu đoàn pháo binh nghe rõ, bắt đầu bắn."

————

Trung tướng Siegfried - Gilles vừa đến sở chỉ huy thì nghe thấy tiếng nổ ầm ầm từ xa vọng lại.

Ông ta nhíu mày hỏi sĩ quan phụ tá: "Chuyện gì vậy?"

Sĩ quan phụ tá: "Tôi đi xem ngay."

Nói xong viên phó quan lớn tuổi hơn Siegfried xoay người rời đi.

Trong quân đoàn Kỵ sĩ Asgard, việc sĩ quan trẻ tuổi hơn cấp dưới là chuyện thường, điều này thể hiện ý chí của hoàng đế Reinhardt: thay thế tầng lớp quý tộc cũ bằng những sĩ quan trẻ tuổi, thông thạo kỹ thuật quân sự mới.

Mâu thuẫn là, không có tầng lớp quý tộc cũ, cỗ máy quân đội khổng lồ này sẽ trở nên lệch lạc.

Ngay cả trong quân đoàn Kỵ sĩ Asgard, nơi ưu tiên sử dụng sĩ quan xuất thân thường dân, thì vấn đề này vẫn tồn tại.

Theo kế hoạch của Reinhardt, toàn bộ kế hoạch "thay máu" phải kéo dài 10 năm, khi hoàn thành, Prosen sẽ tiến vào lãnh thổ của Liên minh các quốc gia, trở thành bá chủ thế giới thực sự.

Sĩ quan phụ tá quay lại rất nhanh: "Địch đang pháo kích vào khu vực tập kết và trung tâm hậu cần của chúng ta."

Siegfried: "Pháo kích thường lệ sao?"

"Hình như không phải, thời gian không đúng. Hơn nữa, tối qua địch không pháo kích, khiến rất nhiều người ngủ không ngon."

Siegfried cau mày: "Kế hoạch tấn công bị lộ?"

Có khả năng, gần đây binh lính đều đang bàn tán về việc nhanh chóng tiêu diệt Ant, đến Yekaterinburg đón năm mới, có khả năng kẻ địch đã bắt tù binh và mang những tin tức này qua.

Siegfried: "Pháo binh của chúng ta có thể áp chế pháo binh của kẻ địch không?"

"Có thể, trên không trung trinh sát phát hiện trận địa pháo binh của địch nhân."

Siegfried: "Vậy thì bắn phá đi."

————

Pavlov ngẩng đầu lên: "Tiếng huýt gió này không đúng."

Vương Trung vẻ mặt mờ mịt. Từ lúc bắt đầu, trên đỉnh đầu đã toàn là tiếng rít của đạn pháo nhà mình xẹt qua bầu trời, Vương Trung căn bản không phân biệt được cái nào không đúng.

Nhưng phía sau truyền đến tiếng nổ, Vương Trung vội vàng kéo góc nhìn một chút, nhìn thấy đạn pháo của kẻ địch đang không ngừng rơi xuống.

Rơi vào trận địa pháo binh giả được dựng bằng gỗ và lưới ngụy trang.

Không ngờ rằng, không bắn rơi máy bay trinh sát của các người là để cho các người nhìn thấy trận địa giả! Cái này gọi là binh bất yếm trá, người Prosen các người còn phải học tập thêm! Cái ông Sairis kia, Tôn Tử, cao hơn các người không biết bao nhiêu!

Pavlov không có tool hack, chỉ có thể gọi điện khắp nơi xác nhận nơi kẻ địch oanh tạc, gọi đến cuộc điện thoại thứ ba mới nhận được tin tức chính xác, báo cáo với Vương Trung: "Kẻ địch đang oanh tạc trận địa pháo binh giả của chúng ta."

Vương Trung: "Hôm nay cho bộ đội nghi binh thêm đồ ăn. Chờ trời tối để họ nhanh chóng dựng trận địa giả mới."

Vasili lẩm bẩm: "Giả trận địa, giả địa lôi, Aleksei Konstantinovich Rokossovsky đánh trận khắp nơi đều là đồ chơi giả."

Vương Trung: "Cái này gọi là binh bất yếm trá! Địch nhân mạnh hơn chúng ta, cho nên phải dùng đầu óc đánh với bọn họ, hiểu không."

Vương Trung nói xong mới phản ứng lại, chết tiệt, địa lôi giả không phải mình làm!

Chưa kịp để Vương Trung nói với Vasili, chuông điện thoại reo lên.

Pavlov như thường lệ nhấc máy: "Sư đoàn. Bao nhiêu máy bay? Thông báo không quân chưa? Được, biết rồi."

Sau khi đặt điện thoại xuống, vị tham mưu trưởng giống như gấu nói với Vương Trung: "Tu sĩ Peter nghe thấy trên không trung có rất nhiều máy vận tải ba động cơ, phỏng chừng là lính dù. Đã thông báo không quân cất cánh đánh chặn."

Vương Trung: "Máy vận tải ba động cơ, Junkers 52 sao?"

Vasili thán phục: "Tướng quân, ngài am hiểu vũ khí của Prosen như lòng bàn tay vậy."

Vương Trung tâm nghĩ, phần lớn người hâm mộ quân sự ban đầu đều bị quân trang của Đức thu hút, sau này mới dần dần chuyển biến thành các loại người hâm mộ quân sự khác, cho nên phần lớn mọi người đều rất quen thuộc trang bị của Đức.

Vương Trung: "Tôi đã sớm nhận thức được chúng ta và Prosen chắc chắn sẽ có một trận chiến, cho nên âm thầm tìm hiểu tình hình của bọn họ!"

Những người khác trong bộ tư lệnh liếc nhìn nhau, rất ăn ý không nhắc đến chuyện đứng cuối bảng xếp hạng.

Ngay cả Lyudmila Vasilyevna Melekhovna cũng không nhắc tới.

Lúc này điện thoại lại đến, Pavlov nghe xong báo cáo với Vương Trung: "Trạm quan sát phòng không nhìn thấy máy bay của kẻ địch, đang bay về hướng này."

Nói xong, Pavlov dùng bút chì vẽ vài đường trên bản đồ.

Vương Trung: "Có vẻ như bãi đáp nằm giữa Kalinka và Senica. Gọi điện thoại cho Tập đoàn quân, thông báo cho Kirienko."

Pavlov vừa gọi điện thoại, Popov vừa nói: "Lực lượng bảo vệ nội bộ của Tòa án sẽ xử lý bọn chúng, trang bị của họ tốt hơn bộ binh thông thường, hơn nữa tất cả đều là chiến sĩ có tín ngưỡng kiên định. Hiện tại còn có xe tăng yểm trợ."

Vương Trung: "Tôi tin tưởng Kirienko, ở Yekaterinburg, tôi đã từng trò chuyện thẳng thắn với ông ấy, là một vị tướng có thể tin cậy."

Popov nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây: "Vậy sao."

Đúng lúc này, hỏa lực chuẩn bị nhắm vào phòng tuyến của kẻ địch chính thức bắt đầu.

Đạn pháo hạng nặng khiến trần nhà của hầm trú ẩn vừa mới xây xong hơn hai mươi ngày rơi xuống không ít bụi.

(Hết chương)

Chương 34: Giao chiến (Cộng thêm chương vì đạt 41000 phiếu bầu hàng tháng)

Hỏa lực của kẻ địch vẫn tiếp tục cho đến bảy giờ sáng.

Khác với những lần bị pháo kích trước đó, lần này Vương Trung và những người khác ngồi trên ghế chịu đựng loạt pháo chuẩn bị.

Dù sao hầm trú ẩn được xây dựng rất tốt, chỉ cần không bị pháo hạng nặng bắn trúng trực tiếp thì sẽ không có nguy hiểm gì lớn.

Bị bắn trúng trực tiếp có thể cũng không có nguy hiểm gì, dù sao trên hầm trú ẩn còn có cả một tòa nhà bê tông cốt thép, hầm trú ẩn này được cải tạo từ tầng hầm ban đầu.

Vương Trung đứng ở cửa quan sát nhìn ra ngoài, lúc này mặt trời đã lên cao, toàn bộ bờ Tây đều có thể nhìn thấy rõ ràng, cho dù có dùng tool hack cũng không thấy bóng người.

Vasili chiếm dụng ống nhòm của đội pháo binh, nhìn nửa ngày mới nói: "Yên tĩnh thật, hoàn toàn không nghe thấy tiếng động cơ xe tăng của địch."

Ngay cả tu sĩ Peter cũng không nghe thấy tiếng động cơ, vậy chứng tỏ kẻ địch đã bị pháo kích làm cho choáng váng.

Lúc này chuông điện thoại vang lên, Vương Trung nói: "Chắc chắn là tu sĩ Peter, hắn ta nghe thấy tiếng động cơ xe tăng, đến thông báo cho chúng ta đây."

Pavlov nhấc máy: "Sư đoàn. Có chuyện gì vậy? Được, tiếp tục theo dõi."

Pavlov đặt ống nghe xuống, nói với Vương Trung: "Đội quân dự bị của Sư đoàn đóng ở phía sau báo cáo, nghe thấy phía đông có tiếng súng, không quá dữ dội."

Vương Trung: "Lính dù của kẻ địch, bảo họ cảnh giác. Đến trưa nhớ gọi điện thoại cho Kirienko, hỏi thăm tình hình truy quét lính dù."

Vương Trung vừa dứt lời, chuông điện thoại lại vang lên.

Pavlov nhấc ống nghe lên: "Sư đoàn. Được, biết rồi."

Đặt ống nghe xuống, vị tham mưu trưởng ngẩng đầu nhìn Vương Trung: "Đến rồi, tiếng động cơ kìa."

Vương Trung: "Theo kế hoạch ban đầu, pháo đoàn bắt đầu khai hỏa."

Pavlov lại cầm ống nghe vừa mới đặt xuống lên.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna bỗng nhiên nói nhỏ: "Tham mưu trưởng giống như một con gấu đang ăn cá."

Vương Trung vốn định nhìn ra ngoài cửa sổ quan sát, vừa nghe Lyudmila Vasilyevna Melekhovna nói như vậy, vội vàng quay đầu lại, quả nhiên giống thật: ống nghe chính là cá, Pavlov đang dùng một tay gặm cá.

Tham mưu trưởng không nghe thấy Lyudmila Vasilyevna Melekhovna nói nhỏ, lớn tiếng ra lệnh: "Pháo đoàn, dựa theo kế hoạch hỏa lực, bắn chặn đứng!"

Lập tức, Vương Trung nghe thấy tiếng đạn pháo xé gió trên đầu, nhưng khác với lần trước, lần này Vương Trung có thể nghe thấy tiếng đạn pháo phát nổ khi chạm đất.

Âm thanh như sấm rền vang lên từ đường chân trời.

Pavlov vừa định rời khỏi điện thoại để đến bên cửa sổ quan sát thì chuông điện thoại lại vang lên.

Sau khi nghe điện thoại, Pavlov nói: "Quan sát viên nhìn thấy khói bụi, xe tăng của địch đến rồi."

Vương Trung vội vàng đến bên cửa sổ quan sát nhìn ra ngoài.

Tuy nhiên, vị trí hầm trú ẩn của Sư đoàn quá thấp, cho dù là khói bụi hay là vụ nổ do pháo binh bắn chặn, Vương Trung đều không nhìn thấy gì.

Ngay cả khi Vương Trung chuyển đổi góc nhìn, Vương Trung cũng không thấy gì.

Vương Trung thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn thấy Lyudmila Vasilyevna Melekhovna có vẻ rất muốn nhìn ra bên ngoài, đang cố gắng nhón chân, nhưng cho dù có nhón chân hết cỡ, mắt của cô cũng chỉ có thể nhìn thấy mép dưới của cửa sổ quan sát.

Vương Trung kéo một thùng đạn đến, ôm Lyudmila Vasilyevna Melekhovna đặt lên trên.

Vasili cười nói: "Điều này khiến tôi nhớ đến một cuốn sách của Liên Hiệp Vương Quốc mà tôi từng đọc khi còn nhỏ, trong đó có một chiến binh người lùn khi bảo vệ thành vì quá thấp nên không thể nhìn thấy bên ngoài..."

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna cau mày, bước xuống khỏi thùng đạn, bưng khay đựng trà và bánh ngọt lên định bỏ đi.

Vương Trung: "Chờ một chút, cô cứ để đó đi. Trong lúc chiến đấu, cô hãy ở lại trong hầm trú ẩn của Sư đoàn, những nơi khác không an toàn."

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna lúc này mới đặt khay xuống, sau đó chạy đến một góc đứng, hai tay khoanh trước ngực, đè lên váy.

Vương Trung tiếp tục nhìn ra bên ngoài.

Lúc này, chuông điện thoại lại vang lên, vài giây sau, Pavlov báo cáo: "Tu sĩ Peter nghe thấy tiếng máy bay ném bom bổ nhào, còn có máy bay chiến đấu hộ tống."

Vương Trung: "Kẻ địch cuối cùng cũng điều động máy bay hộ tống, phi cơ của chúng ta đã cất cánh chưa?"

Pavlov: "Vừa mới hạ cánh để tiếp nhiên liệu và đạn dược, hiện đang cất cánh."

"Vasili, lấy cái radio của Prosen cậu đang giữ ra đây! Mở rộng tần số thu, chúng ta nghe ngóng tình hình trên không một chút."

Vasili lập tức lấy chiếc radio của Prosen mà anh thu được, vừa điều chỉnh vừa khen ngợi: "Đồ của Prosen đúng là tốt hơn của chúng ta, pin được sạc từ sáng sớm, đã bốn tiếng đồng hồ rồi mà vẫn còn điện."

Lúc này, trong radio vang lên giọng nói, là tiếng Prosen.

Vasili phiên dịch: "'Chuẩn bị giao chiến, tháo thùng nhiên liệu phụ ra'."

Vương Trung khẽ cau mày, khi chơi War Thunder, Vương Trung chưa bao giờ sử dụng đến thùng nhiên liệu phụ. Nhưng sau đó Vương Trung chợt nghĩ, dù sao cũng không phải cùng một thời không, Fritz X đã được đưa vào sử dụng trong thực chiến chỉ sau hai tháng kể từ khi Chiến dịch Barbarossa bắt đầu, không cần phải câu nệ những chi tiết này.

Trong radio lại có người lớn tiếng nói gì đó bằng tiếng Prosen, Vương Trung chỉ nghe rõ được từ "Achtung".

Vasili dịch lại trung thực: "'Phát hiện máy bay địch ở hướng hai giờ, lại còn ở phía dưới chúng ta'."

Lúc này, trong radio lại vang lên giọng nói của một người Prosen lớn tuổi hơn, giọng nói cũng trầm ổn hơn.

Vasili: "'Lao xuống kiềm chế kẻ địch, yểm trợ máy bay ném bom. Kẻ địch truy đuổi thì hãy thoát ly, đừng giao tranh kéo dài'."

Vương Trung nói: "Thực ra Bf 109 đời đầu có thể giao tranh một chút, nhưng chỉ huy này nói đúng, không nên dây dưa với Yak ở độ cao thấp, cho dù chỉ là Yak-1. Chỉ cần xua đuổi Yak để máy bay ném bom thả bom là được rồi."

Những người khác nhìn nhau đầy ẩn ý.

Lúc này, trong radio cuối cùng cũng vang lên giọng nói mà Vương Trung có thể hiểu được: "Máy bay chiến đấu của địch! Semyon, cậu dẫn Trung đội 2 giao chiến với chúng, tôi đi săn máy bay ném bom."

"Kharlamov, anh lại muốn giành lấy chiến công bắn hạ máy bay ném bom rồi! Nhưng không sao, xem tôi bắn hạ thêm mấy chiếc máy bay chiến đấu, như vậy tôi sẽ là phi công át chủ bài có thành tích cao nhất!"

Ngay sau đó, liên lạc trên không trở nên hỗn loạn.

Hai ngôn ngữ được sử dụng xen kẽ, Vasili không kịp phiên dịch.

"Misha! Kẻ địch ở phía sau cậu!"

"A! LaGG-3 tấn công tôi rồi!"

"Hắn ta đi đâu rồi? Tôi không nhìn thấy hắn!"

"Xoay trái, tất cả đều xoay trái! Bên nào không xoay trái là địch!"

Vương Trung cau mày, Vương Trung bước đến cửa sổ quan sát, sử dụng tool hack để quan sát trận chiến trên không.

Cả hai bên đều có máy bay chiến đấu bị bắn hạ, kéo theo lửa và khói dày đặc lao xuống mặt đất.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy ba mươi chiếc máy bay ném bom bổ nhào đang tiếp cận từ phía bắc trong tầm nhìn của mình - có vẻ như chúng đã vòng qua lực lượng đánh chặn của không quân, đi vòng từ phía bắc.

Máy bay ném bom bắt đầu bổ nhào!

Sau đó, sáu mũi Thần Tiễn được bắn lên từ mặt đất.

Ngay lập tức, những chiếc máy bay ném bom bổ nhào tan tác như đàn chim vỡ tổ.

Nhưng chúng bay quá cao, một số chiếc đã bị trúng đạn trước khi bay ra khỏi tầm bắn của Thần Tiễn.

Một nửa số bom được thả từ độ cao quá lớn đã không rơi xuống mặt nước, tạo thành những cột nước cao mười mét.

Lần phóng Thần Tiễn thứ hai được thực hiện, nhưng lần này hầu hết đều trượt mục tiêu, chỉ có một mũi tên kiên trì đuổi theo chiếc Stuka đã hạ thấp độ cao và đang cố gắng chạy thoát.

Sau đó, những chiếc Yak-1 chưa tham gia vào trận không chiến xuất hiện.

Các phi công Stuka xếp thành đội hình kim cương dày đặc, sử dụng súng máy gắn phía sau để tạo thành một tấm lưới lửa.

Vương Trung nhìn thấy một chiếc Yak lao xuống phía dưới một chiếc máy bay địch, sau đó kéo lên, chuẩn bị tấn công từ phía dưới - cách này sẽ

tránh được tầm bắn của súng máy gắn phía sau của kẻ thù.

Nhưng ngay lúc đó, chiếc Yak đã bay ra khỏi tầm nhìn.

Vương Trung thầm mắng một tiếng, chộp lấy microphone của Vasili: "Kharlamov, trả lời!"

Kharlamov: "Ai gọi tôi vậy?"

Sau đó, Vương Trung chuyển đổi góc nhìn, nhưng nhận ra rằng mình không thể nhìn thấy góc nhìn của Kharlamov.

Bởi vì lực lượng không quân không nằm dưới quyền chỉ huy của Vương Trung.

Vẫn không nhìn thấy kết quả!

Vương Trung đặt microphone xuống, không muốn làm phiền họ chiến đấu.

Lúc này, một sĩ quan tham mưu đang quan sát bờ tây bỗng hét lên: "Xe tăng!"

Do máy bay địch đang lượn lờ trên không, pháo binh đã ngừng bắn. Khi lưới lửa phòng thủ biến mất, đội xe tăng của địch cuối cùng đã tiến vào tầm nhìn của Sư đoàn.

Vương Trung vội vàng quay trở lại cửa sổ quan sát.

Xe tăng của địch đang tiến quân theo đội hình tấn công tiêu chuẩn, nhưng đội hình có một số "lỗ hổng", rõ ràng là do lưới lửa phòng thủ vừa rồi gây ra.

Một số khoảng trống khá lớn, có lẽ là thiếu mất một trung đội xe tăng.

Không biết là đã bị tiêu diệt hoàn toàn, hay là xe tăng bị hư hỏng nên phải tạm thời bỏ lại.

Mặc dù vậy, số lượng xe tăng của địch vẫn trông rất đông đảo.

Vương Trung ước tính có khoảng hai trăm chiếc xe tăng đang dàn trận trước mặt toàn bộ Sư đoàn.

Số lượng bộ binh đi theo sau xe tăng còn kinh ngạc hơn, cứ như thể tất cả các cuộc pháo kích hôm nay đều không gây ra thương vong cho kẻ địch vậy.

Tất nhiên, pháo kích không thể nào không gây ra thương vong, chỉ có một khả năng, đó là kẻ địch quá đông, pháo kích tiêu diệt được chừng đó cũng không thấm vào đâu.

Vương Trung: "Ra lệnh cho các khẩu đội súng cối khai hỏa theo kế hoạch hỏa lực đã định!"

Là bên phòng thủ, tất cả các đơn vị pháo binh của Vương Trung đều chuẩn bị nhiều phương án hỏa lực, chỉ cần khai hỏa theo kế hoạch, có thể đảm bảo đạn pháo rơi trúng trận địa của địch, hoàn thành việc ngăn chặn quân

địch.

Hiện tại có máy bay địch trên không, pháo hạng nặng không dám để lộ vị trí, vậy thì súng cối chính là hỏa lực ngăn chặn tốt nhất.

Sau khi Pavlov ra lệnh, loạt đạn đầu tiên đồng loạt rơi xuống, hàng chục cột khói nhỏ bốc lên từ trận địa của địch.

Theo kế hoạch hỏa lực, mỗi khẩu pháo đều được phân công khu vực bắn cụ thể, vì vậy đạn pháo rơi đều khắp trận địa của địch, khiến toàn bộ đội hình tán binh của địch phải nằm rạp xuống - không phải là do bị tiêu diệt hàng loạt, mà chủ yếu là do khi đạn pháo rơi gần đó, theo bản năng binh lính sẽ nằm rạp xuống.

Ngay cả những người lính Prosen dày dặn kinh nghiệm cũng không ngoại lệ.

Bởi vì không ai dám lấy mạng sống của mình ra để đánh cược rằng mảnh đạn sẽ không ghé thăm mình.

Lúc này, một sĩ quan tham mưu mới đến, đang quan sát bờ tây, lên tiếng hỏi: "Tại sao kẻ địch không thả khói ngụy trang?"

Vương Trung: "Dựa trên kinh nghiệm giao chiến với quân địch trước đây, các chỉ huy Prosen thường không sử dụng khói ngụy trang khi họ cho rằng hỏa lực trực tiếp của mình chiếm ưu thế."

Vasili nói thêm: "Đặc biệt là sau khi biết tướng quân thích sử dụng Thần Tiễn để phòng không, bọn chúng càng không dám thả khói."

Vị sĩ quan tham mưu mới gật đầu.

Vương Trung đang định nói tiếp thì nhìn thấy Lyudmila Vasilyevna Melekhovna lại trèo lên thùng đạn để nhìn ra ngoài.

Phụ nữ cũng tò mò về chiến trường sao?

Vasili: "Xe tăng của địch đã vượt qua mốc 1.500 mét!"

Vừa dứt lời, quân địch dừng lại và bắt đầu loạt bắn đầu tiên.

Tiếng nổ vang lên từ phía trên đầu mọi người.

Pavlov ngẩng đầu nhìn lên trời: "Chúng đang bắn vào cửa sổ..."

Vương Trung: "Giống như ở Cao điểm Peniye, trước tiên là bắn vào cửa sổ, có lẽ là để áp chế Thần Tiễn."

Pavlov: "Nhưng Thần Tiễn của chúng ta đều ở phía sau, như vậy chẳng phải là lãng phí đạn dược sao?"

Vương Trung: "Nếu tôi là chỉ huy của địch, tôi cũng sẽ bắn, nhỡ đâu có thì sao?"

Lúc này, xe tăng của địch thực hiện loạt bắn thứ hai.

Điện thoại trong hầm trú ẩn vang lên.

Pavlov nhấc máy: "Sư đoàn. Đừng bắn! Vội vàng cái gì! Chờ chúng đến gần 1.000 mét rồi hãy bắn."

Nói xong, Pavlov cúp máy và nói với Vương Trung: "Lính mới của Trung đoàn Pháo chống tăng sốt ruột rồi."

Vương Trung cười nói: "Hôm nay sẽ đến lượt họ thể hiện."

(Hết chương)

Chương 35: Đợt xung kích đầu tiên (42000 tháng phiếu cộng canh)

Địch lại bắn vài loạt đạn, lúc này mới bắt đầu tiến lên.

Pavlov nghe điện thoại xong, quay sang báo cáo với Vương Trung: "Ngoài việc tấn công cửa sổ tầng hai, tầng ba, chúng còn bắn vào những ụ súng mà sáng nay đội trinh sát dùng để tấn công toán do thám của chúng - tất nhiên bây giờ những ụ súng đó đều trống không.

"Ba tổ súng máy của ta bị chúng phát hiện, một khẩu súng máy đã được thu hồi, mười người hy sinh, hơn chục người bị thương."

Vương Trung: "Có thể chấp nhận được, sẽ cho chúng trả nợ máu."

Vasili: "Nếu chúng dừng lại tại chỗ, bắn tất cả các cửa sổ một lượt, liệu tổn thất của chúng ta có lớn hơn không?"

Vương Trung: "Súng 75 ly ngắn của xe tăng Panzer IV ở khoảng cách này không thể bắn chính xác như vậy đâu, cậu không thấy chủ lực của chúng đều là pháo 50 ly ngắn trên Panzer III sao? Uy lực đạn nổ mạnh của thứ đó cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Nếu chúng cứ đứng ở khoảng cách này mà bắn, tôi sẽ cho pháo chống tăng khai hỏa, cậu nghĩ rằng chúng có thể dùng pháo 50 ly ngắn để chống lại pháo 57 ly mới của chúng ta sao?"

Đường kính nòng tương đương với uy lực, đạn nổ mạnh của pháo 50 ly ngắn đã từng được kiểm chứng ở Cao điểm Peniye rồi, chỉ như quả lựu đạn. Muốn dùng nó để phá hủy pháo chống tăng được bố trí trong công sự thì đúng là suy nghĩ viển vông.

Còn pháo 57 ly mới lấy được, tuy ở khoảng cách 1500 mét không thể bắn xuyên qua xe tăng Tiger hay Panther, nhưng vấn đề là xe tăng của chúng không phải Tiger hay Panther, mà là Panzer III và Panzer IV phiên bản đời đầu.

Xem ai sợ ai.

Người sĩ quan tham mưu mới được phân công nhiệm vụ quan sát bỗng hô lên: "Địch đến mốc 1000 mét!"

Vương Trung vội vàng áp sát mắt vào cửa sổ quan sát.

Đúng lúc này, pháo chống tăng khai hỏa.

Tốc độ đạn pháo 57 ly mới rất nhanh, chỉ trong nháy mắt viên đạn đã bay vụt qua, căn bản không nhìn rõ.

Trong đội hình xe tăng của địch lập tức có bảy, tám chiếc dừng lại.

Một chiếc bốc cháy, lái xe và pháo thủ hoảng hốt bò ra khỏi xe tăng, chưa chạy được bao xa thì xe phát nổ, tháp pháo bay lên trời.

Vài chiếc khác tuy bề ngoài không có gì thay đổi, nhưng kíp lái vẫn tháo chạy, nấp sau xe tăng.

Còn những chiếc không có gì thay đổi bên ngoài, kíp lái cũng không chạy ra, thì theo góc nhìn của Vương Trung, bên trong đã chết sạch.

Một phát xuyên thủng, cả xe thăng thiên, thích đạn pháo 57 ly của ta chứ, lũ quỷ Prosen?

Vương Trung biết điều này, nhưng pháo thủ thì không, vì vậy trong đợt tấn công thứ hai, có vài phát bắn vào những mục tiêu không có phản ứng này.

Lúc này, quân địch cũng phát hiện ra vị trí pháo chống tăng, vội vàng bắn tới.

Vương Trung vội vàng quan sát tình hình bên mình, nhận ra chúng phát hiện ra ZIS-30, dù sao thì những khẩu pháo này cũng khá to lớn, vị trí khai hỏa lại cao, rất khó che giấu.

Nhưng loạt đạn đầu tiên đều bắn vào lớp công sự, chỉ có một pháo thủ ZIS-30 bị thương do trúng mảnh đạn.

Còn vị trí của những khẩu pháo 57 ly được ngụy trang, chúng không phát hiện ra chiếc nào.

Những khẩu pháo 57 ly được ngụy trang lại khai hỏa nhanh hơn do có nhiều pháo thủ hơn, 12 khẩu pháo bắn liên tục, tiếng pháo vang dội như pháo tép.

Toàn bộ chiến trường rền vang tiếng pháo, tiếng động cơ xe tăng gầm rú, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng do thiếu vắng tiếng súng máy, Vương Trung cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Bởi vì bộ binh của chúng bị pháo cối chặn lại phía sau, súng máy không có mục tiêu - bắn lên trời hiệu quả không cao, lại còn có thể bị xe tăng bắn thẳng, chi bằng không bắn.

Bây giờ là màn đấu pháo thuần túy, lực lượng chủ yếu là trung đoàn pháo binh được bổ sung dựa trên tiểu đoàn pháo chống tăng ban đầu của Sư đoàn Cận vệ số 1.

Xem ra, cuộc tấn công bên này sông sẽ sớm bị đẩy lùi.

Lúc này, Vasili lên tiếng: "Xe tăng địch đang tiến gần lô cốt đầu cầu!"

Vương Trung lập tức nhìn về phía cây cầu, quả nhiên xe tăng địch đang áp sát lô cốt đầu cầu.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chiếc T-34 bên này cầu khai hỏa.

T-34 không thể bắn xa như pháo 57 ly mới, nhưng yểm trợ cho lô cốt đầu cầu ở cự ly gần thì không thành vấn đề.

Hơn nữa T-34 có giáp bảo vệ, không phải phơi mình ra như ZIS-30, có thể áp sát bờ sông, dựa vào công sự để đấu súng cự ly gần với xe tăng địch.

Chiếc Panzer IV đang tập trung hỏa lực vào lô cốt đầu cầu vội vàng quay nòng, bắn về phía T-34.

Do T-34 khai hỏa bất ngờ, chúng thậm chí còn chưa kịp thay đạn xuyên giáp, đạn nổ mạnh bắn thẳng vào trận địa của T-34.

Sau vài loạt đạn, chiếc Panzer IV còn lại bắn màn khói, bắt đầu rút lui.

Thấy đơn vị tấn công đầu cầu bắt đầu rút lui, các đơn vị khác cũng thi nhau sử dụng kỹ năng truyền thống - bắn màn khói, trong chốc lát, toàn bộ bờ tây chìm trong khói trắng.

Vương Trung: "Súng máy khai hỏa, tạo thành bãi mìn hỏa lực."

Do địch bắn màn khói, khói mù che khuất tầm nhìn, không thể nhìn thấy vị trí súng máy bên này, súng máy có thể thoải mái khai hỏa.

Tiếng súng máy vang lên dồn dập như rang đậu, đan xen thành lưới lửa dày đặc, chặn đứng những tên lính Prosen muốn lợi dụng màn khói để xông lên.

Đột nhiên, Vương Trung thấy một chiếc Panzer IV tăng tốc lao về phía lô cốt đầu cầu, phía sau là ba chiếc xe bọc thép chở đầy lính!

Chiếc Panzer IV lao thẳng vào lô cốt, dùng chính thân mình thu hút sự chú ý của toàn bộ quân phòng thủ, ngay sau đó, ba chiếc xe bọc thép áp sát lô cốt, lính ném lựu đạn Prosen tinh nhuệ nhảy xuống xe, vừa ném lựu đạn vừa hét lớn: "Xung phong!"

Ngay lập tức, từ trong lô cốt, những công binh mặc giáp chiến đấu xuất hiện.

Không ngờ tới đúng không, tôi đã bố trí công binh chiến đấu ở đây!

Lính ném lựu đạn Prosen chỉ được trang bị súng tiểu liên để đánh cận chiến, đạn súng lục bắn ra không thể xuyên thủng nổi lớp giáp chiến đấu

mới.

Còn công binh chiến đấu của Vương Trung được trang bị súng tiểu liên PPSh-41 có hộp tiếp đạn, bắn hết đạn còn có thể dùng báng súng đập người.

Vương Trung thích thú nhìn những công binh chiến đấu hành hạ lính Prosen trong trận đánh cận chiến.

Lúc này, Vasili bỗng hô lên: "Nhìn kìa!"

Vương Trung thoát khỏi màn kịch chiến, nhìn theo hướng Vasili chỉ.

Hắn thấy lính thủy đánh bộ đang đổ bộ lên bờ từ những chiếc xuồng máy, vượt qua sông Desna.

Có ý gì đây? Lính thủy đánh bộ nhận định lô cốt đầu cầu gặp nguy hiểm nên tự động xuất kích?

Lính thủy đánh bộ không thuộc quyền chỉ huy trực tiếp của Vương Trung, tuy họ chịu nghe theo mệnh lệnh của hắn, nhưng không phải quân của hắn. Vì vậy, trong màn sương mù dày đặc, góc nhìn của Vương Trung chỉ nhìn thấy một biểu tượng lớn của lính thủy đánh bộ, không thấy rõ từng người.

Hắn thấy biểu tượng đó tung ra một cú móc trái, quét sạch đám lính Prosen đang mượn màn khói để áp sát, đồng thời tiêu diệt luôn cả chiếc Panzer IV pháo ngắn đang yểm trợ cho chúng.

Lúc này, pháo hạm của hải quân cũng di chuyển tới, thả neo giữa dòng sông, nã pháo, pháo tự động bắn xối xả vào màn khói.

Hay lắm, lúc nãy tầm nhìn rõ ràng, chúng cho rằng chỉ dựa vào một chiếc tàu thì không thể chống lại được đội hình xe tăng. Bây giờ khói bốc lên, chúng bắt đầu phát huy ưu thế của pháo tự động sao?

Tố chất của lính hải quân, tinh thần chủ động của họ thật đáng khen ngợi!

Vương Trung đang khâm phục, chuông điện thoại reo lên, lần này do điện thoại ở ngay bên cạnh, hắn liền cầm lấy nghe: "Tôi là Rokossovsky."

"Báo cáo tướng quân, lô cốt đầu cầu đã đẩy lùi được quân địch, có thể ngừng bắn súng máy."

"Tốt." Vương Trung gác điện thoại, nói với Pavlov: "Bảo súng máy ngừng bắn, không cần tạo bãi mìn hỏa lực nữa."

Pavlov lập tức nhấc điện thoại.

Sau khi truyền đạt mệnh lệnh xong, anh ta nói: "Chúng ta có nên cân nhắc thiết lập một hệ thống liên lạc trực tiếp không nhỉ, cứ phải gọi điện thoại thế này tôi thấy phiền quá. Ít nhất những mệnh lệnh đơn giản có thể thông báo qua bộ đàm."

Vương Trung: "Có thể xem xét."

Popov đứng bên cửa sổ quan sát nói: "Đợt tấn công đầu tiên của quân địch bị đẩy lùi rồi sao?"

Vương Trung nhìn ra xa, thực ra quân địch chưa hoàn toàn rút khỏi tầm nhìn, chúng dừng lại ở rìa tầm nhìn của hắn, bắt đầu đào công sự.

Vương Trung sử dụng góc nhìn từ trên cao để chắc chắn rằng không có máy bay địch trên đầu - tuy nhiên hắn vẫn chưa yên tâm, bèn nói với Pavlov: "Gọi cho Peter, xác nhận trên đầu chúng ta không có máy bay địch."

Pavlov lập tức chấp hành mệnh lệnh, 30 giây sau anh ta bỏ ống nghe xuống, nói: "Peter báo cáo trên trời không có máy bay địch."

Vương Trung: "Bảo trung đoàn pháo binh khai hỏa, ngăn không cho chúng áp sát đào công sự."

Pavlov lại cầm lấy ống nghe.

Lát sau, trên đầu lại vang lên tiếng đạn pháo xé gió.

Vương Trung nhìn qua góc nhìn từ trên cao, thấy rõ ràng những quả đạn pháo rơi xuống khu vực công binh của địch.

Nhìn cảnh tượng quân địch bị nổ người ngã ngựa đổ, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm: "Đợt đầu tiên bị đẩy lùi rồi."

Vasili le lưỡi: "Sao bộ binh của chúng lại liều lĩnh xông lên như vậy, mìn giả của chúng ta hoàn toàn vô dụng!"

Vương Trung: "Có thể chúng không có tư duy linh hoạt như cậu, cho rằng nơi nào pháo binh đã bắn thì sẽ không có mìn, nhìn thấy mìn giả cũng không suy nghĩ gì."

Vasili nhíu mày: "Tôi cũng không biết nên khen chúng ngốc hay nên chê chúng cứng nhắc nữa. Không ngờ ý tưởng tuyệt vời của tôi lại bị phá sản dễ dàng như vậy."

Lúc này, Popov cắt ngang cuộc trò chuyện của Vasili: "Anh nghĩ đợt tấn công tiếp theo chúng sẽ đánh như thế nào?"

Vương Trung: "Tôi cho rằng chúng sẽ bắn màn khói để che khuất tầm nhìn của chúng ta, sau đó dưới sự yểm trợ của hỏa lực, chúng sẽ tấn công ồ ạt vào lô cốt đầu cầu."

Popov: "Vậy chúng ta cứ theo kế hoạch đã định mà phòng thủ?"

"Đúng vậy, hiện tại chưa thấy dấu hiệu bất thường nào."

Vương Trung trở lại trước bản đồ phòng thủ, chỉ tay lên bản đồ: "Lô cốt đầu cầu chỉ có thể chứa được tối đa hai đại đội tấn công, mà hai đại đội cũng không thể cùng lúc tấn công.

"Anh xem, bên này một đại đội, bên này một đại đội. Theo kế hoạch hỏa lực của chúng ta, pháo cối có thể bao phủ toàn bộ đội hình tấn công của chúng.

"Cố gắng tiêu diệt hai đại đội đó trong một lượt. Đợi đến tối, chúng ta sẽ lợi dụng đêm tối để luân phiên lực lượng, thay quân mới vào thay thế. Cứ như vậy, chúng ta sẽ rút cạn máu của bộ binh địch."

Pavlov: "Chờ rút cạn máu rồi, chúng ta sẽ rút lui, cho nổ tung cây cầu. Chúng không thể nào sửa chữa cầu dưới làn hỏa lực của chúng ta."

Vương Trung: "Chính xác, lần này chúng ta có địa hình, có binh lực, có hỏa lực, lại có cả lực lượng bạn hỗ trợ. Chúng ta phải giữ vững nơi này cho đến khi trời mưa."

Popov: "Thực ra tôi rất ghét mùa mưa, cứ mưa là chân tôi lại đau nhức, giống như bị bệnh gút vậy."

Vương Trung: "Chắc chắn anh không bị bệnh gút thật sao?"

"Tất nhiên là không, tôi đâu có ăn uống gì đâu mà bị gút, tôi là tu sĩ, anh hiểu không, tu sĩ đấy." Popov chỉ vào cây thánh giá trên người, "Nhưng bây giờ thì tôi mong trời mưa sớm một chút."

Lúc này, một sĩ quan tham mưu bước vào: "Báo cáo, lực lượng dự bị bắt được một phi công Prosen, đã áp giải đến cửa."

Vương Trung: "Phi công của lực lượng nào? Phi công lái máy bay chiến đấu sao?"

"Là phi công lái máy bay ném bom." Người sĩ quan tham mưu trả lời.

Vương Trung: "Dẫn hắn vào đây."

Ngay lập tức, một phi công mặc áo khoác phi hành được dẫn vào.

(Hết chương 35)

Chương 36: Quà tặng của thiên nhiên

Phi công địch vừa nhìn thấy quân hàm Vương Trung, liền bắt đầu oa oa nói chuyện, nước bọt bay tứ tung.

Vương Trung: "Vasili!"

Vasili đánh một cú đấm, khiến phi công câm miệng.

Sau đó Vasili nói một câu tiếng Prosen, phi công liền cuộn mình lại.

Vương Trung hỏi: "Anh vừa mới nói gì?"

"Tôi nói dù sao hắn cũng phải bị chuyển giao cho Thẩm Phán Đình, tôi cho hắn làm quen trước một chút." Nói xong Vasili xoa xoa nắm đấm.

Vương Trung: "Được. Vậy hắn vừa mới nói gì? Ý tôi là, lúc hắn vừa vào cửa."

"Hắn nói sử dụng vũ khí phòng không của chúng ta là tội ác chiến tranh." Vasili trả lời.

Popov: "Hắn nói như vậy? Vậy cú đấm vừa rồi khỏi cần phạt dọn phân. Cú đấm này thể hiện rõ ràng ý chí của St. Andrews."

Vương Trung vốn xuất thân từ môi trường không tín ngưỡng thần thánh nên chậm một giây mới phản ứng lại: "A, hắn nói dùng thần tiễn phòng không là tội ác chiến tranh?"

"Đúng." Vasili nói.

Vương Trung: "Tại sao? Chỉ vì lý do tôn giáo?"

Vasili phiên dịch một chút.

Phi công Prosen lại kích động, bô bô nói một tràng.

Vương Trung nhìn Vasili.

Vasili: "Hắn nói, thần tiễn tấn công trên không rất khó né tránh, nhất là khi lao xuống. Điều này không công bằng."

Vương Trung: "Trước khi tấn công chúng tôi, các người đâu có tuyên chiến, toàn đánh úp, còn xé bỏ hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau. Vậy có công bằng không?"

Vasili phiên dịch xong, phi công Prosen cúi đầu.

Vương Trung rất bất ngờ: "Hắn lại cúi đầu?"

Lúc này phi công Prosen lên tiếng, tuy Vương Trung không hiểu hắn nói gì nhưng cảm nhận được sự áy náy.

Vasili: "Hắn nói rất xin lỗi về việc này. Hắn còn nói, nếu đã tin mình là giống loài ưu tú hơn thì không nên đánh úp, phải đường đường chính chính đánh bại đối thủ."

Vương Trung lắc đầu: "Không, không, cho dù bọn họ đánh úp, chúng ta vẫn thắng. Chúng ta nhất định thắng."

Vasili phiên dịch lại, đối phương lập tức kích động, nói một tràng.

Vasili: "À, tôi tóm tắt lại, đại khái là kỹ thuật quân sự của Prosen tiên tiến hơn, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hơn nữa đã giáng cho chúng ta đòn nặng nề, tiêu diệt hàng triệu quân."

Vương Trung đứng lên, đi tới cửa sổ quan sát, nhìn ra ngoài, thấy hôm nay gió lớn, màn khói do địch bố trí đã tan, có thể nhìn rõ xác xe tăng trên chiến trường và thi thể binh lính Prosen.

"Gọi hắn lại đây."

Vasili: "Lại đây!"

Phi công Prosen rụt rè đi tới.

Vương Trung đưa ống nhòm cho hắn: "Tự xem đi. Xem xác người và xe tăng ở bờ tây kìa."

Lần này chưa cần Vasili phiên dịch, đối phương đã hiểu, vốn dĩ rất dễ hiểu bởi con người giao tiếp hơn 60% thông tin qua ngôn ngữ cơ thể.

Phi công Prosen cầm lấy ống nhòm, quan sát chiến trường.

Vẻ mặt hắn càng ngày càng nghiêm trọng.

Vương Trung: "Hỏi hắn, có cần tôi cho hắn biết tổn thất của chúng tôi không?"

Vasili phiên dịch xong, phi công Prosen hạ ống nhòm, lắc đầu.

Vương Trung: "Vậy nói cho hắn biết, sau này cảnh tượng như vậy sẽ còn xuất hiện nhiều lần. Cá nhân tôi từng giao chiến với quân Prosen nhiều lần, mỗi lần đều giành được chiến thắng với tỷ lệ ấn tượng. Tướng lĩnh như tôi sẽ ngày càng nhiều, quân đội của chúng tôi cũng ngày càng tinh nhuệ.

"Hiện tại có thể trên toàn bộ chiến tuyến, tỷ lệ thắng của các người đang chiếm ưu thế lớn, nhưng sẽ có ngày, tỷ lệ đó sẽ về lại một đổi một.

"Ant có lãnh thổ rộng lớn, có người dân dũng cảm, các người sẽ không thắng nổi đâu."

Vasili dùng giọng điệu tự hào phiên dịch toàn bộ lời Vương Trung cho phi công Prosen.

Phi công hạ ống nhòm, lầm bầm một câu: "Nãi y!"

Vương Trung hiểu từ này, nghĩa là "không", bởi vì trước khi xuyên không anh từng xem một bộ phim có diễn viên giải thích rất ấn tượng từ này, lúc đó ông ta nói: "Bà nội!".

Vương Trung: "Hắn không tin? Không sao, hắn có tin hay không thì sự thật vẫn diễn ra. Prosen thất bại là điều đã được định sẵn."

Vasili phiên dịch xong, phi công Prosen liền quay đầu nhìn chằm chằm Vương Trung, lải nhải một hồi, trong đó mơ hồ có tên Vương Trung.

Vasili: "Hắn hỏi ngài có phải chuyên gia phòng ngự, kỵ sĩ áo trắng tướng quân Rokossovsky không?"

Vương Trung: "Phải, sao?"

Vasili phiên dịch xong, phi công lùi lại hai bước, đánh giá Vương Trung từ trên xuống dưới.

Vương Trung tò mò hỏi: "Bên các người không phát ảnh của tôi à? Sao lại chưa từng thấy tôi?"

Vasili phiên dịch được một nửa, đối phương đã mở miệng nói một tràng.

Vasili: "Hắn nói không quân không phát ảnh."

Lúc này Vương Trung chợt nhớ ra một chuyện, anh quay đầu hỏi người áp giải phi công: "Túi đựng bản đồ của hắn đâu? Phi công luôn mang theo bản đồ, trên đó có đánh dấu vị trí quân ta và quân địch, để khi bị bắn rơi có thể tìm cách hạ cánh xuống vùng quân mình kiểm soát."

Người lính kinh hãi: "Còn có thứ đó nữa ạ?"

Những người khác cũng kinh ngạc, Pavlov: "Thì ra là vậy! Nghĩ kỹ lại thấy hợp lý."

Vương Trung thầm nghĩ, đương nhiên là hợp lý rồi, trong phim toàn thế mà!

Phim "Nhìn đuôi máy bay màu đỏ" chưa xem à? "Mỹ nữ Gfis" chưa xem à? Còn "Thoát hiểm từ miệng cọp" nữa chứ!

Vương Trung: "Trên bản đồ không chỉ có vị trí quân ta và quân địch, mà còn có vị trí lính nhảy dù của họ, vị trí máy bay rơi. Cho một trung đội đi lùng sục khu vực hắn rơi xuống."

Vương Trung dừng lại, hỏi: "Lúc bắt được hắn, hắn có bỏ chạy không?"

Người lính: "Dạ có."

Vương Trung búng tay: "Vậy là đúng rồi. Hắn muốn chạy trốn thì không thể đốt bản đồ, như vậy quá lộ liễu, sẽ để lộ vị trí. Chắc chắn là giấu trong hốc cây nào đó, hoặc chôn ở đâu đó!"

Lúc này Popov gọi người lính liên lạc đang định đi, nói: "Cậu quên mất mấy vị thẩm phán rồi à?"

Sư đoàn chính quy nào cũng có một trung đội thẩm phán, bình thường phụ trách giám sát việc sử dụng sổ mật mã, và phản gián nội bộ.

Đương nhiên, còn có thẩm vấn tù binh.

Vương Trung: "Chuẩn đấy. Cho mấy vị thẩm phán hỏi thăm hắn một chút, biết đâu hắn chịu dẫn chúng ta đi tìm."

Đoạn đối thoại này Vasili do quá tập trung nên không phiên dịch. Phi công Prosen ngơ ngác nhìn mọi người.

Popov: "Vậy tôi đi gọi thẩm phán."

Vương Trung: "Khoan đã, hỏi trước xem sao, nhỡ đâu hắn chịu nói thì sao? Vasili, hỏi hắn giấu bản đồ ở đâu."

Vasili hỏi, và câu trả lời cũng đến ngay lập tức: "Hắn nói lúc nhảy dù, túi đựng bản đồ bị rách, không biết rơi đâu."

Vương Trung: "Thật không? Vậy nói cho hắn biết, chúng ta sẽ giao hắn cho thẩm phán của Giáo hội Đông phương."

Vasili nói.

Đối phương liên tục lắc đầu.

Vasili: "Hắn nói giao cho ai cũng vô dụng, hắn thực sự không biết bản đồ rơi ở đâu."

Vương Trung: "Vậy kể cho hắn nghe một câu chuyện, có một nhà sử học tìm thấy một xác ướp."

Vasili ngạc nhiên: "Xác ướp? Không phải chỉ có ở Ai Cập mới có sao? Ant cũng có à?"

Vương Trung: "Phiên dịch đi, lắm chuyện. Nhà sử học dùng mọi cách vẫn không xác định được niên đại của xác ướp, bèn giao cho Thẩm Phán Đình. Một ngày sau, Thẩm Phán Đình thông báo cho nhà sử học biết xác ướp này 500 tuổi.

"Nhà sử học kinh ngạc hỏi Thẩm Phán Đình làm sao biết được. Thẩm phán trả lời: "Nó khai rồi."

Vasili cố nhịn cười phiên dịch câu chuyện cho phi công.

Phi công có vẻ rất sợ hãi nhưng vẫn lắc đầu.

Đúng lúc này hai vị thẩm phán bước vào. Vương Trung làm động tác mời.

————

Một tiếng sau, một túi đựng bản đồ được đặt trước mặt Vương Trung.

Vương Trung: "Tìm thấy ở đâu vậy?"

Thẩm phán: "Trong rừng, giấu dưới một bụi nấm, phá hỏng cả đám nấm, mưa xuống cũng không mọc được nữa."

Vương Trung nhướn mày: "Nói gì vậy, đó chẳng phải là món quà hào phóng của thiên nhiên ban tặng hay sao?"

Nói rồi anh ném túi đựng bản đồ cho Vasili: "Xem bên trong có gì nào, nhạc sĩ."

Vasili vẻ mặt ngao ngán mở túi, lấy bản đồ ra trải rộng.

Mọi người trong hầm ngầm đều xúm lại xem.

Vasili: "Tên Prosen này cũng cẩn thận thật, vị trí quân đội được đánh dấu rất rõ ràng, đối diện chúng ta có hai... Để xem nào, Sư đoàn kỵ sĩ Asgard, chính là loại sư đoàn mà chúng ta từng chạm trán!

"Còn có hai sư đoàn nữa ở phía sau, đây là dấu hiệu của sư đoàn súng trường! Trời đất, đối diện chúng ta có cả một mớ quân như vậy!"

Vương Trung mắng: "Hoảng cái gì? Quân số đông cỡ nào thì chúng cũng phải tấn công theo từng đợt!"

Vừa dứt lời, trên không trung đã vang lên tiếng pháo rít.

Ngay sau đó, tiếng nổ vang lên từ phía xa.

Pháo binh hạng nặng cấp tập đoàn quân dội xuống thành phố Shostka.

Giữa cơn địa chấn, Vasili bình tĩnh lấy các tài liệu khác trong túi ra, trải lên bàn.

Vương Trung định lại hỏi xem anh ta phát hiện được gì, nhưng chiếc đèn chùm của hầm ngầm bất ngờ rơi xuống, đập vào đầu anh.

Anh đẩy chiếc đèn chùm ra, xoa đầu.

"Chết tiệt!"

Trận địa chấn kéo dài khoảng 30 phút mới chấm dứt.

Vương Trung vịn tường đứng dậy, phủi bụi đất trên người, nhìn ra bên ngoài.

Đợt tấn công thứ hai của địch đã bắt đầu.

"Sao lại không có màn khói?" Vương Trung đang ngạc nhiên thì đạn khói bắt đầu rơi xuống trận địa pháo chống tăng.

Nhưng pháo chống tăng đã rút lui từ trước.

Đặc biệt là ZIS30, vừa thấy địch rút lui là chúng đã nhanh chóng di chuyển vị trí.

Pavlov cũng bước tới cửa sổ quan sát, nhìn đội hình địch đang tiến công: "Có vẻ như chúng vẫn tập trung tấn công vào hướng bến phà và cầu phao? Bên kia sông chúng hoàn toàn không có ý định tấn công?"

Bến phà nằm ở phía bắc cây cầu lớn, mặt sông phía nam rộng và sâu, có vẻ như địch không có ý định vượt sông ở khu vực này.

Lúc này một màn khói mới được thả xuống, bao phủ khu vực phía đông cây cầu lớn, nơi đóng quân của T-34 trước đó.

Pavlov: "Đúng như anh nói."

Vương Trung cười: "Chứ còn gì nữa."

Lúc này Vasili lên tiếng: "Tôi nghĩ tôi biết tên của viên chỉ huy đối diện chúng ta rồi, trên tài liệu này có ghi, tên hắn là Siegfried Gilles. Trên bản đồ này có chữ cái đầu tiên trong tên hắn, ở đây."

Vasili đưa bản đồ cho Vương Trung xem, chỉ vào một điểm: "Nhìn này, một khoảng trống, chỉ có một chữ cái, anh không thấy kỳ lạ sao?"

Hẹn gặp lại vào ngày mai

(Hết chương)

Chương 37: Trận chiến của những con lính chì

Năm Julian thứ 914, ngày 20 tháng 9, 01:23:00, Sở chỉ huy Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard số 1 - quân Prosen.

Siegfried Gilles đang chờ đợi chiến báo đợt tiến công thứ hai.

Thế nhưng thứ được đưa tới trước tiên lại là báo cáo tái tập hợp của các đơn vị tiến công đợt một.

Một viên Thượng úy Tham mưu cầm báo cáo bước vào phòng họp được ghép từ nhiều xe chỉ huy bọc thép, giơ tay chào Gilles: "Báo cáo Trung tướng, các đơn vị tiến công đợt một đã tái tập hợp xong."

Gilles: "Đọc đi."

Viên Thượng úy lập tức giơ bảng ghi chép lên ngang ngực, bắt đầu đọc: "Sáng sớm nay, bốn tiểu đoàn thiết giáp tham gia tấn công, tổng cộng có 160 chiếc xe tăng số 3, 65 chiếc xe tăng số 4 sẵn sàng chiến đấu, hiện tại còn 121 chiếc số 3, 27 chiếc số 4 sẵn sàng chiến đấu."

Gilles chưa lên tiếng, Tham mưu trưởng trong phòng đã kinh hô: "Mới một buổi sáng đã mất toi hơn 70 cái xe tăng?"

Thượng úy: "Không phải hoàn toàn bị phá hủy, căn cứ theo báo cáo của các tổ lái rút về, ước tính có một lượng lớn có thể sửa chữa. Ngoài ra còn 15 chiếc rút lui thành công, nhưng hỏng hóc cơ khí không thể tiếp tục tham chiến."

Tham mưu trưởng thở phào, cảm thán: "May mà hậu cần của chúng ta không tệ hại như lũ Ant, chúng ta có thể sửa chữa được số xe tăng bị hỏng."

xe tăng của người Ant hỏng hóc một chút là vứt luôn bên đường, không biết là do học thuyết tác chiến của bọn chúng như vậy, hay chỉ đơn thuần là sĩ khí quá thấp, xe tăng hỏng là bỏ chạy.

Gilles hỏi: "Vậy tổn thất về nhân sự của các đơn vị xe tăng?"

"Ngoài các tổ lái rút lui cùng xe tăng, còn 37 tổ lái không đủ người rút về, bộ binh đã kiểm tra những chiếc xe tăng không có người chạy ra trước khi rút lui, nhưng không phát hiện thấy ai sống sót."

Gilles nhíu mày: "Trước đây có tổn thất nặng như vậy về tổ lái không? Kể cả là pháo chống tăng 76mm của địch, cũng thường sẽ còn sống sót vài người chứ?"

Thượng úy: "Về điểm này vẫn cần điều tra thêm. Tuy nhiên, các đơn vị đều phản ánh hỏa lực của địch rất chính xác, hơn nữa các vị trí pháo đều được ngụy trang kỹ lưỡng, rất khó phát hiện. Có lẽ đấu pháo với bọn chúng không phải thượng sách."

Thượng úy nói xong, Tham mưu trưởng phẩy tay: "Cho nên đợt thứ hai chúng ta sử dụng chiến thuật dùng khói dọn đường, chắc chắn sẽ thu được

chiến quả mỹ mãn."

Gilles lại hỏi: "Tổn thất của bộ binh thế nào?"

Thượng úy: "Báo cáo của các đơn vị bộ binh phối hợp tấn công cho biết, có 471 người chưa trở về, nhưng đang có người lục tục quay về đội ngũ. Thương vong cụ thể cần phải đợi tối nay thống kê chi tiết, hoặc sau khi chiếm được chiến trường, rà soát lại mới biết được."

Quá trình rút lui sau khi tấn công thất bại chắc chắn rất hỗn loạn, cộng thêm pháo binh địch tập kích, việc bị rớt lại hoặc chạy nhầm đội ngũ là chuyện thường.

Thống kê thương vong là một công việc rất phức tạp, phương pháp trực tiếp nhất kỳ thực là rà soát chiến trường, đếm xác chết.

Đây cũng là lý do vì sao quân đội phải nuôi nhiều sĩ quan tham mưu và văn thư đến vậy, không có nhiều người như thế thì ngay cả thương vong cũng không thống kê nổi.

Gilles thở dài: "Mới đợt tấn công đầu tiên đã tổn thất lớn như vậy, lại chẳng thu hoạch được gì. Bạch Mã tướng quân quả nhiên là một đối thủ đáng gờm."

Phó quan của Gilles tiến lên một bước: "Phòng ngự của địch kiên cố như vậy, chúng ta nên tránh mũi nhọn, tìm cách bọc sườn. Kỵ sĩ đoàn Asgard là thân vệ tinh nhuệ của Bệ hạ, tổn thất nặng như vậy ở đây, e là không ổn?"

"Hơn nữa, tôi không đồng ý với cách thức oanh tạc đường tiếp vận của địch sau phòng tuyến kiên cố bên kia sông, lính dù nên được sử dụng ở những nơi quân ta có thể nhanh chóng đột phá, nếu không lính dù sẽ trở thành cô quân phía sau lưng địch, bị quân dự bị tuyến hai, thậm chí tuyến ba của địch tiêu diệt."

Siegfried Gilles gật đầu: "Ngươi nói rất đúng, phòng ngự kiên cố như vậy, không nên tấn công trực diện.

"Nhưng chúng ta đánh trận này, chủ yếu là vì mục tiêu chiến lược, Bệ hạ muốn chúng ta đánh sập thần tượng của bọn chúng. Tên Bạch Mã tướng quân kia được gọi là bức tường thép của đế quốc, vậy thì chúng ta sẽ đánh tan hắn từ chính diện, nghiền nát bức tường thép ấy.

"Còn về việc sử dụng lính dù, ta đoán phần lớn là để xoa dịu Meyer đại công tước, lai lịch của vị đại công tước này phức tạp, cha ruột không phải quý tộc phế thải, nên Bệ hạ muốn dùng hắn để kiềm chế phe cánh quý tộc quân đội cũ."

Tham mưu trưởng lộ vẻ mặt khó xử: "Loại chuyện này… tôi nghe có ổn không?"

Siegfried mỉm cười với Tham mưu trưởng: "Ngài có thể đảm nhiệm chức Tham mưu trưởng, có nghĩa là ngài đã nhận được sự tín nhiệm của Bệ hạ."

Hắn lại quay sang viên Phó quan: "Tóm lại, Kỵ sĩ đoàn Asgard phải nghiền nát tên Bạch Mã tướng quân cùng với huyền thoại về hắn ở chỗ này, bất kể phải trả giá đắt đến đâu. Mà làm như vậy là để sau này chúng ta ít đổ máu hơn.

"Nếu không thể nhanh chóng buộc Ant đầu hàng, chiến tranh sẽ bước vào giai đoạn giằng co. Ban đầu, Bệ hạ hy vọng sau khi Carolin đầu hàng, chúng ta có thể nhân đà đó đình chiến với Liên hiệp Vương quốc, nhưng vị Thủ tướng Nội các thời chiến hiện tại không phải người chúng ta ủng hộ, nên bây giờ Liên hiệp Vương quốc vẫn đang đánh.

"Thêm cái đế quốc Ant nữa thì phiền phức lắm."

Gilles nhìn về phía tấm bản đồ trên tường.

"Nếu không thể nhanh chóng nghiền nát ý chí kháng cự của Ant, giống như những gì chúng ta đã làm với Carolin, có khả năng toàn bộ Prosen sẽ bị chảy cạn máu."

Vừa dứt lời, trên mặt đất bỗng vang lên một tiếng động thanh thúy.

Siegfried Gilles cúi đầu, phát hiện nửa thân dưới của một chàng lính chì nằm dưới chân.

Feliz nhíu mày: "Đây chẳng phải là món đồ chơi Bệ hạ tặng ngài sao?"

Gilles ngồi xổm xuống, nhặt nửa thân dưới của chàng lính chì lên, sau đó cởi chùm chìa khóa bên hông, nhìn phần đầu chàng lính được treo trên móc khóa.

Gilles: "Đây là món quà Bệ hạ tặng ta khi chúng ta còn học ở trường quân sự. Đã nhiều năm trôi qua, ta vẫn luôn coi nó là bùa hộ mệnh, mang theo bên mình."

Tham mưu trưởng kinh hãi: "Nói đến chuyện này, tên Bạch Mã tướng quân kia hình như rất thích trảm thủ các tướng lĩnh cấp cao của chúng ta! Chẳng lẽ vị trí Sở chỉ huy của chúng ta đã bại lộ rồi? Chết tiệt, rõ ràng chúng ta không đóng quân gần bất kỳ kiến trúc có sẵn nào…"

"Bình tĩnh!" Gilles quát lớn, "Hai lần Bạch Mã tướng quân trảm thủ các chỉ huy của chúng ta đều là khi bọn họ ở quá gần tiền tuyến, nơi này cách tiền tuyến những 15km, hơn nữa xung quanh không có bất kỳ kiến trúc nào. Ngươi là Tham mưu trưởng đấy, mà hốt hoảng như vậy, còn ra dáng quân nhân đế quốc nữa không?"

Tham mưu trưởng im bặt. Gilles thì cẩn thận ghép phần đầu và phần thân của chàng lính chì lại với nhau.

Feliz: "Giao cho tôi đi, loại lính chì này rất dễ sửa, cùng lắm thì nấu chảy ra rồi đúc lại là được."

Gilles lắc đầu: "Bây giờ không phải lúc lo chuyện này. Mấy trăm ngàn binh sĩ đang lao vào tấn công phòng tuyến kiên cố của địch, là tướng lĩnh cấp

cao, tuy rằng tạm thời chúng ta không làm gì được cho họ, nhưng…"

Trên bầu trời vang lên tiếng đạn pháo xé gió.

————

Vương Trung cau mày, nhìn chữ cái đầu tiên trên bản đồ.

Lúc này, viên Tham mưu quan sát hô: "xe tăng địch đã vượt qua mốc 1000m!"

Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, thấy các khẩu pháo chống tăng đã triển khai xong vị trí đồng loạt khai hỏa, nhanh chóng tiêu diệt xe tăng địch giống như đợt tấn công đầu tiên.

Hắn lại tập trung nhìn vào bản đồ.

Vasily: "Cho pháo oanh tạc một loạt?"

Vương Trung: "Oanh tạc thế nào? Chữ cái đầu tiên này bao phủ một khu vực rộng như vậy. Nhìn tỷ lệ xích trên bản đồ đi, muốn bao phủ hoàn toàn khu vực chữ cái này thì phải lãng phí bao nhiêu đạn pháo?"

Vasily: "Vậy thì oanh tạc vào tâm điểm, còn lại giao cho xác suất… và sự cẩn thận của quân địch, đánh cược vào việc tâm điểm của chữ cái này chính là vị trí Sở chỉ huy của bọn chúng."

Vương Trung líu lưỡi: "Được rồi, vậy cho bắn ba lượt - mỗi lần hai loạt, tiết kiệm đạn."

Popov: "Đã đánh cược vào xác suất thì bắn một lượt thôi, như vậy có vẻ thành tâm hơn, biết đâu lại trúng."

Vương Trung: "Cũng được. Gọi điện bảo mấy cô tu sĩ cầu nguyện của đội Thần Tiễn cầu nguyện cho đạn pháo bắn trúng mục tiêu."

Popov kinh ngạc: "Có cần thiết phải làm vậy không?"

Vương Trung: "Dù sao thì bây giờ mấy cô ấy cũng đang rảnh. Cứ cầu nguyện thôi."

Popov thở dài, còn người bạn gấu Nga Pavlov của hắn thì ân cần cầm ống nghe lên: "Để tôi gọi cho."

Vương Trung quay đầu lại, tiếp tục quan sát chiến trường.

Quả nhiên, quân địch lại phát hiện ra vị trí ZIS-30, sau đó dùng pháo nòng ngắn số 4 bắn đạn khói che khuất trận địa.

Nhưng ZIS-30 vừa rút khỏi vị trí là bọn chúng bắn đạn khói ngay.

Bên bờ Đông có một dãy nhà, con phố sau dãy nhà hoàn toàn không nhìn thấy từ bờ bên kia, rất thích hợp cho loại pháo nhỏ như ZIS-30 cơ động, đổi vị trí cực nhanh.

Thế nhưng chưa kịp đợi ZIS-30 cơ động đến vị trí mới, quân địch đã bắt đầu dùng hỏa lực bắn thẳng, dội đạn khói phủ kín dãy nhà bên bờ Đông.

Đã bắn không lại, vậy thì che khuất tầm nhìn của đối phương.

Sau khi phong tỏa hỏa lực bờ Đông, xe tăng địch bắt đầu lao về phía bến phà.

Tàu nhỏ của lính thủy đánh bộ vẫn còn ở bên bờ, thấy vậy lập tức quay đầu chạy về, còn đám lính thủy đánh bộ mặc quân phục hải quân màu đen thì nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp.

Lúc này, phần lớn đê chắn sóng nhân tạo bên bờ Tây đã lộ ra, vừa vặn tạo thành chỗ nấp cho một người, đám lính thủy đánh bộ nằm úp ở đây như cá phơi khô, chờ xe tăng địch tới gần.

Vương Trung hồi hộp theo dõi diễn biến trận chiến.

Lúc này, Pavlov báo cáo: "Báo cáo Tư lệnh, pháo binh khai hỏa."

"Ừ, biết rồi." Vương Trung phẩy tay, "Thông báo cho các đơn vị súng máy sẵn sàng, khi nào lính thủy đánh bộ xông lên đánh xe tăng, dùng hỏa lực áp chế bộ binh của bọn chúng."

Pavlov lại cầm ống nghe lên.

————

Sở chỉ huy Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard số 1 - quân Prosen.

Gilles đẩy Feliz ra: "Xong rồi, pháo kích kết thúc rồi. Đứng dậy đi."

Feliz ngẩng đầu: "Bắn một loạt là xong?"

Gilles chỉnh lại mái tóc đỏ, nhặt mũ trên đất đội lên, sau đó nhặt chàng lính chì bị văng ra, nắm trong tay trái, rồi mở cửa xe chỉ huy bọc thép, bước ra ngoài.

Không biết quân địch lấy được tình báo từ đâu, nhưng tình báo này không chính xác lắm, hơn 30 phát đạn pháo hạng nặng đều bắn lệch, rải đều trong khu rừng cạnh Sở chỉ huy.

Tất nhiên cũng không phải lệch hoàn toàn, nhà ăn của tiểu đoàn cảnh vệ bị nhấc bay nóc, một xe chở thức ăn bị lật ngay gần Sở chỉ huy, món hầm khoai tây đổ đầy đất, bình đựng cà phê cũng bị thủng một lỗ, cà phê màu bùn nhão chảy lênh láng.

Ngoài ra, đội hình xe tăng của Sở chỉ huy cũng bị ăn một quả đạn pháo, trong số những chiếc xe tăng đỗ cạnh nhau, có hai chiếc đang bốc cháy - có vẻ quả đạn pháo rơi trúng ngay chỗ hai chiếc xe này.

Gilles cúi đầu nhìn chàng lính chì trong lòng bàn tay trái.

Feliz cũng bước ra, nhìn cảnh tượng thê thảm, tức giận nói: "Chắc chắn là do gián điệp! Cần phải báo cáo lên, thỉnh cầu Cơ quan Nội vụ Hoàng gia

điều tra kỹ lưỡng!"

(Hết chương)

Chương 38: Trận chiến giằng co (Cảm ơn 43.000 lượt bình chọn tháng)

Vương Trung hoàn toàn không biết mình đã phá hỏng nồi canh của quân bộ đối phương, còn tạo thành cú sốc tâm lý cực lớn cho họ.

Anh đang tập trung theo dõi cuộc đọ sức sắp xảy ra với hải quân bên kia sông.

Chiếc pháo hạm của hải quân nhìn thấy nhiều xe tăng như vậy tiến đến, lại trực tiếp quay về cảng trốn.

Trận địa súng máy bên bờ đông khai hỏa, đạn lửa xẹt qua nóc xe tăng địch, rơi xuống phía sau chúng.

Lúc này bộ binh đối phương đã bị pháo cối chặn lại một đợt, giờ lại gặp phải hỏa lực bắn vượt, bị chặn đứng hoàn toàn.

Lính bộ binh hải quân không vội vàng tiến lên, mà nấp trên bờ đê chắn sóng, chờ xe tăng tới gần.

Khi xe tăng địch tiến đến cách bờ sông chưa đầy mười mét, nhóm lính bộ binh hải quân đầu tiên nhảy lên, một cú lao người đã tiếp cận đến khoảng cách có thể ném bom xăng.

Bom xăng kiểu mới Vương Trung lấy được từ thủ đô không cần châm lửa trước, chỉ cần mở nắp là tự bốc cháy.

Lúc nguy cấp thậm chí có thể ném thẳng, dù sao thì phốt pho trắng bên trong vỡ ra cũng sẽ tự cháy.

Ánh sáng của phốt pho trắng tựa như ma trơi, từng đám ma trơi được ném lên xe tăng địch, vỡ thành biển lửa.

Xe tăng bị đốt cháy lập tức dừng lại, lái xe vừa thò đầu ra đã bị súng tiểu liên của lính bộ binh hải quân bắn hạ.

Chỉ trong nháy mắt đã có bảy, tám chiếc xe tăng bị đốt cháy, những chiếc ở xa bờ sông hơn thì dừng lại, dùng súng máy cố gắng ép lính bộ binh hải quân lùi về.

Đúng lúc này, một chiếc xe tăng địch từ hướng bến đò lao xuống đê, một nửa bánh xích bị nước sông nhấn chìm.

Hắn xoay nòng pháo, dùng súng máy đồng trục bắn phá dọc theo bờ đê.

Lập tức có rất nhiều lính bộ binh hải quân trúng đạn, những người còn lại đều bị ghìm chặt trên mặt đất.

Vương Trung cầm lấy chiếc bộ đàm sản xuất trong nước đặt bên cạnh, hét lớn: "Số 422! Số 422!"

Vasili: "Vẫn dùng cái thu được đi, tôi chỉnh tần số rồi, đưa đây."

Vương Trung nhận lấy mic: "Số 422!"

"Tướng quân!" Đáp lại ngay lập tức, là Alexander Yefimovich hiện đang tạm thời thay thế vị trí của Vương Trung.

"Tiêu diệt chiếc số bốn lao xuống sông kia!"

Sau đó, Vương Trung nhìn thấy xe tăng số 422 chạy thẳng đến cuối cầu dẫn, nhắm bắn từ trên cao xuống.

Kỹ năng bắn pháo của Alexander vẫn như mọi khi, phát đầu tiên trúng đích!

Nắp tháp pháo của chiếc số bốn kia bị xuyên thủng, ngọn lửa phun ra cao hơn một mét. Toàn bộ thành viên bên trong tháo chạy, người nào người nấy đều bốc cháy.

Nhưng xe đang ở trong nước, nên họ chỉ cần nhảy xuống là có thể dập lửa.

Tuy nhiên, lính bộ binh hải quân bị áp chế không buông tha cho họ, đạn tiểu liên bắn tới tấp, tạo thành từng đợt gợn sóng trên mặt nước.

Rất nhanh, đám lính xe tăng địch đã mất dạng - có lẽ bị trang bị trên người kéo chìm xuống đáy. Chỉ còn vệt máu loang rộng cho thấy kết cục của chúng.

Xe tăng địch bắt đầu xoay nòng pháo, bắn trả số 422. Đáng tiếc ở khoảng cách này, chúng căn bản không thể xuyên thủng giáp trước của T34 - lại còn được đặt nghiêng.

Lúc này Vasili kinh hô: "Đầu cầu!"

Vương Trung vội vàng chuyển hướng chú ý, quả nhiên nhìn thấy bộ binh địch đã tiếp cận đầu cầu.

"Hỏa lực bao trùm! Bắn chết chúng, đừng để chúng vào lô cốt!"

Vương Trung vừa hô xong, Pavlov đã nói: "Tôi đã ra lệnh rồi."

Vừa dứt lời, tiếng rít chói tai vang lên.

Đây chính là lợi thế của bên phòng thủ, mọi thông số đều đã được tính toán kỹ lưỡng, nói bao trùm là bao trùm, pháo hạng nặng thậm chí có thể bắn trúng vị trí cách trận địa một trăm mét.

Chuông điện thoại bất ngờ reo lên, Pavlov nhấc máy: "Sư đoàn đây. Tôi biết rồi, loại chuyện này không cần gọi điện thoại báo cáo."

Pavlov đặt ống nghe xuống, thấy Vương Trung đang nhìn mình chằm chằm, bèn nói: "Đầu cầu báo cáo, bắn rất tốt."

Vương Trung: "Chỉ huy đầu cầu là..."

"Lính mới được bổ sung lần này."

Lần này, Sư đoàn Cận vệ số 1 đã được bổ sung gần đủ quân số, vì danh tiếng lẫy lừng của Vương Trung, rất nhiều sĩ quan đều mong muốn được điều động đến đây.

Vương Trung: "Lính mới à. Vậy cũng dễ hiểu."

Popov đi đến bên cửa sổ quan sát, nhìn ra ngoài: "Kỳ lạ, địch dùng khói che khuất toàn bộ điểm hỏa lực bên này, sau đó xe tăng xông đến bờ sông, định làm gì vậy? Bọn chúng cũng không qua sông được."

Vừa dứt lời, một loại xe tăng kỳ quái xuất hiện.

Trông giống như xe tăng số 4 đội mũ cao.

Vương Trung: "Xe tăng lội nước, đó là xe tăng lội nước! Bọn chúng định cưỡng ép vượt sông!"

Popov nheo mắt: "Đó là loại xe tăng xuất hiện từ dưới nước theo báo cáo tiền tuyến lúc đầu trận chiến sao? Thứ đó thực sự có thể đi từ dưới nước lên à?"

Vương Trung: "Bây giờ là mùa nước cạn, tuy hải quân nói đã nạo vét lòng sông, nhưng ai biết được. Báo cho bộ binh bờ đông chuẩn bị đánh cận chiến. Ngoài ra, đã đến lúc tung "vũ khí bí mật" của chúng ta rồi."

Pavlov: "Anh chắc chắn muốn dùng thứ đó?"

Vương Trung: "Tôi chắc chắn, cho chúng xuất phát. Còn nữa, đưa bộ đàm đây."

Anh nhận lấy bộ đàm từ tay Vasili: "Số 422, nhường đường ray, nhường đường ray. "Cô nàng thôn quê" của chúng ta sắp ra mắt rồi."

"Thứ đó sắp xuất hiện rồi sao? Được, chúng tôi nhường đường ray."

Vương Trung nhìn thấy xe tăng số 422 rút khỏi cầu dẫn, nhường đường ray.

Pavlov đặt ống nghe xuống: "Nó đến rồi."

Ngay sau đó, ba toa xe bệ phẳng chạy lên cầu sắt, mỗi toa đều chở một chiếc KV1.

Đây là ba chiếc KV1 duy nhất còn lại trong tay Vương Trung!

Sử dụng đầu máy xe lửa để di chuyển, khắc phục nhược điểm cơ động kém, hệ thống di chuyển hay gặp sự cố của KV.

Bản thân toa xe bệ phẳng rất chắc chắn, kết cấu đơn giản, khó bị phá hủy.

Còn đầu máy xe lửa yếu ớt được đặt ở phía sau toa xe, lại còn được quay ngược lại, phía sau ba toa xe bệ phẳng là toa chở than, cuối cùng mới là

đầu máy xe lửa quay ngược.

Toa xe lên cầu bằng cách lùi vào.

Như vậy, lò hơi yếu ớt nhất được bảo vệ ở vị trí khuất nhất, thậm chí còn bị công trình che khuất, căn bản không thể bắn trúng.

KV khai hỏa.

Vương Trung nhìn ba chiếc KV khai hỏa hết cỡ, thầm nghĩ nếu là KV2 thì không thể chơi kiểu này, với sự phân bổ trọng lượng tệ hại của KV2, e là bắn một phát là lật cả xe lẫn toa xuống sông.

Vasili thì phàn nàn: "Cô nàng thôn quê này, che hết tầm nhìn của chúng ta rồi, không thấy tình hình ở bến đò nữa."

Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, đắc ý nghĩ: Thế nào hả Vasili, không có hack thiệt thòi rồi chứ gì?

Lúc này, xe tăng lội nước của quân Prosen cũng không còn cố kỵ nhiều nữa, lao thẳng xuống sông.

Bộ binh đi kèm phóng khói ngụy trang.

Đợt xe tăng đầu tiên xuống nước!

Vương Trung không còn nhìn thấy chúng nữa, kết quả là mất dấu. Nhưng dựa vào tầm nhìn của các đơn vị khác, anh có thể nhìn thấy ống thở đang di chuyển trong nước.

Vương Trung: "Ra lệnh cho pháo hạng nặng—"

Chuông điện thoại vang lên, cắt ngang mệnh lệnh của Vương Trung.

Sau khi nghe điện thoại, Pavlov báo cáo: "Tu sĩ Peter phát hiện máy bay trinh sát, cũng là người quen cũ của chúng ta. Ở trên cao."

Vương Trung thở dài.

Không thể dùng pháo hạng nặng nã vào xe tăng lội nước được nữa.

Chỉ có thể trông cậy vào bộ binh đánh giáp lá cà.

Popov: "Để pháo cối bắn?"

Vương Trung: "Không được, pháo cối không có kíp nổ hẹn giờ, chạm mặt nước là phát nổ. Giao cho bộ binh đi. Để đám nhóc đó cho địch một bài học, cho chúng biết xe tăng không có bộ binh yểm trợ thì chỉ là miếng mồi ngon."

Vừa dứt lời, anh đã thấy ống thở đi đầu tiên biến mất.

Hả?

Tiếp theo là ống thở thứ hai, thứ ba, chiếc thứ tư chìm một nửa rồi dừng lại, mắc kẹt tại chỗ không nhúc nhích được.

Sau đó, lái xe tăng địch từ dưới nước trồi lên, há hốc mồm thở dốc, quay người bơi về phía bờ tây.

Càng ngày càng nhiều lái xe tăng trồi lên khỏi mặt nước.

Vương Trung sững sờ.

Những người khác không nhìn thấy tình hình dưới sông, chỉ biết sốt ruột.

Vì vậy, biểu cảm của Vương Trung và họ hoàn toàn trái ngược.

Vasili nhận ra sự trái ngược này, anh nhìn qua nhìn lại giữa Vương Trung và Popov.

Rồi Vasili trầm ngâm suy nghĩ.

Lúc này Vương Trung rốt cuộc cũng hiểu ra chuyện gì đã xảy ra: Hải quân đã nạo vét lòng sông, nhưng bây giờ lượng nước ít, không đủ sức mang đi bùn đất, nên hai bên bờ lại dần dần bị bồi lắng, nhưng ở giữa vẫn rất sâu.

Xe tăng của quân Prosen đã sa lầy.

Nếu đúng như vậy thì thật là thú vị.

Lúc này khói mù bên bờ đông đã tan đi kha khá, bộ binh bên này vừa thấy tình hình, lập tức khai hỏa.

Còn lực lượng xe tăng địch vốn đang áp sát bờ tây để yểm trợ hỏa lực lúc này đã bị ba chiếc KV đánh cho choáng váng, không còn tâm trí nào để ý đến các điểm hỏa lực súng máy lộ ra.

Lúc này, màn khói do pháo cối địch tạo ra lúc đầu trận đã tan hết, pháo chống tăng 57mm bị che khuất tầm nhìn bắt đầu khai hỏa.

Xe tăng địch đồng loạt phóng khói - lần này không phải khói tấn công, mà là khói yểm trợ rút lui.

Vương Trung hạ ống nhòm xuống: "Địch rút lui rồi... Vasili, anh nhìn tôi làm gì? Mặt tôi dính gì à?"

Vasili: "Không có, tôi chỉ thấy ngài chỉ huy chiến đấu rất đẹp trai."

Nelly giật mình, nhìn Vasili.

Vương Trung cũng lùi lại một bước: "Ý anh là sao?"

Vasili: "Nói sự thật thôi."

Popov: "Vậy rốt cuộc đám xe tăng lội nước của địch bị tiêu diệt như thế nào?"

Lúc này Vương Trung mới nhận ra Popov không nhìn thấy.

"À," anh suy nghĩ một chút rồi nói, "Có lẽ là vì hải quân đã nạo vét lòng sông, vượt quá độ sâu lặn của chúng."

————

Quân đội Prosen, sở chỉ huy Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard số 1.

"Dữ liệu thủy văn sai bét!" Chỉ huy đội xe tăng lội nước nói với Gilles: "Lẽ ra độ sâu lặn của chúng ta hoàn toàn đủ, nhưng khi đi đến giữa sông, nước tràn qua ống thở khiến động cơ chết máy. Rất nhiều binh sĩ trung thành đã chết đuối!"

Gilles: "Có thể địch đã cho nạo vét lòng sông. Vị tướng Bạch Mã kia đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, không thể không tính đến việc chúng ta sẽ cho xe tăng lội nước. Hắn ta đã tính toán hết mọi thứ, là một đối thủ đáng gờm."

Phó quan Feliz lắc đầu: "Dùng toa xe bệ phẳng chở xe tăng hạng nặng làm tàu bọc thép, ý tưởng này thật tệ hại, chẳng có chút thẩm mỹ nào."

"Nhưng nó hiệu quả." Gilles xoay xoay bức tượng thiếc đồ chơi trong tay: "Mọi hành động của kẻ địch đều đơn giản mà hiệu quả. Hơn nữa còn tạo ra cho chúng ta một vấn đề nan giải - Không thể dùng khói để phong tỏa mặt sông, đạn khói rơi xuống nước sẽ nhanh chóng mất tác dụng. Chỉ cần tàu bọc thép còn ở trên cầu, chúng ta không thể vượt sông."

Feliz cau mày: "Hay là bỏ qua đầu cầu này đi, không cần thiết phải tấn công trực diện."

Gilles: "Liên lạc với thượng tướng Walter Model của Tập đoàn quân số 9, hỏi xem tình hình ở hạ lưu thế nào."

(Hết chương)

Chương 39: Tình hình đêm 20/9 (Cộng thêm chương cho 44000 phiếu tháng)

Quân đội Prosen, sở chỉ huy Tập đoàn quân số 9.

Ba vị tướng Prosen đeo quân hiệu đỏ và một vị thượng tá không đeo quân hiệu đỏ đang đánh bài.

Đúng vậy, tuy bên ngoài bom đạn vang trời, nhưng họ đang đánh bài.

Lúc này, sĩ quan tham mưu thông tin bước vào, đứng nghiêm chào: "Trung tướng Siegfried Gilles của Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard số 1 hỏi về tiến triển của chúng ta."

Vị tướng trung niên trong số ba người ngẩng đầu lên, chỉnh lại kính một tròng: "Hắn ta không biết cuộc tấn công không phải do tôi chỉ huy sao? Tình hình tấn công phải hỏi "Vị tướng Tia Chớp" của chúng ta chứ. Tuyên truyền kiểu gì vậy?"

Vị chuẩn tướng trẻ tuổi bên cạnh lên tiếng: "Là "Vị tướng Tấn Công Thần Tốc" ạ, thưa tướng quân."

"Ồ đúng, Vị tướng Tấn Công Thần Tốc. Tôi chỉ điều động bộ binh đi theo hỗ trợ xe tăng tấn công thôi."

Sĩ quan tham mưu thông tin: "Vậy chúng ta cứ trả lời như vậy ạ?"

"Không," Trung tướng Walter Model đứng dậy, nhìn vào bản đồ, "Trả lời thẳng thừng như vậy có vẻ quá thiếu tôn trọng sủng thần của Hoàng đế. Vậy tình hình các đơn vị hiện tại thế nào?"

Vài vị sĩ quan tham mưu phụ trách cập nhật bản đồ quay sang nhìn vị trung tướng: "Ít nhất là trên bản đồ thì không có tiến triển gì."

Walter Model bước đến trước bản đồ, quan sát kỹ lưỡng một hồi, hừ lạnh: "Giống hệt sáng nay! Vậy là rốt cuộc chúng ta cũng gặp phải chướng ngại vật rồi sao? Không phải nói là địch sẽ sụp đổ như tuyết lở sao?

"Hôm qua tôi đến bộ chỉ huy tập đoàn quân, Nguyên soái Von Bock đang viết nhật ký, còn đọc cho tôi nghe, nói: "Kẻ địch đang sụp đổ với tốc độ chóng mặt... Chiến tranh sẽ kết thúc trong vòng ba tháng."

Model quay đầu lại, chỉ vào bản đồ nói với những người khác: "Vì ba tháng sẽ kết thúc, ai cũng muốn giành công, nên đến cả quyền chỉ huy tập đoàn quân của mình tôi cũng bị tước mất."

Trút giận xong, Model quay sang sĩ quan tham mưu thông tin: "Nói với trung tướng Gilles, chúng tôi không có tiến triển gì. Không hề - có - tiến - triển!"

Sau khi sĩ quan tham mưu thông tin nhận lệnh rời đi, vị tướng lớn tuổi nhất trong số những người đánh bài - Tham mưu trưởng của Model lên tiếng: "Bộ Tổng tư lệnh ước tính chúng ta đã tiêu diệt 40% quân số của địch, theo như vậy, chỉ cần tiêu diệt thêm khoảng một triệu tên nữa, Ant sẽ không còn binh lính để chiến đấu.

"Mà hiện tại ở phía bắc, St. Yekaterinburg, có ít nhất 70 vạn quân địch bị kiềm chế tại đó. Nói cách khác, chúng ta chỉ cần tiêu diệt thêm 30 vạn tên nữa, phòng tuyến của địch sẽ sụp đổ."

Model nhìn vào bản đồ: "Bộ Tổng tư lệnh còn dự đoán, chúng ta phải đối mặt với tối đa một triệu quân địch, mà toàn bộ Chiến dịch Bão Táp huy động 1,8 triệu quân, tỷ lệ binh lực là 18 chọi 1, ưu thế thuộc về chúng ta. Thế nhưng ngày đầu tiên tấn công, phòng tuyến của địch vẫn vững như bàn thạch."

Tham mưu trưởng lão làng: "Chứng tỏ công sự của địch rất kiên cố. Nhưng với việc pháo binh và không quân tiếp tục oanh tạc, công sự sẽ dần dần bị phá hủy, quân số địch cũng sẽ hao mòn, chúng ta sẽ công phá được."

Model nhìn chằm chằm bản đồ một lúc lâu, nói: "Hy vọng là vậy. Hy vọng là vậy."

————

Quân đội Prosen, sở chỉ huy Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard số 1.

Siegfried Gilles đặt bức điện xuống, thở dài.

Lúc này, Tham mưu trưởng bước đến báo cáo: "Đợt tấn công thứ ba đã tập kết hoàn tất, có xuất phát không ạ?"

Gilles nhìn đồng hồ: "Sắp 7 giờ rồi, sao tập kết lâu vậy?"

"Vì ngài yêu cầu các sư đoàn di chuyển vị trí." Tham mưu trưởng nói, "Không ai có thể vừa di chuyển vừa tập kết tấn công. Tôi thấy hiện tại đã hoàn thành như vậy là rất tốt rồi, có tấn công không ạ?"

Gilles nhìn vào bản đồ: "Bây giờ mới tấn công, có thể đánh được một nửa thì trời tối mất, cho dù có đánh vào thành phố bên bờ đông, cũng sẽ phải đánh đêm. Không được, không thể đánh đêm với địch trong địa hình quen thuộc của chúng. Hôm nay tạm dừng ở đây. Cho pháo binh khai hỏa, dùng pháo dọn đường kết thúc một ngày."

"Rõ." Tham mưu trưởng xoay người rời đi.

Feliz bước đến bên cạnh Gilles: "Toàn bộ chiến tuyến phía nam đều không có động tĩnh gì, phía bắc tuy có tiến triển, nhưng cũng không còn thần tốc như lúc đầu."

"Kẻ địch đang mạnh lên." Gilles trầm giọng nói: "Cho công binh bắt đầu đào công sự."

Feliz: "Đào công sự? Chẳng lẽ chúng ta định đào như thời chiến tranh hầm hào, đào đến đó rồi cho nổ tung sao?"

Gilles: "Chỉ là phòng ngừa bất trắc, chuẩn bị cho phương án dự phòng. Ngày mai chúng ta phải thay đổi cách đánh, địch có ưu thế về xe tăng và công sự, xem tình hình hôm nay, tỷ lệ trao đổi bắn phá với pháo chống tăng của địch quá tệ."

Feliz: "Hay là chúng ta đến xem những chiếc xe tăng bị bắn hỏng được kéo về?"

Gilles gật đầu: "Đi xem thử, dù sao đêm nay cũng không tấn công, rời khỏi sở chỉ huy cũng không sao."

————

Xưởng sửa chữa xe tăng dã chiến của Quân đoàn số 1.

Khi Gilles xuất hiện, các kỹ sư và lính xe tăng đều giật mình, vội vàng đứng nghiêm chào.

"Đừng khẩn trương." Gilles khoát tay: "Tôi vừa mới chỉ huy quân đội này, mọi người còn chưa quen thuộc tôi, thời gian dài mọi người sẽ hiểu, tôi giống với mọi người, là con dân bình thường, tôi chỉ là vừa vặn ở trường quân đội quen biết hoàng đế bệ hạ mà thôi."

Hắn chuyển đề tài sang xe tăng đang sửa chữa: "Tình huống xe tăng thế nào rồi? Có thể nhìn ra rõ ràng số liệu xe tăng kẻ địch xuyên giáp đạn hay không?"

"Báo cáo, ở đây có một chiếc bị trúng đạn ở tháp pháo." Quản đốc xưởng sửa chữa lập tức nói: "Chính là chiếc số 331 này, ngài xem, chính diện tháp pháo bị trúng đạn, sau đó viên đạn xuyên qua mặt bên kia tháp pháo. Ba người trong tháp pháo đều đã chết, lái xe và thợ máy lái xe tăng quay về."

Gilles cẩn thận xem xét lỗ đạn chính diện của tháp pháo: "Có vẻ không phải là pháo 45mm."

"Cũng không phải 76mm, chúng tôi đoán đường kính đạn pháo khoảng 50 đến 60mm, cân nhắc đến thói quen của bọn chúng, có thể là 57mm."

Gilles quay đầu nhìn Feliz: "Trong bảng danh mục vũ khí, quân Ant có loại pháo chống tăng cỡ nòng này không? Lực xuyên giáp còn mạnh như vậy?"

"Không có." Feliz không xem xét danh sách trang bị, liền chắc chắn nói: "Là vũ khí mới mà chúng ta chưa biết - ý tôi là, vũ khí mới mà Bộ chỉ huy chưa biết."

Gilles gật đầu, lại hỏi: "Nếu lỗ thủng trước sau của đạn pháo đều gọn gàng như vậy, chứng tỏ bản thân đạn pháo không để lại bao nhiêu mảnh vỡ, vì sao người trong tháp pháo đều chết?"

Quản đốc xưởng sửa chữa: "Bên trong tháp pháo bị biến dạng, sau đó vỡ vụn, tạo thành mảnh đạn sát thương người trong tháp pháo. Ngài vào xem sẽ biết, một vòng xung quanh lỗ đạn đều vỡ vụn."

Gilles leo lên tháp pháo, dưới sự trợ giúp của quản đốc kiểm tra xung quanh lỗ đạn.

"Xem ra, tránh cho lớp giáp bên trong bị vỡ vụn, có thể nâng cao khả năng sống sót của kíp lái xe tăng một cách hiệu quả." Anh ta nói: "Phải báo cáo đề nghị này cho Viện khoa học."

Feliz: "Nhưng bây giờ chúng ta chắc chắn không dùng được."

Gilles tóc đỏ gật đầu: "Ừ. Hiện tại chúng ta biết rõ địch có một loại pháo chống tăng kiểu mới rất lợi hại, tiếp tục đấu pháo với loại pháo này không sáng suốt. Cuộc tấn công ngày mai hẳn là lấy tiêu hao sinh lực địch làm chủ."

Feliz: "Tiêu hao thế nào? Kẻ địch ở trong công sự kiên cố."

"Tôi đang nghĩ. Tôi đang nghĩ đây." Gilles chắp hai tay sau lưng, thở dài một hơi.

————

Hai mươi giờ hai mươi phút, tại hầm chỉ huy Sư đoàn Cận vệ Shostka.

Vương Trung buông kính viễn vọng xuống: "Lạ thật, sao địch không tấn công nữa? Vừa rồi bắn phá chúng ta hơn một tiếng đồng hồ, sau đó liền kết thúc?"

Popov: "Có thể địch không muốn đánh đêm."

Vương Trung: "Chúng ta vốn định để các đơn vị tranh thủ thời gian ăn cơm, định buổi chiều lại đánh một trận với bọn chúng, bây giờ thì hay rồi, cơm nước trong bụng còn chưa tiêu hóa xong!"

Pavlov nói: "Đây không phải chuyện tốt sao, có thể tiết kiệm đạn dược còn có thể tiết kiệm lương thực. Bây giờ trời sắp tối rồi, vọng gác cầu có cần đổi ca gác không? Họ báo cáo thương vong không lớn."

Vương Trung: "Đổi. Thương vong không lớn cũng phải đổi, để cho nhiều chiến sĩ được tôi luyện hơn. Anh cứ theo bảng đổi ca gác ban đầu mà sắp xếp. Tôi thấy... Hai mươi giờ đồng hồ hành động."

Hai mươi giờ đồng hồ, cách nói theo phương pháp tính giờ quân sự, nói như vậy có thể tránh bị nghe nhầm.

Pavlov: "Rõ."

Popov cười nói: "Ngày đầu tiên so với tưởng tượng dễ thở hơn, biết đâu chúng ta có thể cầm cự được 20 ngày. Vấn đề còn lại là khi nào trời mưa, hy vọng năm nay "Ngài Bùn" có thể đến sớm một chút."

————

Hai mốt giờ, ngoại ô phía đông Shostka, trận địa Tiểu đoàn 3, Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, lực lượng dự bị Sư đoàn Cận vệ số 1.

Lính gác tiểu đoàn đột nhiên nhìn thấy trong bóng tối có một đám người xếp hàng chỉnh tề từ phía đông đi tới, bèn giơ súng hô to: "Dừng lại! Đơn vị nào?"

Nhóm người kia lập tức dừng bước, sau đó hai người giống sĩ quan tiến về phía trạm gác.

"Tiểu đoàn 3, Trung đoàn 51, Sư đoàn Nội vệ 11."

Lính gác quay đầu hô: "Trung đội trưởng!"

Trung đội trưởng dẫn theo hai chiến sĩ xuất hiện: "Chúng tôi đây, thấy có người đến là chúng tôi đã có mặt rồi. Cho kiểm tra giấy tờ và lệnh điều động. Chúng tôi chưa nhận được lệnh nào nói các anh sẽ đến."

Sĩ quan Sư đoàn Nội vệ vừa lấy giấy tờ ra vừa nói: "Chúng tôi có nhiệm vụ đặc biệt, các anh không biết là bình thường."

Trung đội trưởng kiểm tra xong giấy tờ hỏi: "Lệnh đâu?"

"Nhiệm vụ đặc biệt, không thể nói cho các anh biết!" Sĩ quan quát: "Các anh là cái thá gì, dám hỏi đến cả chuyện của Tòa án dị giáo?"

Trung đội trưởng vẫn không hề nao núng: "Sư đoàn trưởng của chúng tôi là tướng Rokossovsky, súng của ngài ấy là do Đức Đại Mục Thủ ban tặng!"

Từ sau vụ bắt được tên Thiếu tá Prosen kia, sau khi chết cũng không muốn bị khẩu súng lục của Vương Trung bắn chết, trong Sư đoàn Cận vệ đã có rất nhiều lời đồn đại liên quan đến khẩu súng lục đó.

Sĩ quan Sư đoàn Nội vệ giận dữ: "Các anh muốn bao che cho kẻ phản bội sao?"

"Sư đoàn chúng tôi không có phản bội! Andrei, lên nòng súng máy! Gọi điện thoại cho Sư đoàn, báo cáo có một đám người thuộc Sư đoàn Nội vệ rất khả nghi!"

Bỗng nhiên, từ trong bóng tối lao ra hai người, cứa cổ hai chiến sĩ đi cùng trung đội trưởng.

Lính gác lúc đầu kinh hãi, lập tức nổ súng.

Tiếng súng vừa vang lên, toàn bộ lực lượng dự bị đều được báo động.

"Binh sĩ Sư đoàn Nội vệ" lập tức triển khai đội hình chiến đấu, xông về phía trận địa.

Tiếng súng vang dội khắp trận địa.

————

Vương Trung đang ăn tối, vừa nghe thấy tiếng súng bèn ngẩng đầu lên: "Từ hướng đông tới?"

Anh phóng to bản đồ, thấy biểu tượng đơn vị của mình ở phía đông có dấu hiệu giao tranh.

Nhưng vì không liên lạc trực tiếp được, nên không rõ tình hình cụ thể.

Vương Trung rất bình tĩnh: "Gọi điện báo động cho sân bay, trung đoàn pháo binh, pháo cao xạ và đại đội tên lửa, yêu cầu chuyển sang trạng thái sẵn sàng chiến đấu, không cho phép bất kỳ ai đến gần. Sau đó gọi điện cho Eugene, bảo anh ta điều tra rõ ràng xem Tiểu đoàn 3 xảy ra chuyện gì, đang giao chiến với ai."

(Hết chương 39)

Chương 40: Thiêu thân lao vào lửa

Báo cáo rất nhanh đã đến.

"Trung tá Eugene báo cáo, phát hiện một toán quân thuộc Tòa án dị giáo, lính gác muốn báo cáo lên Sư đoàn, không cho đi, thế là đánh nhau." Pavlov bỏ ống nghe xuống, "Hay là không biết chuyện gì mà tự đánh nhau? Dù sao thì sau đó Trung tướng Kirienko cũng sẽ phái lực lượng đặc biệt đi

quét sạch tàn quân địch."

Vương Trung: "Liên lạc với Kirienko, hỏi xem lực lượng của anh ta đánh đến đâu rồi."

Pavlov lập tức cầm ống nghe lên: "Nối máy với Tập đoàn quân. Cái gì? Nhanh chóng kiểm tra đường dây!"

Nói xong, anh ta đặt ống nghe xuống, nghiêm nghị nhìn Vương Trung: "Đường dây liên lạc với Tập đoàn quân bị cắt đứt rồi, sự việc ngày càng đáng ngờ."

Vương Trung: "Gửi điện báo cho Tập đoàn quân, xác nhận tình hình. Ngoài ra, thông báo tình hình cho quân của Kashukhov một tiếng. Kẻ địch có thể không chỉ nhắm vào chúng ta."

Pavlov lập tức quay đầu lại gọi sĩ quan thông tin.

Vương Trung quay người nhìn về phía bờ tây đã chìm trong màn đêm. Bởi vì hôm nay là ngày 20, nên ánh trăng khá sáng, có thể nhìn thấy rõ ràng những chiếc xe tăng của địch trên cánh đồng.

Khả năng sửa chữa của quân Ant quá kém, nếu không những chiếc xe tăng này có lẽ đã sửa được kha khá.

Vương Trung suy nghĩ một chút, nói: "Hay là để tôi tự mình đi xem những tên đó có phải là quân địch hay không."

"Không được." Popov và Pavlov đồng thanh phản đối.

Sau đó, hai người nhìn nhau, Pavlov làm động tác mời, Popov bèn nói: "Bây giờ là ban đêm, tình hình rất phức tạp, cho dù cậu đi bằng xe tăng, cũng có khả năng gặp nguy hiểm. Lỡ như ngoài những kẻ giả dạng thành lính Sư đoàn Nội vệ, còn có những kẻ giả dạng thành lực lượng khác thì sao?"

Vương Trung nghĩ, chỉ cần xác định được là quân địch, mình sẽ nhìn thấy ngay. Đây không phải là loại người bị ép phản bội như Skorobo, nếu là lực lượng đặc biệt của địch, chắc chắn bản hack của mình sẽ hiện rõ.

Anh thử thuyết phục Popov: "Lúc phá vây ở Olaci, tôi cũng là người lái xe tăng xông lên đầu tiên đấy."

Popov: "Lúc đó, tất cả chúng ta đều có thể chết bất cứ lúc nào, cậu có chết ở đâu cũng chẳng khác gì nhau. Bây giờ thì khác, cậu ở lại Sư đoàn chỉ huy, sẽ không chết được. Cho nên, ngoan ngoãn ở lại đây cho tôi, đừng đi đâu cả, để cấp dưới xử lý."

Vương Trung: "Tin tôi đi, tôi xử lý nhanh hơn!"

Popov quay sang nhìn Pavlov, ý là "Tôi nói không được, anh nói đi". Pavlov lập tức cầm điện thoại: "Nối máy với vị trí của sư đoàn trưởng phu nhân."

Vương Trung: "Được rồi được rồi, tôi không đi!"

Nhưng anh đã nghe thấy giọng Lyudmila trong điện thoại: "A lô? Ai đấy?"

Pavlov: "Sư đoàn đây, sư đoàn trưởng muốn đích thân đi xem xét tình hình giao tranh ở phía sau là như thế nào. Ý kiến của cô thế nào?"

Lyudmila: "Không cho phép anh ấy đi. Bảo anh ấy tin tưởng cấp dưới của mình hơn đi!"

Pavlov: "Không cho phép anh đi, hãy tin tưởng cấp dưới của mình hơn đi."

Vương Trung: "Tôi nghe thấy rồi nhé! Được rồi được rồi, không đi nữa. Giọng điệu của anh vừa rồi thật là đáng ghét!"

Pavlov nhún vai, nói với Lyudmila ở đầu dây bên kia: "Cảm ơn cô, Lyudmila Vasilyevna."

Ở đây cố tình gọi cả họ và tên đệm là để thể hiện sự tôn trọng.

Nói xong, anh ta cúp điện thoại.

Vương Trung: "Tăng cường cảnh giác cho Sư đoàn, Grigory!"

Viên trung sĩ trưởng đẩy cửa hầm bước vào, "bộp" một tiếng khép gót chân.

"Đi kiểm tra, kiểm tra nghiêm ngặt những người khả nghi."

Trung sĩ trưởng gật đầu, xoay người rời đi.

Sau đó, Vương Trung rút khẩu súng lục được Đức Đại Mục Thủ ban phước ra, đặt lên bàn bản đồ.

Nelly: "Anh muốn uống trà không?"

Vương Trung trực tiếp đẩy chiếc cốc rỗng về phía Nelly.

Nelly ôm ấm trà, rót đầy cho anh.

Vương Trung vừa chạm vào cốc trà nóng đã kêu lên: "Á!"

…

Nửa tiếng sau, hai chiến sĩ áp giải một tên sĩ quan Sư đoàn Nội vệ bê bết máu vào hầm.

Vừa nhìn thấy Vương Trung, tên sĩ quan đã hét lên: "Bọn mày muốn tạo phản à! Dám nổ súng với lực lượng Tòa án dị giáo! Chúng tao đang gánh vác nhiệm vụ bí mật của Tòa án!"

Vương Trung nhìn vào tên sĩ quan, thấy tên người này màu đỏ, còn tên đơn vị thì không hiểu.

Xem ra mình phải học tiếng Prosen, nếu không có hack cũng vô dụng, chẳng hiểu gì cả.

Sau khi đã chắc chắn, Vương Trung nói: "Chúng tôi đã gửi điện báo xác nhận sự việc. Nếu các anh thật sự có nhiệm vụ bí mật, chúng tôi sẽ giúp các anh hoàn thành, thưa ngài thẩm phán."

Tên thẩm phán: "Bọn mày đã đánh rắn động cỏ rồi! Nhiệm vụ thất bại rồi! Tất cả bọn mày đều phải ra trước Tòa án dị giáo! Chờ xem!"

Vương Trung: "Nếu thật sự là như vậy, chúng tôi sẽ chấp nhận sự phán xét của Tòa án. Chúng tôi đều là những tín đồ ngoan đạo, tin tưởng Tòa án sẽ xét xử công bằng. Thay vì thế, bây giờ chẳng phải nên nghĩ cách cứu vãn hay sao?"

Lúc này, mấy vị thẩm phán thực sự bước vào, người dẫn đầu là một thiếu tá, anh ta gật đầu với Vương Trung.

Vương Trung chỉ vào viên thiếu tá: "Làm quen với đồng nghiệp của anh đi."

Tên tù binh quay người lại, nhìn thấy "đồng nghiệp" thì không chút hoảng hốt: "Chúng tôi..."

Viên thiếu tá ngắt lời hắn: "Cầu nguyện trước đã. Tu sĩ Sufang, mời."

Sufang Batuwendusu bước vào.

Nelly lập tức căng thẳng.

Sufang mỉm cười với Vương Trung: "Chào anh."

Vương Trung: "Tôi không biết các tu sĩ tụng kinh còn có khả năng này?"

Sufang: "Nếu như thành tâm cầu nguyện, tôi có thể cảm nhận được. Càng thành tâm càng rõ ràng. Nhưng trên thực tế, rất nhiều người cầu nguyện không hề thành tâm."

"Nhưng thẩm phán thì nhất định là thành tâm, thậm chí còn cuồng tín." Viên thiếu tá thẩm phán gọi Sufang vào nói.

Mặt tên tù binh đỏ bừng, hắn bất ngờ lao về phía Vương Trung!

Nelly ném ấm trà trong tay ra, trà nóng hất thẳng vào mặt hắn.

Tên tù binh hét lên như heo bị chọc tiết, thế tấn công đột ngột dừng lại.

Popov lao tới, đè bẹp hắn xuống đất.

Lúc ngã xuống, Vương Trung nghe thấy rõ ràng tiếng xương cốt gãy vụn.

Vương Trung đứng im tại chỗ, bởi vì tên tù binh và anh vốn đã cách nhau khá xa.

Grigory hạ khẩu tiểu liên đã lên đạn xuống - lúc nãy anh ta đã đứng ở vị trí thích hợp nhất, khi nổ súng có thể đảm bảo không bắn trúng người ngoài.

Vasili đi vòng ra trước mặt Popov, giật lấy con dao trên tay tên tù binh: "Sao hắn ta lại giấu được con dao trong người thế này? Mấy người lục soát người kiểu gì vậy?"

Grigory: "Không phải tôi lục soát. Lẽ ra tôi phải lục soát lại lần nữa. Của tôi đây."

Pavlov cũng bước tới, lấy con dao từ tay Vasili: "Có vẻ như con dao này tẩm độc, tốt nhất là giao cho chuyên gia của Tòa án dị giáo."

Vương Trung: "Vasili, hỏi hắn ta bằng tiếng Prosen xem hắn ta thuộc đơn vị nào, nhiệm vụ là gì."

Vasili lập tức phiên dịch.

Tên tù binh tuy bị Popov đè nghiến dưới đất, nhưng vẫn cố gắng cười lớn: "Bọn mày… sẽ bị tiêu diệt! Prosen nhất định sẽ giành chiến thắng."

Vương Trung: "Thôi được rồi, tôi chán phải đấu trí với tù binh Prosen lắm rồi. Giao cho các vị vậy."

"Cảm ơn ngài đã ủng hộ công việc của chúng tôi." Viên thiếu tá thẩm phán mỉm cười, bước lên thay Popov ghì chặt tên tù binh xuống đất, một thẩm phán khác lấy còng tay và xích sắt ra, trói chặt hắn ta lại.

Sau đó, viên thiếu tá nói với Vương Trung: "Nếu ngài mệt thì cứ đi nghỉ ngơi đi. Tôi đoán chừng đến tối mai là có kết quả."

Vương Trung: "Lâu vậy sao? Phi công ném bom thì chưa đến một tiếng đồng hồ đã khai rồi."

Viên thiếu tá mỉm cười: "Tôi ngửi thấy mùi đồng loại trên người tên này. Bọn chúng đã được huấn luyện chống tra tấn, sẽ không dễ dàng khai nhận như vậy. Nếu không may thì có thể phải mất vài ngày, thậm chí phải đưa về cứ điểm của Tòa án ở hậu phương, nơi có đầy đủ phương tiện thẩm vấn."

Vương Trung gật đầu: "Giao cho các vị."

Sau đó, viên thiếu tá áp giải tên tù binh rời đi.

Vương Trung nhìn Pavlov: "Xác nhận thương vong của chúng ta."

"Đã xác nhận, lực lượng dự bị hy sinh ba mươi hai người, mười lăm người bị thương, lũ khốn nạn này ra tay thật tàn độc." Pavlov nghiến răng nghiến lợi nói.

Vương Trung hít một hơi lạnh: "Những người này đều hy sinh trong khi chiến đấu với quân địch, làm thủ tục để thân nhân họ được nhận trợ cấp tử tuất. Không, họ đã bảo vệ sự an toàn cho đơn vị chủ chốt của Sư đoàn, nên được truy tặng huân chương, anh đi làm thủ tục đi."

Pavlov gật đầu: "Yên tâm, tôi sẽ làm ngay."

Vương Trung gật đầu, sau đó nhìn đồng hồ: "Đến giờ pháo kích rồi, có bắt được tù binh nào không? Hỏi được vị trí Sư đoàn, Trung đoàn của bọn chúng chưa?"

Pavlov chỉ vào bản đồ: "Đánh dấu ở trên đó rồi. Nhưng hôm nay không bắt được sĩ quan cấp úy nào, có thể không chính xác."

Vương Trung: "Không cần biết, bắn!"

————

Một tiếng rưỡi sau khi pháo kích kết thúc, viên thiếu tá thẩm phán lúc nãy bước vào hầm: "Hắn ta khai rồi."

Vương Trung giật mình: "Hả? Vậy bây giờ đã là ngày 21 rồi sao?"

"Không, tên này không lợi hại như chúng ta tưởng." Viên thiếu tá thẩm phán nhún vai: "Hắn ta thuộc lực lượng Brandenburg, là một đơn vị chuyên trách đột nhập của quân địch, hôm nay đã nhảy dù xuống cùng Sư đoàn lính dù số 100. Bọn chúng còn ba đội nữa, một đội phụ trách phá hoại đường dây liên lạc của chúng ta. Một đội phụ trách trinh sát trận địa pháo binh và sân bay, còn một đội thì hắn ta không biết nhiệm vụ cụ thể."

Vương Trung: "Vậy nhiệm vụ của đội này là gì?"

"Ám sát ngài." Viên thiếu tá nghiêm túc nói.

Vương Trung nhíu mày: "Chỉ để ám sát một tên thiếu tướng quèn như tôi mà phải phái cả lực lượng tinh nhuệ sao?"

"Vâng. Theo lời khai, Prosen dường như cho rằng ngài là một trong những trụ cột tinh thần của Ant, giết chết ngài, ý chí kháng cự của Ant sẽ nhanh chóng sụp đổ."

Vương Trung bật cười: "Tôi nào có quan trọng đến thế. Cho dù không có tôi, Đức Đại Mục Thủ vẫn sẽ lãnh đạo Ant tiếp tục kháng chiến."

Viên thiếu tá: "Xin ngài đừng khiêm tốn trước mặt chúng tôi. Chúng tôi cũng cho rằng ngài là một trong những trụ cột tinh thần của lực lượng kháng chiến."

Vương Trung nhún vai: "Thôi được rồi, tôi đã nắm được tình hình đại khái…"

Viên thiếu tá ngắt lời Vương Trung: "Chúng tôi cho rằng cần phải tăng cường bảo vệ ngài, vì vậy, một tiểu đoàn Nội vệ thực sự đang trên đường đến đây."

Vương Trung: "Cảm ơn các vị đã quan tâm. Tôi nói rõ trước, nếu tình hình nguy cấp, tôi sẽ đưa cả tiểu đoàn Nội vệ vào tham chiến."

"Mong ngài quyết đoán." Viên thiếu tá thẩm phán nói: "Chúng tôi có thể đối phó với bất kỳ kẻ thù nào. Bất kỳ kẻ thù nào."

Ngày mai… À, ngày mai tôi phải đi viếng mộ, cho nên là chiều ngày mốt, 2/4, chúng ta gặp lại. Chiều nay sẽ có chương tổng kết tháng Ba và thông báo xin nghỉ phép chính thức.

(Hết chương 40)